

Giới thiệu Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu

Truyện Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu của tác giả Tiểu Tê Bảo Bảo thuộc thể loại truyện hiện đại, sủng. Kể về vào một buổi tiệc nọ, liếc nhìn qua một chút, anh đã nhìn thấy cô gái nhỏ khiến anh phải mong nhớ ngày đêm.

Một cuộc tai nạn xe cộ kỳ lạ, khiến cô bị mất trí nhớ, trở thành vật sở hữu của riêng anh. Vì để trở thành chỗ dựa duy nhất để cô dựa vào, thậm chí anh đã không tiếc hủy diệt mọi thứ mà cô đang có, dùng lời nói dối để khiến cô xem anh là người duy nhất tồn tại trên thế giới này một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu:

Vào một buổi tiệc nọ, liếc nhìn qua một chút, anh đã nhìn thấy cô gái nhỏ khiến anh phải mong nhớ ngày đêm. Một cuộc tai nạn xe cộ kỳ lạ, khiến cô bị mất trí nhớ, trở thành vật sở hữu của riêng anh. Vì để trở thành chỗ dựa duy nhất để cô dựa vào, thậm chí anh đã không tiếc hủy diệt mọi thứ mà cô đang có, dùng lời nói dối để khiến cô xem anh là người duy nhất tồn tại trên thế giới này một lần nữa.

Anh chỉ gọi cô bằng hai cái tên đó là Tiểu Bảo Bối, Trái Tim Nhỏ. Anh cưng chiều cô đến cực điểm, gần như là xin gì được nấy, mặc kệ cô muốn làm loạn hay là cố tình gây sự, thì toàn bộ đều được thay bằng sự săn sóc. Cô gái nhỏ này cũng rất ngoan ngoãn an phận thủ thường ở bên cạnh anh, nhưng thỉnh thoảng vẫn cứ khiến anh phải đau đầu.

Đoạn ngắn một:

“Ông xã, em muốn ly hôn.” Cô gái nào đó nằm ở trong ngực người đàn ông, còn buồn ngủ lắm bầm.

Người đàn ông đang lơ mơ buồn ngủ lập tức bừng tỉnh, thiếu chút nữa lăn xuống từ trên giường: “Tiểu Bảo Bối, tại sao vậy? Có phải “biểu hiện” tối hôm qua của anh không tốt hay không?” Người đàn ông xoay người, nhanh chóng bỏ nhào qua.

Cô gái nhỏ chán ghét đẩy người đàn ông ra, nói: “Chị Từ Ngưng nói có vẻ khi ly hôn rồi sẽ được tự do, buổi tối muốn về nhà thật trễ thì có thể chơi thêm một chút rồi mới về nhà.”

“Trái Tim Nhỏ—— ”

Người đàn ông phát ra tiếng gầm gừ dữ đến rung trời.

Đoạn ngắn hai:

“Ông xã, xé chiều hôm nay em phải đi ghi âm rồi, em nhất định phải là nữ ca sĩ đứng đầu và lấy được Giải Gấu Vàng.” Cô gái nhỏ nào đó xăn tay áo lên, tràn đầy hăng hái.

“Nhất định có thể lấy được.” Người đàn ông tràn đầy lòng tin gật đầu, đợi đến khi cô gái nào đó đi ra ngoài, thì lập tức bấm điện thoại gọi cho trợ lý: “Phí tài trợ của Giải Gấu Vàng năm nay, công ty của chúng ta sẽ bao hết, đi nói cho bọn họ biết, nhớ để bảo bối nhà tôi làm nữ ca sĩ đứng đầu.”

Đoạn ngắn ba:

“Tổng giám đốc, thiếu phu nhân đã đi dạo phố rồi.”

“Được rồi, để tôi đi đón cô ấy.” Về mặt người đàn ông không chút thay đổi nói.

“Tổng giám đốc, hôm nay thiếu phu nhân gặp được một người đàn ông ở trên đường, tự nhận là người yêu của thiếu phu nhân.”

“Cái gì?” Người đàn ông kinh hãi, chạy ra ngoài như có gấu hỏa tiễn trên mông, dám giành phụ nữ với anh, mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: MỞ ĐẦU

Edit: Hà Bạng

Đêm nay tại khách sạn Giả Nhật Kim Tước thuộc tập đoàn D.S vô cùng náo nhiệt, một bữa tiệc long trọng đang được cử hành - Tổng giám đốc tiền nhiệm của D.S Đỗ Văn Hiên cùng phu nhân Tống Ngọc Tinh kỉ niệm 30 năm ngày cưới.

Bên trong phòng tiệc đèn sáng rực rỡ, tường dát giấy vàng, sàn trải thảm đỏ, dàn nhạc giao hưởng chuyên nghiệp chơi nhạc, không một chỗ nào là không thể hiện sự xa hoa quyền quý. Đến tham dự buổi tiệc đều là những người có danh tiếng trên thương trường, hoặc là váy áo hàng hiệu hoặc là giày tây đi qua đi lại nhộn nhịp rộn ràng giữa đám người, trên tay cầm ly rượu, trên mặt cười xã giao.

Bên cạnh cột tròn trên tầng hai, một người đàn ông vóc người cao lớn đang nhủ mảy, trên mặt lộ rõ sự không kiên nhẫn, anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Còn bao lâu nữa thì kết thúc?”

Trán lão quản gia đứng ở bên cạnh nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, thận trọng nhìn sắc mặt người đàn ông trẻ tuổi rồi đáp: “Thiếu gia, bây giờ mới vừa bắt đầu thôi!”

Nghe vậy, vẻ mặt người đàn ông dường như càng thêm không vui, anh cúi đầu, nhấp một ngụm trong ly cocktail màu lam thẫm, khuôn mặt lạnh lùng bấy giờ mới xuất hiện một chút thả lỏng. Anh chính là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người đêm nay, là nhân vật truyền kỳ trong miệng mọi người, là người mà trong thương giới vốn có danh xưng “Điềm vương lãnh huyết” Đỗ Ngự Đình. Nghe đồn tài bắn súng của Đỗ Ngự Đình từ lúc 5 tuổi đã bách phát bách trúng, lúc 10 tuổi thì tự học hết chương trình bậc đại học, chưa từng đến trường một ngày nào, chỉ số thông minh không phải người bình thường có thể so sánh được. Năm đó lúc tiếp nhận D.S anh mới hơn 22, lại có thể thành công giúp D.S chuyển mình hơn nữa còn hoàn toàn tẩy trắng.

Đời trước Tập đoàn D.S vốn là Bang Thiên Minh, là hắc bang số một số hai trên giang hồ, dưới sự dẫn dắt của Đỗ Ngự Đình không chỉ thành công chuyển thành xí nghiệp làm ăn, hơn nữa còn có xưởng chế tạo quân sự của riêng mình, có thể sản xuất và tiêu thụ vũ khí một cách hợp pháp, phạm vi liên quan tới rất nhiều người, thực lực không thể coi thường.

“Ôi, sao mãi không thấy Đỗ Ngự Đình?” Vẻ mặt thiên kim Tập đoàn nhà họ Lưu ai oán nhìn xung quanh, chỉ là nhìn mãi cũng không thấy được một chút bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi kia.

“Phải rồi, nghe nói anh ấy rất thích màu đỏ, nên tôi đã phải cố tình mặc bộ váy hiệu JF đắt tiền này tới.” Một cô gái mặc bộ lễ phục màu đỏ trên người, đã có chút nản lòng.

“Cứ thử tìm xem...”

Đỗ Ngự Đình nhàn nhã tựa vào sau cột trụ lớn, lợi dụng cột to tròn che giấu chính mình thật kỹ, đôi mắt anh lạnh lùng nhìn đám con gái đang ríu rít cách đó không xa, trong lòng cười nhạo: Ngực lớn mà không có não. Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve bình thủy tinh nhỏ bỏ túi trên cổ tay, bên trong là một đóa hoa xuân nho nhỏ, mặc dù đã hái xuống khỏi cành, nhưng đóa hoa vẫn giữ nguyên vẻ đẹp như lúc mới gặp ban đầu. Hai mươi ba năm, anh chưa từng để nó rời khỏi mình, nhìn thấy nó, anh sẽ nghĩ đến bóng dáng nhỏ bé kia, cả đôi mắt ngấn nước khiến người khác phải yêu thương.

Y Y, anh đã trở về, tối nay, em có xuất hiện tại nơi này hay không?

Bỗng nhiên có người từ phía sau vỗ vỗ bờ vai anh, Đỗ Ngự Đình xoay người: “Dật Cảnh?”

An Dật Cảnh nhàn nhã bung ly rượu, một bộ tây trang lấp lánh lóe sáng chói mắt màu lam đậm, phối với quần jean màu hồng, dưới chân xỏ đôi ủng da trâu ngắn, đây là mode thời trang mới nhất hiện nay, nhưng đặt ở trong bữa tiệc sang trọng lần này có vẻ không được hợp cho lắm. An Dật Cảnh dĩ nhiên sẽ không để ý mấy chuyện này, trên mặt anh ta đây vẻ thong dong tự đắc bung ly rượu: “Thế nào? Một mình lảnh nạn ở chỗ này?”

Đỗ Ngự Đình lắc đầu, uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong ly: “Thật ra là tớ đang tránh sự thanh nhàn mới phải.” Anh bất đắc dĩ liếc nhìn đám con gái đang ôm sòm cách đó không xa, vẻ mặt chán ghét.

“Nhiều mỹ nữ như vậy, cũng không vừa ý ai sao?” An Dật Cảnh huyýt sáo, nhìn đại sảnh toàn những cô gái ăn vận xinh đẹp, mặt mày hớn hở mừng rỡ khoa tay múa chân biểu đạt: “Cậu xem, đáng người này...” Anh ta nhìn chăm chăm cô gái mặc bộ lễ phục hồ lung đang đi qua gần đó, thiếu chút nữa chảy nước miếng.

“Biến!” Đỗ Ngự Đình nhướn mày, một cước đá An Cảnh Dật ra khỏi phía sau cột trụ đá.

“Á...!” An Cảnh Dật che cái miệng đi ra ngoài.

“Thiếu gia, lão gia gọi cậu ra ngoài đó.” Lão quản gia đi tới chỗ Đỗ Ngự Đình, thấp giọng nói.

“Được.” Đỗ Ngự Đình gật đầu, để ly rượu trong tay xuống, nhìn phía bên dưới. Tùy ý lướt qua, đột nhiên bị một bóng dáng màu tím nhạt hấp dẫn tầm mắt, đầu nhỏ nhắn đáng hình thon thả, một bộ lễ phục ngắn bằng chiffon màu tím eo chiết cao, sau lưng là chiếc nơ con bướm thật to, mái tóc đen dùng cài tóc hình bướm bướm tùy ý kẹp lại, nhìn qua cả người vừa thần bí vừa cao quý.

“Anh Từ Viễn, cạn ly!” Lãng Y Y một tay giơ cao ly rượu, cười đến vui vẻ.

“Cạn ly!” Lục Từ Viễn trong mắt tràn đầy vẻ cung chiêu.

Cảm nhận thấy có ánh mắt bức người từ phía đỉnh đầu lại, Lãng Y Y ngẩng lên, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt Đỗ Ngự Đình.

“Y Y...” Đổ Ngự Đình chấn động trong lòng, chính là cô ấy không sai được, đó là khuôn mặt tươi tắn vô cùng mỹ lệ, đôi mắt lấp lánh tựa như vì sao nhẹ nhàng hướng về phía anh, trong mắt tràn đầy vẻ vô tội cùng khó hiểu.

Đón lấy ánh mắt của cô, lòng dạ Đổ Ngự Đình rối bời, khóe miệng khẽ động, chậm rãi nở một nụ cười nhạt, nhưng mà, khiến cho anh hết sức khó chịu chính là cô đang thân mật khoác tay một người đàn ông khác.

“Thiếu gia, lão gia muốn cậu...” Thấy Đổ Ngự Đình chậm chạp chưa xuống, quản gia đi lên nhắc nhở lần nữa.

Lúc này Đổ Ngự Đình mới tỉnh ra, đẩy lão quản gia, vội vã chạy xuống tầng. Chỗ cửa cầu thang, thấy Đổ Ngự Đình vội tới đại sảnh, mọi người xung quanh đều rất kinh ngạc, không hiểu Đổ Ngự Đình đang làm gì mà vội vàng như vậy? Nhưng vì ngại sắc mặt anh có vẻ không tốt, không ai dám tiến lên hỏi thăm.

Đổ Ngự Đình cau mày, đi vào trong đám người, rõ ràng là vừa mới thấy cô ấy ở chỗ này, nhưng mà bây giờ chạy khắp cả đại sảnh cũng không tìm thấy bóng hình nhỏ bé mà anh ngày nhớ đêm mong.

“***” Anh tức giận khẽ chửi một tiếng, kéo phăng cả vật vốn được đeo ngay ngắn trên cổ, tiện tay ném cho Vệ Dục - trợ lý riêng đang đứng bên cạnh, căn dặn: “Đi điều tra về cô gái tên Lăng Y Y, tiện thể xem xem cô ấy có xuất hiện tại bữa tiệc ngày hôm nay hay không.”

“Tôi đi trước.” Đổ Ngự Đình nói một tiếng với lão quản gia, bước ra ngoài.

Năm phút sau, trên tay Đổ Ngự Đình cầm tài liệu Vệ Dục đưa cho anh. Ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve ảnh chụp cô gái trong đó, trầm ngâm: “Y Y, Y Y...” Người trong ảnh, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, anh không nhịn được đem tâm ảnh áp sát vào ngực mình, cảm thấy một hồi rung động nhảy múa trong trái tim, rốt cuộc tìm được cô rồi.

“Em là của tôi.” Giọng nói âm trầm sâu kín vang lên, Đổ Ngự Đình hướng về phía người trong ảnh cười đến mê hoặc lòng người, trong mắt là ý kiên định dứt khoát phải làm cho bằng được.

Anh đã trở lại, sẽ không để cô lại một mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 1: Tên em là Ninh Noãn Dương.

Edit: Hà Bạng

“Kítttt...”

“Àm...”

Đêm mưa, tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, giữa phố lớn không một bóng người một chiếc BMW màu đen bất ngờ đâm vào bồn hoa ven đường, người trong xe đã bất tỉnh tại chỗ.

Bên trong bệnh viện, trên hành lang máu và nước mưa hỗn độn, trên đất đầy những vết chân bần thiêu, y tá vội vã đẩy bàn mổ đi qua hành lang, trên bàn mổ, thỉnh thoảng có máu tươi chảy xuống.

Bóng dáng cao lớn thon dài tựa vào bên tường, nhìn giường giải phẫu lướt qua trước mặt.

“Bác sĩ Trần.” Viện trưởng chợt lên tiếng gọi bác sĩ mổ chính đang đi theo ở cuối cùng: “Đây là Đổ thiếu gia.”

Bác sĩ Trần sững sốt, vội vàng gật đầu cúi người nói: “Xin chào Đổ thiếu gia.” D.S là công ty tài trợ lớn nhất của bệnh viện, mặc dù bản thân chưa gặp Đổ Ngự Đình bao giờ, nhưng tên tuổi của anh ta cũng là như sấm đánh bên tai.

“Bác sĩ Trần phải không!” Đổ Ngự Đình chậm rãi ngẩng đầu, mấy giọt nước mưa long lanh từ trên tóc rơi xuống, anh nắm lấy cổ áo bác sĩ Trần, trầm giọng nói: “Tôi muốn cô ấy sống, nếu như cô ấy chết, anh cũng đừng đi ra khỏi phòng phẫu thuật nữa.” Anh đưa tay chỉ vào người đang nằm trên bàn mổ ở đằng kia.

“Đổ, Đổ thiếu gia, chuyện này...” Trán bác sĩ Trần chảy một đầu mồ hôi lạnh, anh cũng không phải Diêm Vương, làm sao có thể quản được sống chết của người ta, nhưng khi thấy gương mặt lạnh tanh của Đổ Ngự Đình, anh ta đành nuốt lời này xuống, liên tục gật đầu không ngừng nói: “Vâng, tôi biết rồi, xin anh cứ yên tâm.”

“Cút.” Đổ Ngự Đình thả tay, bác sĩ Trần lập tức giống như lăn một vòng chạy vào phòng phẫu thuật.

Bên ngoài cửa phòng phẫu thuật, đèn đỏ như mắt vẫn sáng, thời gian từng giờ từng phút trôi qua, cửa phòng phẫu thuật cũng không có một chút thông báo nào là sắp mở, Đỗ Ngự Đình ngồi trong phòng khách quý nghỉ ngơi, đôi mắt đen âm u trĩu nặng làm người khác thấy mà sợ, khỏe miệng anh chậm rãi hiện ra nụ cười yếu ớt khó hiểu.

Từ nay về sau, cô chỉ là của anh.

“Cốc, cốc...”

Tiếng gõ cửa mạnh mẽ bình thản vang lên.

“Vào đi!”

Vệ Dực đi vào, hai tay để ở hai bên người, cúi đầu nói: “Thiếu gia, do thương tích của Lăng lão gia Lăng Gia Sơn và Lăng phu nhân Lưu Chi Kỳ quá nặng, không cấp cứu được, đã qua đời.” Lúc anh ta nói mấy lời này, không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào, giống như đang báo cáo công việc hàng ngày, nhiệm vụ của anh ta là tuyệt đối tuân theo tất cả các mệnh lệnh của thiếu gia, không phân biệt sai đúng.

“Y Y thì sao?” Đỗ Ngự Đình hỏi, trong mắt nhiều thêm vẻ sốt sắng.

“Tình trạng của Lăng tiểu thư không có gì đáng lo ngại, chỉ là chút vết thương ngoài da, đã được chuyển vào phòng bệnh bình thường.”

Đỗ Ngự Đình hút mạnh một hơi từ điều thuốc trong tay, dòn sức đập đầu thuốc vào trong gạt tàn, nghe được tin cô bình yên vô sự, lúc này trái tim thấp thỏm mới thoáng buông xuống. Anh ngừng đầu, dặn dò với Vệ Dực: “Cẩn thận chuẩn bị hậu sự cho vợ chồng nhà họ Lăng.”

“Vâng.”

.....

Sàn gỗ cao cấp, phòng ốc rộng lớn, trên trần nhà treo đèn thủy tinh sang trọng, mở cửa sổ ra liền thấy thảm cỏ xanh bất tận, nhìn qua cũng biết đây là phòng bệnh cao cấp nhất cho khách quý của bệnh viện, người có thể đến ở đây không phú thì cũng quý.

Người nằm trên giường đang chìm vào giấc ngủ mê man, hai mắt cô nhắm nghiền, da thịt nhẵn nhụi như mỡ đông, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền không nhìn được muốn chạm nhẹ lên mới thỏa, cảm giác ấy chắc là vô cùng sung sướng.

“Uhm...” Bỗng nhiên, người trên giường khẽ giật mí mắt, sau mấy phen đầu tranh, mới mở mắt ra.

“Lăng tiểu thư, rốt cuộc cô cũng tỉnh rồi.” Y tá ở bên cạnh kích động cuống quýt đứng dậy, vội vàng nhấn nút báo động ở đầu giường, gọi bác sĩ tới kiểm tra.

“Lăng tiểu thư? Cô là đang gọi tôi sao?” Khuôn mặt nhỏ trên giường mê man nhìn y tá, dùng sức lắc đầu một cái, biểu lộ chút giật mình, dường như hoàn toàn không làm rõ được tình huống trước mắt là như thế nào.

“Đương nhiên! Cô không nhớ gì sao? Cô là Đại tiểu thư của nhà họ Lăng, Lăng...”

“Bảo bối, em tỉnh rồi.” Một giọng nam dễ nghe cắt ngang lời nói của y tá, Đỗ Ngự Đình trực tiếp đi vào trong phòng: “Có khó chịu ở chỗ nào hay không?” Anh ngồi xuống đầu giường, đưa tay nắm bả vai cô.

Khuôn mặt nhỏ bé vô tội nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, đôi mắt khẽ thoáng qua một chút hoảng sợ cùng lo lắng, bàn tay nhỏ kéo chăn, cô cắn môi: “Anh là ai? Tôi không biết anh. Tên tôi là gì?” Cô cẩn thận lùi về phía sau, cố gắng tránh né thân thể người đàn ông.

Đỗ Ngự Đình nhìn cô rồi như nghĩ tới chuyện gì, trong đầu vang lên đoạn đối thoại của cô và y tá lúc vừa vào cửa, tức khắc liền sáng tỏ, anh ngừng đầu, vừa đúng hướng tia nắng chiều nhàn nhạt đang chiếu vào qua cửa sổ: “Em tên là Ninh Noãn Dương, là Đại tiểu thư của nhà họ Ninh.” Họ Ninh, chứ không phải họ Lăng, trông mắt đen như vô tình lướt qua người cô y tá, cô ta lập tức cảm thấy sống lưng rét run, cuống quýt đi ra ngoài.

“Ninh Noãn Dương, Ninh Noãn Dương...” Cô gái nhỏ lẩm bẩm, trong đầu trống rỗng, ngay cả một đoạn trí nhớ nhỏ nhất cũng không nhớ ra được: “Tôi không nhớ ra, cái gì tôi cũng không nhớ nổi...” Cô ôm đầu, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

“Bảo bối!”

Cô lại bất tỉnh một lần nữa.

“Đồ thiếu gia.” Bác sĩ Trần tới cẩn thận kiểm tra, ngừng đầu liếc nhìn sắc mặt Đỗ Ngự Đình, ngay sau đó cúi đầu, thận trọng mở miệng nói: “Thân thể Lăng tiểu thư chỉ là quá mức suy yếu, sau đó là nhất thời không tiếp nhận nổi chuyện mình bị mất trí nhớ, liền bị kích thích. Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng trị khỏi bệnh cho cô ấy, giúp cô ấy sớm khôi phục lại trí nhớ.”

“Anh quá nhiều chuyện.” Ánh mắt tràn đầy ý lạnh đảo qua mặt bác sĩ Trần, Đỗ Ngự Đình trầm giọng cảnh cáo: “Tất cả trị liệu để khôi phục trí nhớ, dừng hết lại.”

Mặc dù Bác sĩ Trần không hiểu tại sao, nhưng mà cũng không dám hỏi nhiều, gật đầu: “Vâng.”

“Còn nữa, nhớ kỹ cô ấy họ Ninh, tên là Ninh Noãn Dương.”

Ngày đó, trên các phương tiện truyền thông lớn, báo chí rối rít đăng tin “Trong đêm Chủ tịch Tập đoàn nhà họ Lăng – Lăng Gia Sơn cùng vợ và con gái gặp tai nạn giao thông, theo thông tin nhận được, Lăng Gia Sơn và Phu nhân Lưu Chi Kỳ chết tại chỗ, Đại tiểu thư Lăng gia Lăng Y Y được đưa đi cấp cứu nhưng không qua khỏi, từ vong lúc rạng sáng.”

Từ nay, trên đời không còn ai là Lăng Y Y nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 2: Nhấn kết hôn.

Ánh mặt trời ban mai đầu tiên nhân nhật xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu rọi vào bên trong phòng. Đỗ Ngự Đình đứng dậy kéo màn cửa sổ ra, bên trong phòng đang tối lập tức liền sáng lên. Anh xoay người, tỉ mỉ dùng khăn lông thấm nước chấm chấm lên đôi môi khô khốc của cô. Tối hôm qua anh cứ ngồi bên giường như vậy một đêm, trông chừng cô một đêm, cho dù là chỉ lặng lẽ nhìn cô ngủ say, tim của anh vẫn cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.

“Ninh Noãn Dương.” Trong lòng anh thầm gọi tên cô, đây là tên mới của cô, cái tên này sẽ cùng cô mở ra một cuộc đời mới.

Đột nhiên, cô gái nhỏ trên giường bất an nhú mày, mí mắt khẽ nhúc nhích, lông mi rung động mở ra.

Đỗ Ngự Đình mừng rỡ lại gần, nhẹ giọng gọi: “Noãn Noãn.” Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng, khiến cho mấy y tá phía sau đang tiến đến kiểm tra đều nhìn tới choáng váng, người đàn ông trước mắt này thực sự là thiếu gia mặt lạnh đó sao?

Người trên giường khẽ mở mắt, trong mắt là một mảnh mê man nhìn về phía người đàn ông hoàn toàn xa lạ trước mặt: “Anh là...” Bởi vì lâu chưa uống nước, tiếng nói của cô có chút khàn khàn, cô chỉ nhớ mương máng trong lúc mơ mơ màng màng, có người gọi cô là Ninh Noãn Dương, đây là tên của cô sao?

Đỗ Ngự Đình cầm lấy cốc nước ấm ở đầu giường, cẩn thận ôm lấy cô, đưa miệng cốc đến gần môi của cô.

“Noãn Noãn, anh là Đỗ Ngự Đình! Em không nhận ra anh sao?” Bàn tay nhẹ nhàng bao lấy bàn tay mảnh khảnh bé nhỏ của cô vào trong lòng bàn tay, Đỗ Ngự Đình mặt không biến sắc tim không loạn nói dối: “Chúng ta vốn dự định trong tháng này cử hành hôn lễ, nhưng trên đường đi thử ảo cưới em xảy ra tai nạn giao thông, em xem, đây là nhẫn kết hôn của chúng ta.” Mười ngón tay hai người lồng nhau, trên ngón tay trở là hai chiếc nhẫn kim cương có kiểu dáng hoàn toàn giống nhau.

“Kết hôn?” Ninh Noãn Dương nghi hoặc nhìn chiếc nhẫn trên tay, cố gắng nhớ ra gì đó, nhưng lại phát hiện trong đầu vẫn trống rỗng như cũ: “Tôi không nhớ rõ, tôi nhớ không ra... Không nhớ được...” Cô ôm đầu, về mặt khô sở lắc đầu kêu lên.

Đỗ Ngự Đình hoảng hốt, vội vàng tiến tới, ôm lấy cô, luôn miệng nói: “Đừng vội, Noãn Noãn, không nhớ ra cũng không sao, về sau sẽ tốt hơn.” Anh nháy mắt cho y tá mới vừa bước vào cửa.

Y tá sững sờ, ngay sau đó hiểu ý, cũng cùng khuyên nhủ: “Ninh tiểu thư...” Đối diện với ánh mắt dọa người của Đỗ Ngự Đình ngay sau đó liền đổi lời nói chuyện: “Đỗ phu nhân, cô cũng đừng nóng vội, dưỡng bệnh cho khỏe, thân thể tốt lên rồi, tự nhiên sẽ nhớ lại được.”

“Có thật không?” Ninh Noãn Dương ngẩng đầu, bộ dáng đáng thương nhìn về phía Đỗ Ngự Đình, như đứa bé bơ vơ không nơi nương tựa.

“Tất nhiên, anh sẽ mời bác sĩ giỏi nhất đến điều trị cho em, giúp em khôi phục lại trí nhớ.” Bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, ôm cô vào trong lòng: “Đừng sợ, cho dù em có khôi phục lại trí nhớ hay không, anh đều sẽ ở bên cạnh em.”

Thân hình nhỏ bé dựa vào trong lòng anh, vòng ôm ấm áp của anh khiến cho cô cảm thấy an lòng. Đôi mắt đột nhiên sáng lên như ngôi sao rực rỡ, Ninh Noãn Dương nhỏ giọng: “Thật sự là chúng ta đã kết hôn rồi chứ?” Bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy cánh tay của anh, trong đôi mắt tràn đầy vẻ bất lực, đối với cô mà nói tất cả những chuyện này đều còn rất mơ hồ, chỉ có anh, mặc dù cũng rất xa lạ nhưng lại mang đến cho cô cảm giác có thể dựa vào.

“Đương nhiên là thật rồi.” Giọng nói của Đỗ Ngự Đình êm ái, lại vô cùng kiên định, khiến cho người ta không nhìn ra nửa điểm hư tình giả ý. Nhận thấy được sự bất an trong lòng cô, anh thật không nỡ, bàn tay to lớn càng thêm không tự chủ mà ôm chặt lấy cô, cằm của anh tựa trên đỉnh đầu cô: “Noãn Noãn, anh sẽ luôn đối xử tốt với em.” Trong mũi, quanh quẩn là hương thơm ngan ngát thoang thoang từ mái tóc cô hòa lẫn với mùi thuốc khử trùng, từ trước tới giờ anh vốn ghét mùi bệnh viện, thế nhưng giờ phút này lại cảm thấy nó không khó ngửi đến như vậy.

Đỗ Ngự Đình phát tay, y tá đứng sau lưng lặng lẽ bước ra ngoài.

“Thiếu gia.” Vệ Dục xuất hiện ở cửa, gõ nhẹ lên cửa, trên tay cầm một cặp tài liệu dày cộm.

“Vào đi.” Mặc dù có người đi vào, Đỗ Ngự Đình vẫn bất chấp như cũ ôm chặt Ninh Noãn Dương, ngược lại Ninh Noãn Dương có chút ngượng ngùng muốn thoát ra: “Anh bỏ ra đi, có người đến kia.” Cô che mặt, không dám nhìn Vệ Dục.

“Không sao, cậu ấy là cấp dưới của anh.” Đỗ Ngự Đình khẽ cười cúi đầu nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của cô, thái độ lo lắng hiện rõ trên mặt: “Nếu như em không quen, anh sẽ bảo cậu ấy ra ngoài.” Dứt lời, anh đưa tay ra hiệu cho Vệ Dục.

Vệ Dục đặt đồ trên tay xuống, lập tức đi ra ngoài.

Đỗ Ngự Đình cười liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, kéo tay của cô xuống, ghé sát vào bên tai cô nói nhỏ: “Cậu ấy đi ra ngoài rồi, Bảo bối.”

Ngón tay Ninh Noãn Dương khẽ tách ra một khe nhỏ, biết chắc trong phòng ngoại trừ hai người ra thì không còn ai khác, lúc ấy mới bấu môi, bỏ tay xuống.

Cặp tài liệu kia được Vệ Dục đặt ở tủ nhỏ phía đầu giường, Đỗ Ngự Đình cầm lấy mở ra, chăm chú lấy giấy tờ bên trong ra: Là thẻ căn cước của cô, hộ khẩu, giấy chứng nhận kết hôn của bọn họ và một số chứng từ bằng cấp, cuối cùng là mấy tấm ảnh, mặc dù là ảnh thời còn bé, nhưng có thể nhận ra rõ ràng người trong ảnh là ai.

“Đây là ảnh chụp của em.” Ninh Noãn Dương vừa nói vừa cầm tấm ảnh lên, lật xem từng bức từng bức một, trong đó có một tấm ảnh chụp cô đứng cạnh hai người trung niên khác: “Bọn họ là...” Cô không nhớ ra bất kỳ đoạn ký ức nào trước đây.

“Bọn họ là cha mẹ của em.” Đỗ Ngự Đình cầm lấy bức ảnh, tỉ mỉ giải thích: “Hàng năm bọn họ đều ở nước ngoài, sau khi em xảy ra tai nạn giao thông tạm thời hai người còn chưa kịp quay về, chắc là đang đi trên đường rồi.” Anh cẩn thận quan sát phản ứng của cô, thu tất cả giấy tờ lại vào trong túi, không chỉ có thẻ căn cước, hộ khẩu, mà ngay cả cuộc đời của cô, vì cô anh đều đã sắp đặt vô cùng hoàn hảo, đó là một thế giới chỉ có anh tồn tại. Trong cuộc đời của cô, tất cả các nhân vật đều do một mình anh đảm nhiệm.

Trên sân thượng, thân hình anh tuấn cao ráo được ánh chiều tà đổ bóng thật dài, thời tiết trở lạnh, mà từ trước tới nay trái tim của anh cũng chưa từng được sưởi ấm.

“Thiếu gia, đã sắp xếp xong xuôi theo như dặn dò của anh.” Chẳng biết từ lúc nào Vệ Dục đã xuất hiện phía sau anh: “Cha mẹ của Thiếu phu nhân đều đã yên nghỉ.”

“Ừ.” Trên mặt Đỗ Ngự Đình không chút thay đổi chậm rãi xoay người, bỗng nhiên lạnh giọng lên tiếng: “Những người họ Lăng trước kia một người cũng không được lưu lại.” Tất cả những ký ức trước kia về cô, toàn bộ phải xóa bỏ, những người và việc có liên quan đến cô, đều là dư thừa. Anh không cho phép tồn tại bất cứ điều gì gây trở ngại đến hạnh phúc của mình.

“Vâng.”

Vệ Dục nhận lệnh dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: CHƯƠNG 3: Ngự Đình, anh thật là đáng yêu.

Edit: Hà Bạng

Thật may mắn là Ninh Noãn Dương cũng không bị thương nặng lắm, lại được bác sĩ cẩn thận chữa trị và Đỗ Ngự Đình tỉ mỉ chăm sóc, rất nhanh Ninh Noãn Dương liền được xuất viện.

Chiếc xe Vanquish màu đen dừng lại trước cổng trang viên, quản gia lập tức bước tới mở cửa xe, cung kính khom lưng: “Thiếu gia!”

“Bảo bối, chúng ta về đến nhà rồi.” Đỗ Ngự Đình xuống xe, giang hai tay chào đón Bé con trên xe, nhưng dù anh có dụ dỗ như thế nào, cô vẫn cứ trốn trong xe không chịu xuống. Rõ ràng lúc trên đường về, mọi chuyện đều vẫn còn tốt, nhưng về đến trước cổng, cô lại cứ kháng kháng không chịu xuống.

“Không đâu...” Đầu nhỏ lắc lắc như trống bỏi, hôm nay cô mặc một chiếc váy đầm mỏng bằng chiffon màu vàng nhạt, mái tóc xoăn xõa sau gáy, nhìn qua tựa như búp bê nhỏ ngọt ngào, đáng yêu.

“Bảo bối, chúng ta về đến nơi rồi, đây chính là nhà của chúng ta!” Đỗ Ngự Đình kiên nhẫn khuyên nhủ dỗ dành.

“Không phải mà...” Ninh Noãn Dương lắc đầu, đối với cô tất cả trước mắt đều hoàn toàn xa lạ: “Á...” Cô khẽ kêu một tiếng, ngã vào trong một cái ôm ấm áp, cô bị Đỗ Ngự Đình ép buộc ôm xuống xe. Ngẩng đầu lên, trước mắt là một biệt thự màu trắng xây dựng theo phong cách Châu Âu, thảm cỏ xanh rì sát dưới chân, người giúp việc ăn mặc chỉnh tề đứng thành hai hàng, đồng loạt cúi người 90o chào đón bọn họ: “Chào mừng Thiếu phu nhân về

nhà.”

Rõ ràng Ninh Noãn Dương bị sợ giật mình, đỉnh đầu nho nhỏ chôn trong ngực Đỗ Ngự Đình, bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy cánh tay anh, nhỏ giọng nói: “Ngự Đình, em thấy mệt.” Giọng nói của cô mang theo tiếng nức nở rõ rệt.

Đỗ Ngự Đình đau lòng, vô thức càng ôm người trong lòng chặt hơn: “Được rồi, chúng ta đi vào trong nghỉ ngơi.” Anh ôm cô đi vào trong nhà, dặn dò quản gia một câu: “Nhớ chuẩn bị cơm trưa cho tốt, đợi tôi và Thiếu phu nhân cùng xuống ăn.”

“Vâng.”

Bên trong phòng ngủ rộng lớn, đồng nhất một màu hồng nhạt ấm áp, tủ treo quần áo, ghế salon, giường, thậm chí cả thảm cũng đều là màu hồng, thân hình cao lớn của Đỗ Ngự Đình phối với đôi dép bông màu hồng dễ thương đứng trong phòng, khiến cho Ninh Noãn Dương cười đến gập bụng: “Haha, Ngự Đình, anh thật là đáng yêu.” Cô che miệng, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

Trên đầu Đỗ Ngự Đình rơi xuống mấy vạch đen, dờ khóc dờ cười đứng tại chỗ, muốn động cũng không được mà không muốn động cũng không được, anh dường như là Tổng giám đốc của Tập đoàn D.S thế mà lại bị nói là đáng yêu, thật đúng là trước nay chưa từng có.

Ninh Noãn Dương cười đủ rồi, liền ngã người vào trong tấm thảm màu hồng, thảm thật mềm, thật dày, có thể cảm nhận được là nó không chỉ có một lớp: “Thật thoải mái.” Cô lười biếng nằm trên mặt thảm, đôi mắt híp lại, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn, ở đây không có người ngoài, cô liền thả lỏng đi không ít.

“Bảo bối, có thích nơi này không? Đây là phòng của chúng ta.” Đỗ Ngự Đình dịu dàng ngồi xuống bên cạnh cô, tiện tay kéo tấm chăn trên giường bao lấy cô, thảm rất dày, anh không cần phải lo lắng cô nằm bên trên sẽ bị lạnh.

“Thích.” Dường như không cần suy nghĩ, Ninh Noãn Dương đã hài lòng gật đầu: “Chỉ là...” Cô nghiêng đầu, tò mò quan sát khắp nơi trong phòng.

“Chỉ là làm sao?” Đỗ Ngự Đình lập tức căng thẳng.

“Em không nhớ một chút gì về nơi này.” Khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nắm, cô buồn bã cắn môi, dáng vẻ khổ não, đôi mắt to nhuốm màu bất lực: “Em không nhớ ra nơi này, cũng không nhớ ra được mình là ai, em rất sợ...”

Trong lòng Đỗ Ngự Đình đau xót, ánh mắt vô thức âm thầm đi, anh xoay bả vai của cô, nhìn vào đôi mắt cô, từng câu từng chữ nói: “Noãn Noãn, em không cần phải cố nhớ lại cái gì hết, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt rồi.” Đôi mắt anh sâu thẳm, khiến cho người ta nhìn không thấu, nhưng tình ý dành cho cô là hoàn toàn không hề che giấu.

“Anh Ngự Đình...”

Tiếng gọi mềm mại nhẹ nhàng của cô thườn thiếu thời vẫn in đậm trong tâm trí anh như cũ.

.....

Tối giờ cơm trưa, có Đỗ Ngự Đình dỗ dành, rốt cuộc Ninh Noãn Dương cũng chịu lộ diện.

Bên trong phòng ăn yên tĩnh, trừ người nữ giúp việc đang bê thức ăn lên, tất cả những người còn lại đều phải rời đi. Chiếc đèn treo bằng thủy tinh hình đĩa hoa, tỏa sắc vàng cam chiếu sáng lên bàn, bàn ăn màu trắng, trông rất sáng sủa.

“Bảo bối, nếm thử món này đi.” Đỗ Ngự Đình gấp một miếng Khoai môn rán bọc dừa vừa mới được bung lên, cẩn thận thổi cho nguội, sau đó đưa tới bên miệng Ninh Noãn Dương. Toàn bộ thức ăn trên bàn anh đều đã cho người cô ý đi tìm hiểu trước, toàn là món cô thích ăn.

Ở đầu đĩa, miếng khoai môn có màu hơi vàng, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, bên ngoài bọc một lớp vụn dừa trắng mỏng, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền không nhịn được phải nuốt nước miếng.

Ninh Noãn Dương há miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ, trong nháy mắt cảm giác mùi thơm béo ngậy mềm mại từ đầu lưỡi lan ra cả khoang miệng: “Ngon quá!” Chưa kịp nuốt miếng khoai trong miệng, cô đã lại há ra, ăn nốt chỗ còn lại trên đầu đĩa.

Dáng vẻ tham ăn của cô, khiến Đỗ Ngự Đình không nhịn được khẽ cười một tiếng: “Thật sự ngon như vậy sao?” Anh say đắm nhìn nụ cười ngọt ngào hồn nhiên của cô, trong lòng bị cuốn hút đến tận cùng: “Ăn từ từ thôi, không có ai tranh với em đâu.” Ngón tay trở thon dài nhẹ nhàng lau đi vụn dừa dính trên khóe miệng cô, mỉm cười đưa ngón tay dính dừa đó bỏ vào trong miệng của mình, những thứ có hương vị của cô, tuyệt đối anh không muốn bị lãng phí.

“Anh làm gì thế?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hiển nhiên Ninh Noãn Dương có chút không quen với hành động đó của anh, cô lắp bắp nói: “Thật bẩn...”

“Bé ngốc!” Giọng nói của anh nhẹ nhàng bay bổng bên tai, nụ cười nơi đáy mắt thêm rực rỡ: “Sao lại bẩn được!” Đây là món ăn ngon nhất thế giới, trong đôi mắt đen dâng lên một mảnh tình ý thâm thiết, nụ cười của anh càng lúc càng tỏa sáng.

“Nếm thử món này nữa đi.” Đỗ Ngự Đình lại gấp một con tôm thủy tinh tói, trong màu tôm đỏ còn xen lẫn thịt màu trắng, thêm ột màu xanh biếc trang trí bên cạnh, nhìn qua thật vui tai vui mắt.

“Ngon lắm”

“Thiếu gia!” Vệ Dục đi như chạy vào phòng ăn, không khí vốn ấm áp đột nhiên biến mất không còn sót gì.

“Cạch.” Đỗ Ngự Đình đập mạnh đôi đũa trên tay xuống, sắc mặt không tốt nhìn Vệ Dục: “Có chuyện gì???” Tốt nhất nên là chuyện quan trọng, nếu không phải thì...

Vệ Dục liếc mắt nhìn Ninh Noãn Dương đang ngồi chỗ đối diện, cúi đầu nói thầm vào tai Đỗ Ngự Đình, khuôn mặt Đỗ Ngự Đình bỗng nhiên biến sắc, phẩy tay: “Biết rồi, cậu đi xuống đi!”

Vệ Dục quay người đi.

Bên tai, một tiếng khóc khê khằng truyền tới, Đỗ Ngự Đình hoàn hồn, nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Ninh Noãn Dương cúi đầu, đôi tay lo lắng nắm lấy khăn trải bàn, trong đôi mắt to đong đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đã chực khóc.

“Sao thế? Bảo bối.” Đỗ Ngự Đình xoay người, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, dịu dàng hỏi: “Nói cho anh nghe xem nào, làm sao thế?”

Hai con mắt hồng hồng, hàm răng trắng cắn cắn môi, Ninh Noãn Dương ngước mắt lên, chỉ trích: “Lúc này trông anh thật hung ác, anh còn ném cả đũa.”

Thấy đáng vẻ cô ảm ức như vậy, trái tim Đỗ Ngự Đình cảm thấy hít thở không thông, luôn miệng nói: “Thật xin lỗi, Tiểu bảo bối, không phải anh giận dữ với em, là anh giận Vệ Dục, thật xin lỗi...” Anh không ngừng nói xin lỗi, thậm chí trách bản thân sơ ý.

Làm sao anh có thể tức giận với cô được chứ? Anh thương cô còn không kịp nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 4: Anh đi tìm bồ nhí ở bên ngoài.

Edit: Hà Bạng

Tập đoàn D.S, tầng 18 - phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Bên trong phòng họp, một đám cán bộ cấp cao nín thở ngưng thần ngồi thẳng, cúi đầu cảm như hén, nghe lãnh đạo của mình đặt câu hỏi.

Đỗ Ngự Đình mặc một bộ tây trang thủ công phẳng phiu màu sẫm, sắc mặt giận dữ ngồi ở đầu chiếc bàn dài. Đối diện là các thành viên lão thành trong hội đồng quản trị và các cán bộ cấp cao, mặc dù anh còn trẻ tuổi, nhưng trên người lại tỏa ra sự uy hiếp khiến cho người ta có cảm giác không gian mà uy.

“Ai có thể nói cho tôi biết, vì sao trong quý này thành tích của công ty lại đi xuống không?” Một tập báo cáo thành tích thật dày từ trong tay Đỗ Ngự Đình bị ném ra, nặng nề đập xuống bàn hội nghị: “Giám đốc Lý, ông hãy giải thích nguyên nhân cho tôi nghe xem?” Chỉ mới hai tuần lễ ngắn ngủi anh không tới công ty, mà bọn họ lại có thể khiến cho thành tích công ty giảm sút, xem ra là cần phải điều chỉnh nhân sự thôi.

Giám đốc Lý bị điểm tên, cái miệng to giống như lắp lo xo từ trên ghế sofa thoải mái giật bắn lên, đối mặt với ánh mắt sắc bén của Đỗ Ngự Đình, trên trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh: “Tổng giám đốc, tôi... tôi...” Ông ta lắp bắp nửa ngày, không nói ra được cái gì.

“Quản lý Trần?”

“Trưởng phòng Trương?”

“Phó giám đốc Tiểu?”

Mấy người điều hành chức vụ cao nhất bị điểm tên đứng lên, đồng loạt cúi đầu, chờ đợi ông chủ trách mắng, chờ mòn chờ mỏi, vốn dĩ là sắp bị nghe dạy bảo mà lại không thấy có. Chỉ thấy Đỗ Ngự Đình ưu nhã đứng dậy, tay phải đưa lên cài lại khuy trên áo khoác tây trang, hình như động thái là chuẩn bị tuyên bố tan họp: “Vụ họp tác cùng Tập đoàn Ngọc Minh lần này, tôi hy vọng có thể lấy được một kết quả thỏa đáng”

Trong lòng Đỗ Ngự Đình đang nhớ nhung Cô bé nhỏ ở nhà, nào còn có ý định ở chỗ này tốn thời gian, chỉ muốn nhanh chóng tan họp, về nhà.

“Tổng giám đốc Đỗ...” Cửa phòng họp bỗng mở ra, một cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng mặc bộ váy liền thấp ngực, mái tóc cuộn sóng nóng bỏng gọi cảm xuất hiện ở cửa, trên mặt cô ta mang ý cười, dáng người uyển chuyển, chậm rãi bước tới: “Tổng giám đốc Đỗ, xin chào, tôi là người đại diện của Tập đoàn Ngọc Minh tới bàn về dự án hợp tác với Tập đoàn D.S lần này – Giám đốc Thẩm Nguyệt Nhi.” Cô ta đưa bàn tay ngọc thon nhỏ ra, trong ánh mắt nhìn về phía Đỗ Ngự Đình nhiều hơn một chút ái mộ.

Đỗ Ngự Đình cau mày, vẻ mặt lạnh đi, giọng điệu nhạt nhẽo nói: “Thắm Nguyệt Nhi, cô đến đây làm gì?” Người phụ nữ này quen anh từ 4 năm trước, đánh lấy anh giống như kẹo me xúng, theo đuổi anh khắp mọi nơi, trước đây là vì ngại quan hệ hợp tác với Tập đoàn Ngọc Minh xấu đi nên còn chưa vạch mặt. Nhưng mà bây giờ Noãn Noãn đã trở về bên cạnh anh rồi, chỉ sợ cái mặt mũi này là không muốn xé rách cũng phải xé.

Bàn tay ngọc cứng đờ giữa không trung, trên mặt Thắm Nguyệt Nhi thoáng qua vẻ lúng túng, rõ ràng là đã có chút không nên được giận: “Lần này em tới với cương vị là Giám đốc Tập đoàn Ngọc Minh, đơn thuần là đi làm việc.” Mặc dù cô ta là con gái Chủ tịch Tập đoàn Ngọc Minh, nhưng vẫn đang ở trong giới nghệ sĩ, dựa vào ngoại hình xinh đẹp và tiền tài quyền thế của bản thân, hiện tại đang là ngôi sao điện ảnh được chào đón nhất, lần này quay về nhận dự án này, hoàn toàn là vì Đỗ Ngự Đình. Thế nhưng một chút thể diện anh ta cũng không để lại cho cô.

“Hừ!” Đỗ Ngự Đình hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng thêm u ám mấy phần, đôi mắt đen tuyền không thấy đáy, cũng đoán không ra giờ phút này anh đang nghĩ gì, anh lạnh giọng cảnh cáo: “Tốt nhất là như vậy.” Anh không nghĩ, cũng sẽ không làm cho Noãn Noãn bị tổn thương, ai dám tổn thương cô ấy, anh sẽ khiến người đó phải trả giá thật đắt.

Bên trong phòng họp đột nhiên yên tĩnh khiến cho người ta hoảng hốt, không có lệnh của Đỗ Ngự Đình, những quản lý kia ai cũng không dám tự mình rời đi, chỉ đành phải ngồi tại chỗ chờ ông chủ của mình ra lệnh thi hành.

“Cạch.” Cửa phòng họp lại mở ra một lần nữa.

“Chồng ơi...” Bóng dáng màu vàng nhạt nghiêng ngả lao đảo xông tới, lao thẳng vào trong ngực Đỗ Ngự Đình.

“Bảo bối.” Người trong ngực mặc một chiếc áo len màu vàng nhạt, phối với quần trắng được phân thành bảy sắc bên dưới, mái tóc xoăn nhẹ xõa trên vai, đáng yêu và thật mềm mại, Đỗ Ngự Đình bất chợt nảy sinh sự ghen tuông, tại sao lại có thể để người khác nhìn thấy đáng yêu cô như vậy.

“Chồng à?” Thắm Nguyệt Nhi sinh lòng nghi ngờ, nhưng thấy cô gái kia liều lĩnh xông vào mà không bị Đỗ Ngự Đình chỉ trích, cô ta bắt đầu lo lắng, một phen kéo tay Ninh Noãn Dương sang, ép hỏi: “Cô là ai?” Tại sao cô ta lại gọi Đỗ Ngự Đình là chồng, hơn nữa Đỗ Ngự Đình lại mang thái độ cung chiêu sủng nịnh thế kia.

“Cô buông tay ra cho tôi!” Đỗ Ngự Đình tiến tới, mạnh mẽ gỡ tay Thắm Nguyệt Nhi ra, ôm Bé con vào trong ngực một lần nữa, thận trọng hỏi: “Bảo bối, cô ta có làm đau em không?”

Cử chỉ của anh chu đáo như vậy, khiến cho mọi người ngồi đây được mở rộng tầm mắt, chẳng lẽ bọn họ là bị hoa mắt rồi, càng nhìn càng thấy Tổng giám đốc máu lạnh của bọn họ hóa thành người đàn ông dịu dàng.

Ninh Noãn Dương hé mắt liếc Thắm Nguyệt Nhi một cái, nhanh chóng liến hiêu ra, người phụ nữ này hóa ra là muốn tranh giành chồng với cô. Chẳng lẽ cô ta không biết mấy câu đồ của người khác không được muốn, đồ của mình ráng phải giữ gìn?: “Chồng ơi...” Ninh Noãn Dương méo miệng nhỏ, hốc mắt ửng hồng, còn cô tình sứt sứt mũi: “Anh đi tìm bồ nhí ở bên ngoài.” Cô đưa tay chỉ Thắm Nguyệt Nhi.

“Anh đâu có, Bảo bối.” Đỗ Ngự Đình tranh thủ thời gian giải thích: “Bảo bối, trừ em ra, ai anh cũng không muốn, cho dù có muốn tìm, cũng phải tìm người đẹp chút chứ.” Nói xong, anh khinh bỉ nhìn Thắm Nguyệt Nhi một cái, người phụ nữ này, tặng không cho anh anh cũng không thèm.

Bồ nhí?

Nghe thấy từ đó, Thắm Nguyệt Nhi lập tức trở nên kích động: “Cô nói ai là bồ nhí? Đồ con gái lỗ mãng vô giáo dục.” Cô ta đường đường là con gái Chủ tịch Tập đoàn Ngọc Minh, là minh tinh điện ảnh đang được săn đón nhất, thế mà lại bị nói là bồ nhí, rốt cuộc đứa con gái này là từ đâu ra vậy?

Thấy sắc mặt Đỗ Ngự Đình càng lúc càng xấu đi, té bảo tà ác của Ninh Noãn Dương lại bắt đầu hoạt động gây chuyện, cô nhắm mắt lại, mở miệng ra: “Oa huhu...” Cố gắng nặn ra hai hàng nước mắt trong suốt, khóc thét lên: “Chị gái này, chị nhìn đi, dung mạo chị xinh đẹp như thế, lại có khí chất, nhìn một cái cũng biết là hạt giống tốt chuyên đi làm bồ nhí, chị có thể tìm rất nhiều ông chủ lớn có tiền. Tôi thì không có đáng người, cũng không có trình độ học vấn, thật vất vả mới gả được cho chồng tôi, thế mà vì sao chị lại muốn tranh giành với tôi?”

Đỗ Ngự Đình lén lút nín cười, thế nào lại không biết Bảo bối của anh còn có ngón nghề này.

Khuôn mặt Thắm Nguyệt Nhi tức giận đến vặn vẹo, con bé thối này cứ mở miệng một cái là “bồ nhí”, chiếu theo tính cách ngày thường của cô ta, nhất định cô ta phải cho hai cái bạt tai ngay rồi, nhưng bây giờ đang có Đỗ Ngự Đình ở đây, cô ta nhịn.

“Được lắm, cô bị điên rồi!” Thắm Nguyệt Nhi gạt đầu, toàn thân tức giận đến phát run, cô ta dậm mạnh chân, miễn cưỡng cười nhìn về phía Đỗ Ngự Đình: “Tổng giám đốc Đỗ, em đi trước, buổi tối chúng ta hẹn nhau ăn cơm ở Vân Thiên, tiện thể liền bàn về dự án hợp tác.” Cô ta cắn răng, thờ phỉ phi đi ra khỏi phòng.

“Không tiễn nhé, chị gái.” Ninh Noãn Dương vẫy tay, cười làm mặt quỷ với bóng lưng Thắm Nguyệt Nhi đã rời đi, trên khuôn mặt nhỏ còn vương nước mắt chưa kịp khô.

Đỗ Ngự Đình bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt đọng đầy vẻ cung chiêu: “Em nha...” Ngón tay trở nhẹ nhàng điểm lên chóp mũi xinh xắn của cô, trong giọng điệu của anh chẳng có một chút trách cứ.

Mọi người ngồi yên tại chỗ, nửa ngày còn chưa hoàn hồn, chuyện này thật sự là vô cùng kỳ dị, ngày bình thường ngay cả ánh mắt của Tổng giám đốc cũng có thể giết người, thế mà hôm nay lại dịu dàng đến sắp chảy nước, hơn nữa nhìn qua đối tượng còn là một cô gái còn rất nhỏ tuổi.

Chương 7: CHƯƠNG 5: Em không sợ dị ứng.

Edit: Hà Bạng

Phía ngoài khách sạn Vân Thiên, kiến trúc xa hoa lộng lẫy cho thấy đẳng cấp không tầm thường của nó, bảo an phụ trách bãi đỗ xe chuyên nghiệp vội vã tiến tới, mở cửa chiếc xe thể thao Lamborghini Murcielago màu xanh dương bình thường rất hiếm khi được nhìn thấy đang dừng ở cổng: “Đỗ thiếu gia, mời ngài!” Khiến cho cậu ta kinh ngạc chính là, thông thường Đỗ Ngự Đình hay đi một mình, hôm nay lại dẫn theo phụ nữ, hơn nữa còn là một cô gái trông còn khá ít tuổi.

Bởi vì nhận lời mời của Thẩm Nguyệt Nhi, vốn đã định hẹn ở địa điểm vừa kín đáo vừa bí mật, nhưng Đỗ Ngự Đình lại đổi đến khách sạn có vị trí ngắm cảnh tốt nhất, phòng VIP có cửa sổ lớn mở sát đất. Phòng tầm mắt nhìn ra, bên ngoài cửa sổ là mặt biển xanh thăm rộng mênh mông, ánh sáng mặt trời chiếu xuyên qua cửa thủy tinh, nhưng vì là chất liệu thủy tinh đặc biệt nên không thể chiếu xuyên vào được.

“Tiểu bảo bối, giờ tay lên nào!” Trong tay Đỗ Ngự Đình là áo khoác anh vừa mới cho trợ lý đi mua, anh cúi đầu cẩn thận giúp cô mặc vào, ân cần dặn dò: “Lần sau ra ngoài nhất định phải nhớ mặc ấm nhé.” Vốn không định cho cô đi cùng, nên anh đã cố ý dỗ cô ngủ từ sớm, cứ tưởng rằng cô đã ngủ say rồi nên anh mới đi, nhưng không ngờ chân trước anh vừa mới bước, chân sau cô đã đi theo rồi, hơn nữa còn không chịu mặc thêm áo khoác.

Đối với mấy lời của Đỗ Ngự Đình dường như Ninh Noãn Dương coi như mất tiếng tai ngơ, cô tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, nghịch ngợm giờ tay in lên cửa thủy tinh, đôi tay xòe ra, như muốn bắt lấy ánh mặt trời.

Không chỉ có Thẩm Nguyệt Nhi, mà ngay cả An Dật Cảnh và Quý Giản Phàm bị ép buộc kéo tới để tránh hiềm nghi cũng giật nảy mình, trong ánh mắt nhìn về phía Đỗ Ngự Đình có nhiều hơn một chút quái lạ. Đáng vẻ Đỗ Ngự Đình như vậy, chơi cùng bọn họ từ nhỏ đến lớn, chưa từng có bao giờ.

“Noãn Noãn, anh là An Dật Cảnh.” Một mái tóc màu xanh dương được cắt theo kiểu rất thịnh hành bây giờ cùng một khuôn mặt giống con gái, An Dật Cảnh ghé đầu vào, bộ tây trang đồng màu xanh da trời chói mắt vừa đúng lúc kết hợp với mái tóc của anh ta. Anh tự ý cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Ninh Noãn Dương, nhưng còn chưa kịp đụng vào, đã bị Đỗ Ngự Đình đẩy ra, anh ta nhìn môi Đỗ Ngự Đình không tiếng động phát ra hai chữ: Muốn chết!

Chỉ là, ưu điểm lớn nhất của anh ta là không sợ chết, hơn nữa còn thích đem việc chọc cho Đỗ Ngự Đình xù lông lên làm việc vui. Có cơ hội tốt như vậy thì có lý nào lại bỏ qua, anh ta lại vươn tay đến, ra vẻ tội nghiệp với Ninh Noãn Dương: “Noãn Noãn, em có thể gọi anh là anh Dật Cảnh.” Anh ta nháy mắt với Ninh Noãn Dương, vốn là minh tinh điện ảnh hàng năm đều chiếm cứ vị trí trong Giới điện ảnh và truyền thông, đôi mắt quyến rũ của anh ta có thể giết chết người đó!

Khuôn mặt nhỏ của Ninh Noãn Dương đỏ lên, muốn tiến tới, nhưng lại bị Đỗ Ngự Đình ngăn lại: “An – Dật – Cảnh.” Lần này là cảnh răng nghiến lợi, thái độ là hận không thể đem An Dật Cảnh ra rút gân lột da, nhưng ngất nổi trước mặt Ninh Noãn Dương anh không thể bùng phát, phải duy trì hình tượng dịu dàng.

“Đùa thôi, đừng để ý, hehe!” An Dật Cảnh hậm hực thu tay về, đồ hẹp hòi, ngay cả tay cũng không cho chạm! Nhưng mà cuối cùng anh ta cũng nhìn thấy đáng vẻ Đỗ Ngự Đình tức đến giờ chân.

“Chào em, anh là Quý Giản Phàm.” Trên người Quý Giản Phàm mặc một chiếc áo len màu xám nhạt rộng thùng thình, nhưng nhìn tổng thể lại không hề mất phẩm vị, anh cười thân thiện nói: “Noãn Noãn, lần đầu tiên gặp mặt, anh chưa kịp chuẩn bị quà cho em, lần sau tới cửa hàng của anh, anh sẽ tự mình thiết kế lễ phục cho em.” Quý Giản Phàm là ông chủ của JF- một nhãn hàng thời trang mang phong cách đẳng cấp nổi tiếng, lễ lễ phục trong cửa hàng của anh ta, thì nhất định là vô cùng kinh diễm lộng lẫy, giá cao không kể, hơn nữa còn là bình thường rất ít khi có được.

“Cảm ơn anh.” Ninh Noãn Dương ngượng ngùng gật đầu, so với An Dật Cảnh thì sức quyến rũ của Quý Giản Phàm càng thêm khó chống đỡ hơn nhiều!

So sánh với Đỗ Ngự Đình, thì không thể nghi ngờ là giao tiếp với An Dật Cảnh và Quý Giản Phàm dễ dàng hơn cả. An Dật Cảnh là minh tinh nổi tiếng, tính cách cởi mở, giống như một cậu bé lớn thích nói đùa. Quý Giản Phàm thì chín chắn, nụ cười ôn hòa rất giống với anh trai nhà hàng xóm. Còn Đỗ Ngự Đình lại là người rất khó phán đoán, từng câu từng chữ của anh, từng cái ánh mắt cũng mang hàm ý, tất cả đều khiến cho người ta có cảm giác sâu không lường được.

Mấy người vô tư trêu ghẹo nhau, nghiêm nhiên coi Thẩm Nguyệt Nhi thành người trong suốt, lạnh nhạt như vậy, làm cho cô ta tức đến nghiến răng, lại vì ngại có Đỗ Ngự Đình ở trước mặt mà không dám phát cáu, huống chi An Dật Cảnh cũng ở đây, về sau vẫn cần anh ta điều tiết, nên tuyệt không thể bị phá hỏng hình tượng ở chỗ này.

“Đỗ thiếu gia, An thiếu gia, Quý thiếu gia, tối nay mọi người muốn dùng món gì?” Phục vụ lễ phép đặt thực đơn trong tay xuống dò hỏi.

“Các anh không cần ngại em đâu cứ gọi đồ ăn đi!” Không cam lòng để bị lãng quên hoàn toàn Thẩm Nguyệt Nhi nhanh nhẹn cầm lấy thực đơn, cúi đầu lật xem: “Ếch hầm, Chè hoa tuyết... mang đồ ăn lên nhanh một chút.” Cô ta đã có chút đói rồi, liền gọi liên tục khoảng hai mươi món ăn, ngừng cũng không ngừng lại, may là nhân viên phục vụ ở đây được đào tạo chuyên nghiệp, kỹ thuật tốc ký không tồi, nên mới không để sót một món ăn nào.

“Vâng. Xin chờ một lát.” Phục vụ gạt đầu, định thu thực đơn lại rồi đi.

“Đợi chút.” Ninh Noãn Dương đứng dậy, mở miệng gọi người lại, nhỏ giọng nói với phục vụ mấy câu gì đó, cuối cùng để lại trên tay anh ta một xấp tiền boa, người phục vụ liên tục gạt đầu, sau cùng cung kính lễ phép khom lưng với Ninh Noãn Dương, nói: “Đỗ phu nhân, cô chờ một chút.”

Mọi người đều nghi hoặc nhìn cô, không biết Ninh Noãn Dương đã nói những gì với người phục vụ. Ngay cả Đỗ Ngự Đình cũng khó hiểu vuốt ví tiền của mình, rốt cuộc từ lúc nào Cô nhóc này đã mò được nhiều tiền như vậy từ trên người mình chứ. Chỉ là, của anh cũng là của cô, tất cả là của cô hết. Thấy rõ ràng nụ cười tinh quái trong đáy mắt cô, thế nhưng anh lại sẵn lòng mặc cô làm bừa, cho dù gây họa cũng không sao hết, tất cả đều đã có anh ở đây.

“Chị Nguyệt Nhi, em có thay đổi món ăn một chút, chị là người bao dung như vậy, nhất định sẽ không để ý phải không!” Ninh Noãn Dương khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt lộ rõ nụ cười đùa giỡn. Vốn dĩ ngay từ khi bắt đầu Thẩm Nguyệt Nhi chưa từng cho cô sắc mặt tốt, lại còn có ý đồ châm mủn người đàn ông của cô, thật sự là nhìn cái gì thì được chứ cái này là không thể nhìn. Cô đúng là mất trí nhớ không sai, nhưng là không có bị ngu. Vẫn biết phân biệt tốt xấu.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Thẩm Nguyệt Nhi không hổ là một diễn viên chuyên nghiệp, một giây trước còn vụng trộm cắn răng nghiêng lợi, một giây sau lại có thể cười đến phóng khoáng hòa nhã, cho dù đối diện là người mà cô ta rất ghét.

Thức ăn được mang lên rất nhanh, mỗi món đều được đặt trên khay có nắp đậy lại, phảng phất tỏa ra mùi thơm khiến cho người ta không nhịn được tò mò đoán bên trong là mỹ vị gì.

Phục vụ đồng loạt mở nắp đậy ra, mọi người đều sững sốt, hơn hai mươi món ăn, không thể ngờ được tất cả đều là tôm, hơn nữa toàn bộ còn là tôm hùm có vỏ cứng: “Chúc mọi người ngon miệng.”

Tôm om thịt, Tôm nấu với gừng cay, một bàn tôm màu đỏ rực.

“Anh thích.” Rất nhanh An Dật Cảnh bị mùi thơm của tôm hùm trước mặt hấp dẫn, thẳng tay thò vào mâm gấp đồ, vừa gấp vừa nói: “Tôm hùm mỹ vị, ta đến đây!”

Lúc này mọi người đã hiểu ra vừa rồi Ninh Noãn Dương đã nói gì với người phục vụ.

“Chồng ơi, em tự mình đổi hết món ăn, chị Nguyệt Nhi sẽ không tức giận chứ!” Ninh Noãn Dương ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, dường như có vẻ lo lắng, đôi tay nhỏ kéo ống tay áo Đỗ Ngự Đình: “Hay là em không nên làm như thế.” Hàm răng trắng cắn cắn cánh môi mềm mại, trong mắt lộ ra vẻ e dè.

Về mặt đó khiến đáy lòng Đỗ Ngự Đình xót xa, ngón trỏ thon dài khẽ xoa cánh môi của cô: “Làm sao có thể như vậy được? Ngoan, không ai trách em đâu, đừng cắn môi nào.” Nhìn dấu răng trên môi cô, trong mắt anh hiện rõ sự không đành lòng: “Em vui là tốt rồi.”

Ở bên kia, An Dật Cảnh và Quý Giản Phàm đã ăn đến khí thế ngất trời, không thèm để ý hình tượng cầm tôm hùm gặm, vừa ăn còn vừa gọi: “Noãn Noãn mau ăn đi!”

Tùng đột mùi thơm xông vào mũi, Ninh Noãn Dương cũng không nhịn được nữa, đưa tay định lấy, thì bị Đỗ Ngự Đình ngăn lại: “Đề anh.” Anh cầm lên một con tôm to, đặt vào trong đĩa của mình, động tác lột vỏ tôm lưu loát, nhúng vào nước chấm, sau đó đưa tới bên môi Ninh Noãn Dương: “Tiểu quái quai, há miệng nào!”

Ninh Noãn Dương ngoan ngoãn há miệng, cảm giác cay cay thơm ngon từ đầu lưỡi lan ra khắp khoang miệng, trong nháy mắt đôi mắt cô liền tỏa sáng: “Ngon quá.”

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô, tâm tình Đỗ Ngự Đình cũng tung bay theo, bàn tay thon dài cầm khăn ăn màu trắng nhẹ lau sạch khóe miệng dính nước sốt của cô, ánh mắt anh càng thêm dịu dàng: “Anh bóc cho em ăn.”

“Thật chua...” Anh Dật Cảnh cười vô cùng mờ ám.

Thẩm Nguyệt Nhi bị chọc tức gần chết, mùi thơm của tôm hùm không ngừng chui vào lỗ mũi, buổi trưa cô ta cũng chưa ăn, hiện tại bụng đã đói muốn chết, vốn là muốn ăn chút đồ thanh đạm như súp gì đó, vừa đẹp da lại vừa tốt cho sức khỏe, thế mà con nhóc thối kia lại đổi hết thành tôm hùm, mà kinh tôm nhất còn là loại có vỏ cứng. Bây giờ cô ta đang là một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, là ngọc nữ thanh thuần, làm sao có thể không để ý hình tượng dùng tay xé vỏ tôm được (-.-), nếu điều này bị ký giả chụp được, thì hình thượng ngọc nữ cô ta khổ tâm gây dựng trong phút chốc sẽ bị phá hủy.

Đáng giận hơn, thế mà không có một ai có ý muốn phục vụ cho cô ta cả, mà cô ta lại rất nương phải mở miệng nhờ người ta giúp. Thẩm Nguyệt Nhi trợ mắt nhìn tôm hùm trắng nõn xếp thành một núi nhỏ trong đĩa Ninh Noãn Dương, chua chát nói: “Noãn Noãn, ăn nhiều tôm sẽ không tốt cho da đâu, dễ bị dị ứng.”

“Ồ!” Căn bản là Ninh Noãn Dương không có thời gian rảnh rỗi tranh luận với cô ta, trực tiếp kéo hết cả đĩa tôm ở trước mặt Thẩm Nguyệt Nhi tới chỗ mình: “Vậy em phải ăn thêm nhiều nữa, em không sợ dị ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 6: Ai dám nói em xấu?

Edit: Hà Bạng

Nửa đêm, vốn phải ngủ rất say, Ninh Noãn Dương lại vui trong ngực Đỗ Ngự Đình, ngo ngoáy không yên, nũng nịu nói: “Ngự Đình, em khát nước!”

Từ trước đến nay Đỗ Ngự Đình vẫn có thói quen ngủ không sâu vội vàng quay người xuống giường, như một làn khói chạy tới phòng khách nhỏ cầm tới một cốc nước: “Tiểu bảo bối, nước đây rồi!” Anh bật đèn đầu giường lên, dịu dàng ôm thân thể nhỏ bé của người trong lòng tựa vào ngực mình, nghiêng miệng cốc gần sát bên môi cô. Sợ cô nửa đêm sẽ khát nước, sẽ đói bụng, nên anh đã chuẩn bị sẵn một ít nước ấm và đồ ăn nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn, lúc này, độ ấm của nước cũng vừa vặn, không nóng cũng không lạnh.

Ninh Noãn Dương bưng cốc nước, từng ngụm từng ngụm uống, dường như là rất khát, một cốc nước rất nhanh liền thấy đầy: “Em muốn nữa.” Cô nhắm hai mắt đưa cốc nước ra, tay nhỏ bé gãi lung tung trên người.

“Được.” Bàn tay yêu thương khẽ vuốt qua gương mặt mềm mại của cô, muốn vén gọn sợi tóc rối loạn trên mặt cô, Đỗ Ngự Đình đang nhìn chợt phát hiện có điều gì đó không đúng: “Tiểu bảo bối, em có chỗ nào không thoải mái sao?”. Nhiệt độ trên trán cô nóng đến bỏng tay, Đỗ Ngự Đình hốt hoảng bật đèn lớn trong phòng ngủ, lúc này mới phát hiện ra, gò má vốn trắng nõn của cô đã đỏ đến kiêu diễm bất thường.

“Em khát nước.” Chờ thật lâu mà không thấy có nước, khóe mắt Ninh Noãn Dương rom róm giọt lệ, thân mình bất an giãy dụa, bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng gãi gãi trên người.

Trong lòng Đỗ Ngự Đình lập tức sinh nghi, vén một góc chăn mỏng bên người cô lên, trên nước da trắng như ngọc ngoại trừ mấy dấu hôn đỏ tươi anh in lên, còn nổi thêm một mảng chi chít đầy mẩn đỏ: “Nguy rồi.”. Anh vội vã vén chăn lên, ôm cô đứng dậy: “Chúng ta đi bệnh viện thôi.”

Lúc bệnh viện nhận được điện thoại từ nhà họ Đỗ trong phút chốc liền chuẩn bị sẵn sàng hết tất cả mọi chuyện, nhưng bây giờ trên hành lang đã náo loạn hết cả lên, bác sĩ, y tá đi tới đi lui giữa phòng xét nghiệm, phòng khám cùng mấy phòng làm việc.

Trong tay bác sĩ Trương cầm kết quả kiểm tra vừa mới lấy được, đứng ở cửa phòng bệnh chậm chạp không dám bước vào.

“Vào đây.” Đỗ Ngự Đình giờ tay, một phen kéo áo bác sĩ Trương, giật lấy kết quả xét nghiệm máu trên tay anh ta, bên trên dày đặc toàn là số liệu và chữ viết tiếng Anh, trong chốc lát nó liền khiến cho anh xem đến hoa cả mắt.

“Đồ thiếu gia.” Trong lòng bác sĩ Trương đổ một trận mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Kết quả kiểm tra cho thấy, trong cơ thể Thiếu phu nhân có quá nhiều chất Histamine, mà cơ địa người trời sinh là thiếu tổ chức tế bào phân giải Histamine, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy.”

“Nói rõ chút tôi nghe không hiểu.” Giọng nói âm trầm của Đỗ Ngự Đình vang lên bên tai bác sĩ Trương, mà chẳng biết từ lúc nào một khẩu súng lục cũng đã chống lên trán anh ta.

“Đồ...Đồ Thiếu gia...” Mồ hôi sau lưng bác sĩ Trương đã sớm chảy ròng ròng, khuôn mặt anh ta trắng bệch, run run cất giọng nói: “Là...là bị dị ứng, nguyên nhân có thể do thức ăn.” Anh ta không dám lộn xộn, khẩu súng này tuy nhỏ nhưng mà không có mắt đâu, ngộ nhờ cướp cò, vậy cái mạng nhỏ của anh ta liền hết chơi.

“Anh ***.” Phiếu kiểm tra trong tay bị dùng sức vò nát thành một cục ném xuống đất, vẻ mặt Đỗ Ngự Đình đen thui, giờ tay lên tát cho bác sĩ Trương một cái: “Dị ứng thì anh nói là dị ứng luôn đi, không biết bản thiếu gia ta vốn không phải người học y à!”

“Mau chóng chữa cho khỏi bệnh đi!”

“Vâng!”

Ban ngày Ninh Noãn Dương đã ăn quá nhiều tôm, nên bị dị ứng nghiêm trọng, hiện tại không chỉ có cánh tay, mà ngay cả trên cổ, trên mặt cũng mọc đầy những nốt nhỏ hồng hồng.

“Thật là ngứa...đau...” Thân thể bé nhỏ tựa vào trong lòng người đàn ông, thỉnh thoảng lại đưa tay gãi gãi chỗ nốt đỏ trên mặt, cả người chỉ cảm thấy vừa ngứa vừa đau, khó chịu vô cùng.

“Tiểu bảo bối, đừng gãi lung tung.” Đỗ Ngự Đình bắt lấy bàn tay nhỏ bé vẫn còn đang truyền dịch của cô, mặc dù đã một lúc lâu cánh tay cùng bả vai của anh chưa được cử động, bị cô gối lên có chút tê cứng, thế nhưng anh cũng không muốn nhúc nhích để cô tựa vào, chỉ hy vọng có thể giúp cô giảm bớt sự khó chịu: “Bé ngoan, để chồng giúp em thôi thôi một lúc liền không còn đau với ngứa nữa.” Đỗ Ngự Đình nhẹ nhàng cúi đầu, thổi lên gáy và chỗ bị ngứa trên mặt cô, cứ thổi thổi, liền không biết làm sao môi lại dán sát lên cổ cô rồi.

Đầu lưỡi khéo léo mang theo nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể, từng chút từng chút khẽ liếm lên cần cổ đầy nốt đỏ của cô, khẽ dạo chơi: “Tiểu bảo bối, dễ chịu không?” Giọng nói của anh mang theo chút hương vị tình dục.

“Buồn quá...” Cách làm thế này chẳng khác gì uống rượu độc giải khát, hoàn toàn không có tác dụng. Ninh Noãn Dương nhắm hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sắc hồng, cảm giác ngứa ngáy trên cổ vừa mới được xoa dịu, thì đôi môi của anh lại dần dần trượt xuống dưới, thân thể cô bắt đầu run rẩy, cảm giác đau đớn đột nhiên bộc phát dữ dội: “Đau... ngứa...” Tiếng nói của cô đứt quãng, bởi vì khó chịu nên khóe mắt rớm ánh lệ.

Giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên mu bàn tay anh, Đỗ Ngự Đình ngẩng đầu, thì thấy khuôn mặt cô đã đầy nước mắt: “Bảo bối, có phải rất khó chịu hay không?” Anh hoang mang sợ hãi vọt ra ngoài cửa, quát to lên: “Bác sĩ, bác sĩ...”

Bác sĩ Trương vốn chịu lệnh phải thời thời khắc khắc canh giữ bên giường bệnh của Ninh Noãn Dương vội vàng chạy vào, ngay cả giày cũng chưa kịp đi: “Đỗ Thiệu gia, có gì cần sai bảo ạ?”

“Nhanh nghĩ cách giúp cho cô ấy đỡ hơn đi.” Đỗ Ngự Đình hướng về phía bác sĩ Trương đang đứng gào lên, nhìn dáng vẻ người trên giường đang khó chịu, anh chỉ hận sao cái bệnh dị ứng này không chuyển hết lên người mình: “Tiểu quái quái. Đừng gãi.” Anh nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của cô, không để cho cô gãi loạn trên mặt mình.

“Đỗ... Đỗ Thiệu gia...” Bác sĩ Trương bị tiếng quát này làm cho sợ đến hồn bay phách tán, run rẩy nói: “Thiếu phu nhân ăn tôm tương đối nhiều, nên dị ứng vô cùng nghiêm trọng sợ là cần phải qua ít ngày nữa mới có thể từ từ khôi phục lại.” Anh ta cúi đầu, không dám nhìn tới ánh mắt làm cho người ta sợ hãi của Đỗ Ngự Đình.

“Cút.” Đỗ Ngự Đình tâm phiến ý loạn ngồi xuống, lại bắt đầu dỗ dành Bé yêu trên giường.

.....

Hôm sau.

“Tiểu bảo bối, ăn cháo nào.” Trong tay Đỗ Ngự Đình bung cháo nóng hổi, nốt đỏ trên mặt Ninh Noãn Dương đã biến mất không ít, chỉ còn lại mấy điểm nhỏ mờ mờ.

“Không ăn.” Thân thể nhỏ bé rúc trong chăn, giọng nói tức giận từ bên trong truyền ra: “Dáng vẻ thế này thật xấu, không cho nhìn em.” Phía bên dưới, cô bị lộ tai, mặc kệ Đỗ Ngự Đình có dỗ dành thế nào, cũng kiên quyết không chịu vén chăn lên.

“Tiểu quái quái, không sao mà.” Đỗ Ngự Đình đặt bát trên tay xuống, nhẹ nhàng ôm chần bông, dịu dàng nói: “Ai dám chê? Ai dám nói em xấu? Để tên đó đến nói với anh.” Ai dám nói, anh liền một phát bắn chết nó: “Nào, ngạt thở bây giờ.” Bàn tay cẩn thận kéo chăn bông, mái tóc cô lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tức nghẹn đến đỏ bừng, khóe mắt chớp chớp, miệng mở to thở phì phò.

“Tổng giám đốc Đỗ.” Một bóng dáng màu xanh lá cây bất xuất hiện ở cửa, người đứng đó chính là Thẩm Nguyệt Nhi cứ theo đuổi Đỗ Ngự Đình mãi không chịu buông, bộ váy dài trên người làm nổi bật vóc dáng có lỗi có lỡ của cô ta: “Nghe nói Noãn Noãn bị dị ứng, em đến xem cô ấy thế nào.” Cô ta che miệng cười khê, trong mắt hoàn toàn không giấu được vẻ hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 7: Phiền chi ra kia xếp hàng đi.

Edit: Hà Bạng

Nghe thấy có tiếng nói, Ninh Noãn Dương vội vàng rút đầu lại vào trong chăn, cảm thấy dáng vẻ bây giờ của bản thân thật sự là không nên đi ra ngoài dọa người.

Trong không khí bỗng chốc sực nức mùi nước hoa, Đỗ Ngự Đình cau mày, khuôn mặt vốn tươi cười liền lạnh đi, cất giọng thản nhiên nói: “Noãn Noãn đã tốt hơn rồi, cô đã nhìn thấy, thì đi về đi.” Rõ ràng đây là không chút kiêng nể hạ lệnh đuổi khách, anh biết Bảo bối không ưa Thẩm Nguyệt Nhi.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Thẩm Nguyệt Nhi thoáng qua vẻ lúng túng, nhưng vẫn cố cười vui vẻ, cô ta đặt giỏ trái cây lên đầu giường của Ninh Noãn Dương, vờ vịt ân cần thăm hỏi: “Noãn Noãn, em đã khá hơn chưa? Hôm qua chị đã nhắc em đừng ăn quá nhiều tôm, em cứ không chịu nghe, bây giờ đã biết hối hận rồi chứ!” Cô ta hả hê nhìn đồng chần bông co cụm trên giường, độc ác nguyên rủa, Ninh Noãn Dương dị ứng càng nghiêm trọng, càng xấu xí, tốt nhất là xấu tới mức Đỗ Ngự Đình không còn hứng thú để mắt tới nữa.

Cách chần bông, Ninh Noãn Dương nghe thấy rất rõ mấy lời giễu cợt của Thẩm Nguyệt Nhi, cô giận dữ hất chăn ra, trợn mắt nhìn Thẩm Nguyệt Nhi. Một lúc sau, cô lại trực tiếp đưa tay lục lọi trong ngực Đỗ Ngự Đình.

Nhìn thấy khuôn mặt của Ninh Noãn Dương, khóe miệng Thẩm Nguyệt Nhi nở nụ cười sung sướng.

“Sao lại không thấy?” Cô bữu môi, định tháo khuy áo khoác của Đỗ Ngự Đình ra.

“Bảo bối?” Bị bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô chạm vào, Đỗ Ngự Đình cảm thấy trên ngực xuất hiện một luồng xúc cảm tê dại, nhất thời có chút khoái ý, cảm giác kỳ quái xuất hiện.

Ninh Noãn Dương tìm kiếm nửa ngày liền bức bối lấy tay ra, xòe tới trước mặt Đỗ Ngự Đình: “Điện thoại di động đâu?”

“Ở đây.” Một chiếc điện thoại di động kiểu nam màu đen đặt vào trong tay Ninh Noãn Dương, thế nhưng so với tay cô còn to hơn. Ninh Noãn Dương cầm điện thoại, muốn bấm một dãy số, nhưng rồi lại không nhớ ra. Cô bấu mỗi ném di động rơi lạch cạch trên sàn nhà, vẻ mặt uất ức nói với Đỗ Ngự Đình: “Chồng à...” Khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ đáng thương nhăn thành một nắm, trong mắt hàm chứa ánh lệ long lanh.

“Tiểu quái quái, chồng đây.” Bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về đôi má đang giận dữ của cô, tiến sát tới in lên một cái hôn, giọng nói tràn đầy vẻ chiều chuộng: “Yên tâm, anh sẽ giải quyết ngay bây giờ.” Anh gọi Vệ Dục đang chờ ngoài cửa, nói nhỏ mấy câu.

Mặt Thảm Nguyệt Nhi tức giận đến xanh như tàu lá, Đỗ Ngự Đình thế mà lại lệnh cho Vệ Dục đi thông cáo tới tất cả các nhà hàng khách sạn, từ nay về sau chỉ cần cô ta tới ăn cơm, thì trừ tôm ra, nhất quyết tất cả các loại thức ăn khác đều không được bán cho cô ta.

“Chị Nguyệt Nhi, chị cũng phải chú ý đừng ăn nhiều tôm quá, nếu không sẽ bị giống như em đó.” Ninh Noãn Dương cười híp mắt nhìn màu gan heo hiện trên mặt Thảm Nguyệt Nhi, biểu cảm thiên chân vô tà nhìn sang Đỗ Ngự Đình, giọng nói ngọt ngào tới phát ngáy: “Chồng ơi, bụng nhỏ của em đói.” Đòi mỗi phần nộn chu ra, cô tựa như chú mèo con khéo léo đang làm nũng trong lòng anh.

Được cô gọi mấy tiếng “chồng ơi” liền cảm thấy lâng lâng, cả người Đỗ Ngự Đình tê dại, một mảng đỏ đáng nghi hiện lên trên gương mặt tuần tú, cảm xúc nào đó ở dưới đáy lòng chợt muốn xông ra ngoài: “Được, chồng sẽ dứt cháo cho Bảo bối ăn.”

Trong bát sứ trắng nho nhỏ, đựng đầy cháo, bàn tay cầm thìa sứ đang gạt từng ít từng ít những chấm nhỏ li ti màu xanh lá cây trên mặt cháo, vụn gọn lại bên rìa bát, cô vốn không thích ăn hành, chuyện này anh còn nhớ rất rõ: “Bảo bối, há miệng nào.” Độ ẩm của cháo đã vừa vặn, mùi thơm thật hấp dẫn.

Ninh Noãn Dương ăn một thìa cháo, lúm đồng tiền như hoa trên mặt nở rộ: “Ngon lắm, có chồng dứt cháo là ngon nhất.” Cô cười đến đắc ý, cố tình muốn chọc Thảm Nguyệt Nhi tức chết.

Sắc mặt Thảm Nguyệt Nhi biến đổi mấy lần, đôi tay dùng sức nắm lấy túi xách, nhấn kim cương to tướng đeo trên ngón tay cô ta lóe ra tia sáng chói mắt, cô ta cố nhịn, túi xách trong tay sắp bị nóp nát, mà trên mặt vẫn tươi cười như không hề gì: “Noãn Noãn thật có phúc, Tổng giám đốc Đỗ đối xử dịu dàng với em như vậy, chỉ là...” Cô ta ngừng lại một chút, vẻ mặt chợt biến: “Vẫn có câu Có mới nói cũ, cảm giác mới mẻ hết rồi thì...” Cô ta không tin Đỗ Ngự Đình thật sự một lòng với con nhóc này, anh muốn kiểu phụ nữ gì mà còn không có, cô ta thật không nhìn ra nhóc con này có chỗ nào hơn người.

Ninh Noãn Dương nuốt miếng cháo trong miệng, thái độ khinh bỉ nhìn Thảm Nguyệt Nhi, cười khanh khách trả lời: “Chị Nguyệt Nhi không cần phải lo, nếu như chị có hứng thú với chồng của em, thì phiền chị ra kia xếp hàng đi, chưa biết chừng đến lúc em chơi chán rồi, chị kiên nhẫn đợi, liền sẽ đến lượt mình thôi.”

Sắc mặt Đỗ Ngự Đình chợt thay đổi, anh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt là tức giận và hoảng sợ. Bàn tay cầm thìa sứ khẽ phát run, bát nhỏ trong tay như sắp bị bóp vụn.

“Vậy chị đi xếp hàng trước.” Thảm Nguyệt Nhi mỉm cười ẩn ý, cô ta đã thấy rất rõ, lời nói của Ninh Noãn Dương đã chọc giận Đỗ Ngự Đình rồi, nam nhân kiêu ngạo như vậy, sao có thể cho phép người phụ nữ của mình nói mấy câu như vậy.

“Cút ra ngoài.” Bát sứ nhỏ màu trắng mạnh mẽ phi vút về phía Thảm Nguyệt Nhi, vẻ mặt Đỗ Ngự Đình điên cuồng gào lên, ngón tay chỉ thẳng ra cửa: “Cô cút ngay ra ngoài cho tôi.”

Bát cháo vỡ tan tành lăn tới dưới chân Thảm Nguyệt Nhi, cô ta nhảy dựng lên vội vã chạy ra ngoài.

“Ngự Đình...” Ninh Noãn Dương khó hiểu nhìn thái độ đột nhiên thay đổi của người đàn ông này: “Anh sao lại...”

Anh trầm mặt, nghiêng người tiến đến, cúi đầu hôn cô, nụ hôn của anh trầm miên mà mãnh liệt, tựa như muốn dùng hết tất cả hơi sức.

Chưa biết chừng đến lúc em chơi chán rồi...

Tiếng nói của cô vang lên rành mạch trong đầu anh, không biết bao nhiêu lần, cào xé cõi lòng anh đau đớn, khiến ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó nhọc.

Đau đớn.

Hoảng sợ.

Thất vọng.

Đủ loại xúc cảm quanh quẩn trong lòng anh, thậm chí anh cảm thấy bất cứ lúc nào bản thân mình cũng có thể mất cô, vì sao càng cố gắng bắt lấy, thì lại càng cảm thấy không thuộc về mình. Anh đã tận trọng canh giữ cô, bảo vệ cô, nhưng tại sao cô lại có thể không tìm không phôi nói ra những lời như vậy, là nói đùa, nói lấy, thì vẫn là thực ra cô không hề để ý gì đến anh.

Hồi lâu sau, rốt cuộc anh buông cô ra, bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, cánh môi cô sưng đỏ, tóc rối tung, trong đôi mắt to tràn ngập vẻ ảm ức.

“Noãn Noãn, Noãn Noãn, Noãn Noãn...” Anh khẽ gọi tên cô không biết bao nhiêu lần, ôm lấy cô thật chặt, tựa như càng ôm chặt mới càng cảm nhận rõ sự tồn tại của cô, khiến trái tim anh có thể bình yên trở lại. Trong mũi, vương vấn hương thơm từ mái tóc cô, giọng nói của anh có chút khàn khàn: “Đừng bao giờ nói như vậy nữa nhé?! Có được hay không?” Tiếng nói của anh nghe vào giống như đang cầu khẩn.

“Anh nói gì cơ?” Ninh Noãn Dương có chút không rõ, nhưng thấy vẻ mặt trĩu nặng của anh, cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Đầu lưỡi nóng bỏng từng chút từng chút khẽ liếm lên cần cổ của cô, giọng nói buồn bã chậm rãi vang lên từ phía sâu trong cổ họng, mỗi một chữ một lời đều thận trọng cân nhắc: “Chưa biết chừng khi em đã chơi chán rồi, đừng bao giờ nói mấy lời như vậy nhé, sẽ khiến nơi này rất đau.” Bàn tay to nâng bàn tay nhỏ của cô, đặt lên trái tim đang hỗn loạn bất an của chính mình.

“Em rất xin lỗi.” Ý thức được mình đã làm tổn thương anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Noãn Dương liền u sầu, lần đầu tiên, cô chủ động hôn anh.

Anh mừng rỡ như điên, lúc này đây nụ hôn lại càng thêm dai dẳng dữ dội.

“Á...” Cửa sổ bị mở ra: “Hình như tôi tới không đúng lúc.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 8: Vẫn kịp đến hiện trường xem trực tiếp.

Edit: Hà Bạng

Đột nhiên có tiếng nói vang lên, một bộ váy dài màu đen thông thả xuất hiện trước tầm mắt của hai người, mái tóc buộc cao, vóc người hoàn mỹ cân xứng đứng ở cửa.

“Haha, không thể ngờ vẫn kịp đến hiện trường xem trực tiếp.” Cùng đi vào còn có cả An Dật Cảnh, trên mặt anh đầy ý trêu tức nhìn hai người đang gấn bó keo son trên giường bệnh, nở nụ cười vô cùng âm mưu.

Đỗ Ngự Đình hốt hoảng, vội vã kéo chăn che kín thân thể bé nhỏ của Ninh Noãn Dương, nhanh chóng sửa sang lại chỗ quần áo sộc sệch bị hờ ra trên người cô.

Khuôn mặt Ninh Noãn Dương đỏ bừng, hơi thở gấp gáp.

“Hahaha...” An Dật Cảnh bò ra cười: “Đỗ Ngự Đình, đã nhiều năm quen biết cậu, mà chưa từng thấy có người phụ nữ nào bên cạnh cậu, hại tớ cứ lo lắng mãi, có phải cậu có ý nghĩ gì đó không an phận đối với tớ hay không. Ai ngờ được đến thăm Noãn Noãn, tớ lại được xem hiện trường trực tiếp thế này.” Anh ta vỗ tay, giống như xem được vở kịch hay thì cổ vũ tán thưởng.

“An – Dật – Cảnh.” Gương mặt tuần tú của Đỗ Ngự Đình đen đi một nửa.

“Phải không Noãn Noãn! Chị là Mộ Ngưng Từ, là bạn trúc mã của Đỗ Ngự Đình, đã cùng ăn chung bát cơm, cùng ngủ chung giường lớn.” Mỹ nữ mặc váy dài màu đen đi đến trước giường bệnh, chào hỏi với Ninh Noãn Dương, nụ cười rất thân thiện, lời nói rất mập mờ, một tay cô khoác vào cánh tay Đỗ Ngự Đình, thân mật nói: “Đình Đình bé nhỏ, người ta rất nhớ anh, có sao anh cứ mãi không chịu đến tìm em, sau cái đêm hôm đó, người ta cứ nhớ anh suốt!” Ngón tay ngọc thon dài, điểm lên ngực Đỗ Ngự Đình.

“Mộ...” Đỗ Ngự Đình thật muốn phát điên.

Mộ Ngưng Từ lại nói tiếp: “Nghe nói gần đây anh và Noãn Noãn ở cùng nhau, người ta cũng sẽ không để ý đâu.” Cô nói xong, liền dấn dấn vào bên người Đỗ Ngự Đình.

“Mộ Ngưng Từ, cái đồ phụ nữ chết tiệt này, cứ xa một chút cho tôi.” Đỗ Ngự Đình phát ra tiếng gầm giận dữ rung trời, đẩy Mộ Ngưng Từ dấn trên người ra, biểu cảm ghét bỏ còi phăng chiếc áo khoác đang mặc trên người vừa bị cô chạm vào ra, thẳng tay ném vào trong thùng rác. Anh quay đầu nhìn Cô bé trên giường, định mở miệng giải thích: “Bảo bối, anh...”

“Chát.” Ninh Noãn Dương không nói hai lời, giơ tay giáng một bạt tai cắt đứt lời giải thích của Đỗ Ngự Đình, vừa thút thít khóc vừa mắng: “Đỗ Ngự Đình, anh là tên khốn khiếp, tệ hại...” Cô đem tất cả những từ ngữ mắng mỏ ra dùng hết trong một lần.

“Há...?” An Dật Cảnh và Mộ Ngưng Từ song song che miệng, cùng nhìn nhau cười, Đỗ thiếu gia thế mà lại bị đánh, vừa rồi đáng lẽ nên cầm điện thoại chụp lại.

“Tiểu bảo bối.” Đỗ Ngự Đình che bên má bị đánh, hoàn toàn không để ý tới chuyện mình vừa mới bị đánh xong. Chỉ thấy khuôn mặt bé nhỏ trước mắt

đầm đĩa nước, ánh lệ long lanh trong mắt, đáy lòng liền cảm thấy xót xa: “Em nghe anh giải thích, không phải như vậy đâu, anh... đêm đó... là cô ta chủ động tới tìm anh...” Anh cứng họng, càng giải thích càng rối.

“Em không nghe, không nghe...” Ninh Noãn Dương lắc đầu, lấy tay che lỗ tai.

“Tiểu quái quái...” Đỗ Ngự Đình gấp tới nỗi luống cuống chân tay, từ trước tới giờ anh vẫn luôn rất điềm tĩnh, hiện tại đã hoàn toàn đánh mất sự trấn định thấy biến cũng không loạn hàng ngày, lửa giận trong anh bùng phát liền một phen túm lấy cổ áo của Mộ Ngưng Từ, hét lên: “Cho cô ba giây đồng hồ để giải thích rõ ràng hết mọi chuyện cho tôi.” Một khẩu súng giảm thanh cỡ nhỏ chống lên lưng Mộ Ngưng Từ.

Mộ Ngưng Từ hết hồn, biết Đỗ Ngự Đình đã thật sự nổi giận, cô chột dạ le lưỡi, cười giảng hòa giải thích: “Noãn Noãn, vừa rồi là hiểu lầm, hiểu lầm...” Lại còn thật sự chìa súng về phía mình chứ, đúng là có gái liền quên thân.

Mộ Ngưng Từ là chị họ của Đỗ Ngự Đình, hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, khi còn bé tính tình Đỗ Ngự Đình vốn đã lạnh nhạt vậy rồi, cô cũng thường bị anh đông lạnh, thấy có Ninh Noãn Dương ở đây, lúc ấy cô mới dám đùa giỡn với Đỗ Ngự Đình.

“Haha, là như vậy đó, Noãn Noãn đừng giận dỗi với Ngự Đình nha!” Nụ cười của Mộ Ngưng Từ có chút cứng nhắc, không dám lộn xộn thêm, phải biết là ngộ nhờ khẩu súng sau lưng cô mà cướp cò, tên tuổi cô chẳng phải là kết thúc sao.

“Bảo bối, còn giận nữa không?” Đỗ Ngự Đình tiến lại gần, vẻ mặt âm ỉ, chỉ còn nước không ở trước mặt Ninh Noãn Dương vẫy đuôi nữa thôi.

Trong lòng An Dật Cảnh dâng lên một trận buồn nôn phát khiếp, da gà rơi rụng đầy đất, từ khi nào mà Tổng giám đốc của D.S lại biến thành một tên đàn ông cũng sẽ vẫy đuôi xin được nuông chiều như thú cưng vậy.

Ninh Noãn Dương ngượng ngùng nhìn Đỗ Ngự Đình, nhìn thấy rõ dấu tay trên mặt anh, hai má đỏ lên, lập tức trong lòng cô liền thấy áy náy: “Thật xin lỗi, chồng à, anh còn đau không?” Đôi tay nhỏ bé dịu dàng xoa xoa gò má của người đàn ông, khẽ kháng vuốt ve.

Đỗ Ngự Đình lại bị một tiếng gọi “Chồng à” ngọt ngào làm cho đầu óc choáng váng, bàn tay to bao trùm lên bàn tay nhỏ đặt trên mặt anh, mắt phượng xinh đẹp híp lại, anh nhỏ giọng thì thầm nói: “Đau, đau lắm.” Trong đôi mắt phượng hiện ra tia sáng tinh quái, anh cắn răng nhếch miệng cố ý biểu hiện thật rõ sự đau đớn của mình, chỉ còn thiếu là chưa nặn được ra mấy giọt nước mắt để tranh thủ thêm sự thông cảm: “Đau quá, Bảo bối.”

“Thật xin lỗi, để em giúp anh thôi.” Bởi vì bản thân mắc lỗi, nên trong lòng Ninh Noãn Dương tràn đầy sự hối hận muốn tới bù đắp: “Là chỗ này sao?” Cô nằm trên người anh, cánh môi mềm mại nhẹ nhàng thổi thổi vào chỗ sưng đỏ trên khuôn mặt anh, chẳng biết từ lúc nào, Đỗ Ngự Đình đã ngồi lên đầu giường, còn Ninh Noãn Dương dạng chân ngồi trên đùi anh.

“Cả chỗ này nữa.” Thân hình to lớn tựa vào đầu giường, Đỗ Ngự Đình thích ý nhắm hai mắt, hưởng thụ cảm giác có mỹ nhân ngồi trong lòng, mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người cô từng đột phát qua, khiến cho tâm thần anh không kìm được một hồi nhộn nhạo. Anh một bên vừa tận hưởng, vừa ở sau lưng âm thầm phẩy phẩy tay ý bảo hai người dư thừa trong phòng nên nhanh chóng rút đi xa được chừng nào hay chừng đó đi, đừng có ở đây làm chướng mắt nữa.

“Chỗ này à?” Ninh Noãn Dương nghi ngờ nhìn chỗ ngón tay Đỗ Ngự Đình chỉ, có chút buồn bực, cô nhớ là cô đâu có đánh lên cổ anh, nhưng cô vẫn không ngần ngại, đưa đôi tay nhỏ lên cổ anh: “Em giúp anh xoa cho hết đau.”

“Phải thơm nhẹ mới hết đau được.”

“Được rồi.”

“Cực cưng...” Bàn tay to xuyên qua quần áo bệnh nhân, chậm rãi chạm lên sống lưng Bé yêu, ngón tay mang theo vết chai nhẹ nhàng vuốt ve, làm cho người trong ngực run rẩy một hồi: “Thoải mái không? Cực cưng.” Anh cúi đầu hôn nhẹ lên vành tai mượt mà của cô, ánh mắt chứa đựng vẻ gian tà.

“Uhm” Thần trí Bé yêu dần dần tan rã, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ mê ly, cô bủn rủn tựa vào trong lòng anh, mặc anh muốn làm gì thì làm: “Thoải mái...” Tiếng rên rỉ phát ra từ trong miệng cô: “Không phải em cố ý đánh anh đâu, chồng à.” Đến tận lúc này, cô vẫn còn để tâm chuyện lúc này.

Đỗ Ngự Đình vừa buồn cười vừa tức giận, anh khẽ cắn mạnh lên vành tai cô, trầm ngâm nói: “Không sao, em lại giúp anh xoa, anh sẽ không đau nữa.” Trong mắt loé lên một tia tà khí, tay lớn nắm lấy bàn tay cô đang dán trên lồng ngực anh, từng chút từng chút di chuyển xuống dưới.

“Ừ, xoa xoa sẽ không đau nữa.” Ninh Noãn Dương ngốc nghếch gật đầu.

“Àm”

Đột nhiên cửa bật mở, Mộ Ngưng Từ và An Dật Cảnh cùng nhau nhào vào trong: “Tớ...” Không chờ Đỗ Ngự Đình phát hỏa, cả hai người đã co cẳng chạy.

Trên đường đi bọn họ không ngừng cãi vã.

“Đã nói là lén nghe chút là được rồi, tại cậu đó, cái gì mà nhất định phải nhìn trực tiếp.”

“Không phải là xem trực tiếp đặc sắc hơn sao? Ai bảo chị không bám chắc vào.”

“Tại cậu cứ nhất quyết phải mở cửa ra nhìn, lần này không biết Đỗ Ngự Đình sẽ chinh chúng ta như thế nào đây.”

“Không có việc gì đâu, chẳng phải còn có Noãn Noãn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 9: Đây là người phụ nữ của Đỗ thiếu gia.

Edit: Hà Bạng

Trong phòng dạ hội rộng mênh mông, ánh đèn ngập tràn màu sắc, đèn hồng lấp lánh, Ninh Noãn Dương mặc bộ váy dạ hội màu tím cùng Đỗ Ngự Đình tham tiệc tối, màu tím thần bí làm cho cả người cô thoát nhìn vừa cao quý vừa trang nhã. Váy dạ hội dài đến đầu gối, vạt váy hình đuôi cá xếp lớp không theo thứ tự, còn bên trên là thiết kế hở lưng, thời điểm Đỗ Ngự Đình vừa nhìn thấy bộ váy này, thiếu chút nữa liền không nhận được ra tay bóp chết nhà thiết kế, cuối cùng nhà thiết kế không thể không khoác thêm cho cô một chiếc áo choàng màu vàng nhạt che đi chỗ bị hở đằng sau lưng.

Mái tóc dài đen nhánh của cô dùng một chiếc cài tóc bằng kim cương búi lại, dưới ánh đèn kim cương phát ra tia sáng rực rỡ, khiến cho căn cô lộ ra của cô càng thêm vẻ nồn nà mê hoặc.

Ninh Noãn Dương máy móc đi theo bên cạnh người đàn ông của mình, trong lòng đang tính toán làm cách nào có thể lên trốn ra khỏi dưới tầm mắt của anh. Vốn là anh không định cho cô đi cùng tới đây, nhưng mà lại không chịu được sự đeo bám dai dẳng của cô, đành phải cho cô theo cùng, chỉ là suốt dọc đường đi anh không ngừng nói đi nói lại một câu: “Không được phép rời khỏi bên cạnh anh.”

Đương nhiên là Ninh Noãn Dương ngoan ngoãn gật đầu: Vâng, không rời đi mới là lạ! Suốt ngày phải ở nhà, nếu không thì đến công ty với anh, dù gì cũng là không rời khỏi bên cạnh anh, cái này không được làm, cái kia cũng không thể động, cô cảm giác bản thân sắp phát mốc lên rồi, thật vất vả mới được tham gia một bữa tiệc náo nhiệt thế này, đương nhiên là phải thoát khỏi anh để chơi cho thật đã rồi.

“Đỗ thiếu gia.”

“Tổng giám đốc Đỗ.”

Từ lúc cùng nhau bước vào cửa, đã cùng Đỗ Ngự Đình chào hỏi không biết bao nhiêu người, anh chính là không chút biểu cảm trưng ra khuôn mặt tuấn tú, thần nhiên gật đầu. Bàn tay xiết chặt bên eo Bé con đứng bên cạnh, trong mắt anh là ham muốn chiếm giữ mãnh liệt khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào cô gái như tiểu tinh linh xinh đẹp đứng bên cạnh anh, Đỗ Ngự Đình nói nhỏ bên tai cô: “Tiêu bảo bối, tựa đầu về phía anh, chỉ cho phép nhìn anh.” Từ lúc vào cửa thấy cô chưa từng ngó anh một lần nào, vậy mà anh liền có chút ghen tức, trong lòng chua nghén rặng.

“Vâng!” Ngoài miệng khéo léo đồng ý, trong lòng Ninh Noãn Dương lại khinh bỉ, mặt mũi đỏ của anh, trên đường đến dạ tiệc cô đã nhìn vòng quanh hết 180o rồi, mặt anh có đẹp nữa thì nhìn cũng phải phát chán.

“Đỗ thiếu gia.” Một người trung niên đầu tròn to béo tiến tới, trên mặt là nụ cười nịnh nọt: “Cuối cùng ngài cũng đã tới.”

“Tổng giám đốc Tôn đã đưa thiệp mời, tôi đương nhiên là phải tới.” Giọng nói của Đỗ Ngự Đình đều đều, nhận không ra cảm xúc của anh bây giờ như thế nào.

“Vị này là...” Tổng giám đốc Tôn nhìn Ninh Noãn Dương như chim nhỏ nép vào bên cạnh người Đỗ Ngự Đình, không phải là ông ta lảm chuyện, mà là thực sự chưa bao giờ thấy Đỗ Ngự Đình xuất hiện tại dạ tiệc cùng với bất cứ người phụ nữ nào.

“Cô ấy là...” Đỗ Ngự Đình đang định giới thiệu, anh không thích mở miệng nói chuyện quá nhiều với người khác, nhưng lại rất vui lòng giới thiệu thân phận của Ninh Noãn Dương.

Ninh Noãn Dương bỗng nổi lên ý đùa giỡn, tranh lên trước một bước nói: “Tôi là thư ký của Tổng giám đốc Đỗ, Ninh Noãn Dương.”

“Thì ra là thư ký. Cô Ninh thật là xinh đẹp!” Tổng giám đốc Tôn không nhận được ca ngợi, gờ bàn tay mập mạp ra: “Cô Ninh, xin chào, rất hân hạnh được gặp cô.” Những người hay đi xã giao đều biết rõ về Đỗ Ngự Đình, trợ lý thư ký các kiểu bên cạnh anh đa số đều là đàn ông hoặc không thì là phụ nữ lớn tuổi, chẳng biết từ khi nào lại mọc ra một thư ký nhỏ trong veo như nước thế này.

Ninh Noãn Dương còn chưa kịp đưa tay của mình ra, giọng nói không vui của Đỗ Ngự Đình đã vang lên, ánh mắt nhìn về phía Tổng giám đốc Tôn lập tức trở nên sắc bén: “Tổng giám đốc Tôn có ý gì vậy?” Anh đưa tay thần thiết kéo Bé con nghịch ngợm vào trong lòng, từng cử chỉ không ngừng tuyên bố chủ quyền của mình.

Tổng giám đốc Tôn đã ở trong giới kinh doanh nhiều năm, liếc mắt liền nhìn thấu ngụ ý trong đó, vội vàng cười giảng hòa: “Đỗ thiếu gia, tôi chỉ định đùa một chút, đừng để ý, đừng để ý, mời đến bên này...” Mặc dù đáng đáp cô bé kia cũng có vài phần tư sắc, nhưng tội gì vì đàn bà mà làm mất lòng Đỗ thiếu gia, làm vậy thì mất nhiều hơn được.

Thừa dịp Đỗ Ngự Đình bàn công chuyện với Tổng giám đốc Tôn, Ninh Noãn Dương lợi dụng cơ hội chạy mất.

Giờ phút này, cô đang đứng bên bàn ăn dài, một tay cầm đĩa, một tay cầm đũa, mồm to thưởng thức các loại mỹ thực ngon miệng, hành động như vậy, xảy ra trên người cô, thoạt nhìn vẫn rất tao nhã, không có một chút vẻ gì là bất lịch sự.

“Noãn Noãn...” Sau lưng bỗng vang lên tiếng gọi, không cần nghĩ cũng biết là ai, Ninh Noãn Dương cuống quýt quay lưng đưa tay lên lau miệng, trên mặt nở nụ cười lộ ra lúm đồng tiền, thong dong bình tĩnh xoay người lại, tươi cười với người đang tới.

“Noãn Noãn, sao em lại ở đây một mình?” Trên người Thẩm Nguyệt Nhi mặc một bộ váy dạ hội dài kiểu quây ngực màu xanh lục, vóc người vô cùng cân đối, trang điểm mang theo hơi hướng hoài cổ, cười nhẹ một cái, tức khắc liền mê hoặc chứng sinh, phong tình vạn chủng, theo đằng sau cô ta là một người đàn ông có vóc dáng to cao, bộ tây trang màu đen hiệu Cerruti mặc trên người anh ta càng tôn lên vẻ đẹp mắt.

Ninh Noãn Dương cười nhạt, cũng không đáp lời, chỉ đưa ngón tay lên chỉ vị trí của Đỗ Ngự Đình. Không phải là cô không định trả lời, mà là do Thẩm Nguyệt Nhi vội vàng chạy tới, làm hại cô chưa kịp nuốt miếng bánh ngọt trong miệng, lại không muốn làm mất mặt trước Thẩm Nguyệt Nhi, cho nên hiện giờ cô đang phải cố nuốt miếng bánh xuống: “Ặc...” Mặt mũi bị ghen đến đỏ bừng, sắc đỏ hiện rõ trên mặt cô.

“Uống chút rượu, bánh ngọt sẽ dễ dàng nuốt xuống hơn.” Một ly rượu đỏ được đưa tới trước mặt cô, đưa rượu cho cô chính là người đàn ông đi cùng Thẩm Nguyệt Nhi.

Ninh Noãn Dương không quan tâm nhiều chuyện, lập tức cướp lấy ly rượu, quả nhiên đã nuốt được bánh ngọt xuống, cô há miệng thở dốc, biết ơn nhìn về phía người đàn ông ở trước mặt: “Cám ơn anh, làm sao mà anh biết tôi đang ăn bánh ngọt?” Thân hình người đàn ông trước mặt cao lớn, ngũ quan sắc nét khiến cho người ta nhìn một lần là nhớ kỹ, cặp mắt sâu thẳm cùng con người màu xanh thẫm, trong chốc lát Ninh Noãn Dương ngắm đến ngơ ngẩn.

Người đàn ông nhướn mày, cân nhắc cười, đưa ngón tay tới bên môi cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua bờ môi cô: “Chỗ này.” Ngón tay dài giờ ra, là vụn bánh ngọt.

Thẩm Nguyệt Nhi cười giễu cợt, rồi bất chợt nảy sinh sự bất mãn tiến tới, kéo cánh tay người đang ông: “Bùi Thiếu, đây là người phụ nữ của Đỗ thiếu gia.” Cô ta đang nhắc nhở người đàn ông trước mặt, đừng có tiếp tục cười đùa với cô Ninh Noãn Dương ngu ngốc này nữa, hình như Bùi Thiếu đối với Ninh Noãn Dương có chút không được bình thường!

“Sao thế? Ghen à.” Người đàn ông mờ ám cười, ngón tay thon dài tùy tiện nắm lấy cằm Thẩm Nguyệt Nhi, nở nụ cười hết sức xinh đẹp: “Yên tâm, nếu tôi đã đồng ý cho cô làm nữ chính bộ phim truyền hình đó, nhất định tôi sẽ làm được.”

Có lẽ dùng từ xinh đẹp để hình dung một người đàn ông sẽ khiến cho người ta cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vị Bùi Thiếu trước mặt này thoạt nhìn càng yêu mị hơn so với phụ nữ gấp mấy lần.

“Cám ơn Bùi Thiếu.” Thẩm Nguyệt Nhi xấu hổ cười, nếu sớm biết thế thì cô ta đã không mở miệng, cô ta không chọc nổi Đỗ Ngự Đình, Bùi Thiếu cũng là nhân vật nguy hiểm cùng một dạng như Đỗ Ngự Đình, nếu như anh ta có hứng thú với Ninh Noãn Dương, chẳng phải là quá tốt hay sao, ít đi chứng ngại vật là Ninh Noãn Dương, chắc hẳn lấy được tâm Đỗ Ngự Đình càng dễ dàng hơn nhiều.

“Tôi đi trước.” Ninh Noãn Dương đặt ly rượu xuống, định rời đi, đột nhiên đôi giày cao gót 10 phân làm chân cô thấy đau nhói.

Thẩm Nguyệt Nhi cười ranh mãnh, thò chân ra ngăn phía trước Ninh Noãn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 10: Anh sẽ không để em phải chịu ảm ức vô ích.

“Á...” Ninh Noãn Dương kêu lên một tiếng sợ hãi, không có bất cứ sự đề phòng nào, toàn thân bị mất trọng tâm, ngã nhào xuống đất.

Sau lưng truyền tới cảm giác đau buốt, cùng với tư thế té ngã thảm hại trên đất của cô, mọi người xung quanh cười ồ lên chế nhạo một trận.

“Bảo bối.” Đôi tay to lớn nâng cô dậy, ôm cô vào lòng mình, bảo vệ lấy: “Sao lại ngã rồi?” Trong mắt Đỗ Ngự Đình đầy vẻ sốt sắng, anh vừa không để ý một cái, cô đã chạy mất tiêu.

“Đau quá...” Chỗ mắt cá chân cảm thấy đau đón bông rớt, Ninh Noãn Dương xuýt xoa, chân có chút nhũn ra, dường như là đứng không vững.

“Noãn Noãn, sao em lại không cẩn thận như vậy?” Thẩm Nguyệt Nhi tiến tới, nâng tay đỡ cô.

“Rõ ràng là chị cố ý làm tôi ngã.” Ninh Noãn Dương gạt cánh tay đang đưa tới của cô ta ra, lấy khí thế nhanh như chớp mạnh mẽ vung một bạt tai đánh vào mặt Thẩm Nguyệt Nhi: “Chát.”

“Đồ thiếu gia anh xem, người ta đã tốt bụng quan tâm Noãn Noãn, cô ấy lại cứ thế mà vu oan cho em.” Thẩm Nguyệt Nhi che bên má bị đánh đến đỏ rực, vừa thẹn vừa tức, trước mắt biết bao người, thế mà cô ta lại bị đánh, nhưng mà Đỗ Ngự Đình đang ở đây thì bất kể cô ta có như thế nào cũng không dám đánh trả.

Đỗ Ngự Đình thản nhiên nhìn cô ta một cái, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo. Anh quay đầu nhìn Ninh Noãn Dương: “Noãn Noãn.” Chân mày tuấn tú hơi nhếch lên, bàn tay kéo bàn tay nhỏ bé của cô bao lại trong lòng, dịu giọng hỏi: “Việc nặng như vậy em không phải tự ra tay, sẽ bị đau tay đó.” Anh cầm lấy chiếc khăn tay trợ lý đưa tới, nhẹ nhàng lau tay cho cô: “Da mặt dày như vậy, làm tay em cũng bị đau đỏ lên rồi.”

Xung quanh phát ra một loạt tiếng cười khê, Thẩm Nguyệt Nhi tức giận đến nổi đầu.

Trợ lý lại kê một chiếc ghế tới, Ninh Noãn Dương ngồi xuống: “Chỗ này đau phải không?” Bàn tay khe khẽ nắm lấy mắt cá chân xinh xắn, khuôn mặt nhỏ vốn dĩ bị đau đến nhe răng nhếch miệng, sau khi được Đỗ Ngự Đình xoa bóp sự đau buốt liền biến mất: “Còn đau không? Tiểu quái quái.” Anh nửa quỳ trên mặt đất, bàn tay to nâng đôi chân nhỏ của cô, dịu dàng nâng niu trong lòng bàn tay.

Xung hô thân mật như vậy khiến mọi người xung quanh kinh ngạc.

“Thiếu gia!” Vệ Dục chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, đem tới một đôi giày đế bằng màu hồng có gắn nơ con bướm.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, Đồ thiếu gia tôn quý quỳ một gối, cởi đôi giày cao gót dưới chân thay cho cô gái tựa như búp bê trước mắt, đổi lại thành đôi giày đế bằng, động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng cẩn thận, giống như đang cầu hôn vậy: “Còn đau nữa không?”

“Không đau nữa.” Ninh Noãn Dương lắc đầu, trong đôi mắt ngập tràn vẻ áy náy, không phải cô tự mình té ngã, rõ ràng là do bị Thẩm Nguyệt Nhi ngăn cản: “Cô ta cố ý làm chân em bị ngã.” Cô ra vẻ đáng thương cau mày, đưa tay chỉ thẳng vào Thẩm Nguyệt Nhi.

“Bảo bối, ngoan...” Bàn tay vỗ nhẹ lên tay nhỏ của cô, tỏ vẻ an ủi, Đỗ Ngự Đình chỉ cần liếc mắt thì trong lòng liền hiểu rõ mọi chuyện, hướng chỉ bàn thân anh cũng không cần biết cái gì đúng cái gì sai, chỉ cần là chuyện có thể khiến cô vui, thì chính là đúng. Anh ưu nhã đứng lên, khom lưng ôm lấy cô: “Chúng ta lên nghỉ ngơi một lát rồi lại xuống.” Đi ngang qua bên cạnh Thẩm Nguyệt Nhi đôi mắt sâu thẳm không biết cố ý hay vô tình liền quay sang liếc nhìn cô ta một cái, ánh nhìn này khiến Thẩm Nguyệt Nhi rùng mình một hồi, lưng áo ướt đầm.

.....

Bên trong phòng nghỉ của bữa tiệc trên tầng hai.

“Bảo bối, ăn một ít đi nào.” Ngón tay sạch sẽ đẹp mắt cầm lên một miếng bánh Mouse hoa hồng, đặt ở bên miệng Bé cưng, Đỗ Ngự Đình kiên nhẫn ôn tồn dỗ dành.

Nhưng Ninh Noãn Dương cứ tức giận quay mặt đi, hàm răng trắng bóng cắn cắn môi dưới, nét mặt oan ức lắm lắm nói: “Rõ ràng là cô ta cố ý ngăn cản chân em.”

“Anh biết rõ, là cô ta cố ý.” Đỗ Ngự Đình chớp thời cơ dứt miếng bánh Mouse hoa hồng vào miệng cô, lại bị Ninh Noãn Dương cắn một cái vào ngón tay, dường như cô đang muốn trút giận nên dùng sức cắn lấy, không chịu nhả ra.

“Tiểu quái quái, đau đấy, còn cắn nữa sẽ rụng đó.” Anh cười khò, lại để kệ cho cô quấy phá.

“Anh cũng biết là cố ý còn để mặc cô ta bắt nạt em, cũng không cho em báo thù.” Ninh Noãn Dương càng tỏ ra oan ức, cô bắt cần đẩy Đỗ Ngự Đình ra, không để cho anh lại gần: “Một mình em không quen biết ai, cũng không nhớ được cái gì...” Cô khóc đến đau lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt giàn giụa thê thảm.

Đỗ Ngự Đình không tránh cũng không né, mặc cho cô cố tình gây sự, đợi đến khi cô trút hết ra rồi, mới nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhỏ giọng nói: “Anh sẽ không để em phải chịu uất ức vô ích đâu.”

.....

Thẩm Nguyệt Nhi bị ăn tát, đây là nỗi nhục nhã vô cùng to lớn, nhưng vì cô ta che giấu rất giỏi, còn không ngừng nói với mọi người xung quanh là không để bụng chuyện bị đánh, nói Ninh Noãn Dương là do tính tình còn trẻ con, bị chiều hư thôi. Thế là tự nhiên cô ta chiếm được cảm tình của tất cả, được tán thưởng.

“Cô Thẩm, cô Thẩm.” Tổng giám đốc Lưu đang khiêu vũ cùng cô ta liên tục gọi mấy tiếng. Thẩm Nguyệt Nhi lúc ấy mới hồi hồn, nở nụ cười e lệ nói: “Tổng giám đốc Lưu.” Tất cả thái độ lạnh lẽo trên mặt lập tức biến mất.

“Có thể được khiêu vũ cùng em là vinh hạnh của cá nhân tôi...” Tổng giám đốc Lưu cười to thẳng thắn nói, đôi tay không đứng đắn đặt bên hông của Thẩm Nguyệt Nhi giờ trở nên bay.

Thẩm Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy một trận ghê tởm, nhưng vẫn phải cố nhịn xuống cảm giác muốn bốc hỏa, nói: “Cũng là vinh hạnh của em.” Cô ta rất muốn cho Lão sắc quỷ này một cái tát, nhưng Tổng giám đốc Lưu này hiện đang tài trợ cho bộ phim của mình, cô ta không dám làm phật ý.

“Nguyệt Nhi” Thấy Thẩm Nguyệt Nhi không có đẩy ra hay phản ứng lại, Tổng giám đốc Lưu càng thêm to gan, đưa tay kéo Thẩm Nguyệt Nhi lại gần hơn, dường như giữa thân thể hai người không còn khoảng cách.

Trên sàn khiêu vũ, có rất nhiều người, thỉnh thoảng giữa người với người không tránh khỏi có sự va chạm.

Đã là lần thứ n Thẩm Nguyệt Nhi bị người ta dẫm vào chân, hơn nữa còn là cùng một người, là một phụ nữ vóc người tinh tế mặc sườn xám màu đỏ.

“Xin lỗi cô Thẩm, lại dẫm vào chân cô, người ở đây thật đông quá.” Người phụ nữ mặc sườn xám cười quyến rũ rồi lại dẫm thêm một cái lên chân Thẩm Nguyệt Nhi, cùng bạn nhảy xoay tròn rồi rời khỏi.

Cho dù Thẩm Nguyệt Nhi có không vừa lòng cũng đành phải nhịn xuống, cố gắng tránh xa người phụ nữ kia ra.

Mấy phút sau, khi sắp kết thúc điệu nhảy, người phụ nữ mặc sườn xám lại đứng vào Thẩm Nguyệt Nhi lần nữa, Thẩm Nguyệt Nhi đang muốn tránh ra, chợt cảm thấy trọng tâm cả người bỗng bị kéo xuống, trên thân chợt lạnh, chân bị người ta đạp mạnh một cái, có cái gì đó tuột xuống.

“A...” Váy dạ hội quây ngực bị dẫm lên, cô ta ngã nhào xuống đất, không kịp che lại, mọi người xung quanh cười ầm lên, chỗ nào cũng có tiếng chế nhạo, bởi từ lâu đã có người thấy ngứa mắt với cô ta.

“Ái chà, nhìn dáng người kia, thật đúng là không tòi.”

“Ồ eo rõ ràng có mỡ thừa.”

“Tách...”

“Tách...”

Khắp cả bốn phía người ta cầm lấy điện thoại giơ lên chụp ảnh lại.

Thẩm Nguyệt Nhi hoảng hốt kéo váy áo trên người lên, sợ hãi nhìn xung quanh, khuôn mặt trắng bệch, luôn miệng cầu xin: “Đừng vuốt, đừng kéo...” Cô ta một tay che mặt, một tay kéo váy cứ liên tục bị tụt xuống.

“Haha...”

Chốc lát tiếng cười càng rộ lên.

Bên trong phòng nghỉ.

“Bảo bối, đã hài lòng chưa?” Trên bộ ngực trần của người đàn ông, có thể nhìn thấy rõ mấy dấu răng đo đỏ.

“Có chồng thật tốt.” Đôi mắt của cô gái nào đó đóng đưa nhào vào trong ngực người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 11: Bao nhiêu tiền một lần phục vụ đặc biệt.

Edit: Hà Bạng

Ngày hôm sau, ảnh chụp của Thẩm Nguyệt Nhi được giật tít đăng lên trang nhất của tuần san Tạp chí Bát Quái nổi tiếng: “Ngôi sao điện ảnh Thẩm Nguyệt Nhi đánh mất lễ nghi tại dạ tiệc, trở thành trò hề.” Cùng với đó là ảnh chụp Thẩm Nguyệt Nhi tối qua bị phát tán, ảnh trên tạp chí bị photoshop ít nhiều, làm cho dáng người của cô ta bị bóp méo, trở thành bác gái nhìn như đã bốn – năm mươi tuổi.

“Thấy vui không? Bảo bối.” Trên đầu giường bày đầy tạp chí số ra ngày hôm nay, Đỗ Ngự Đình cúi đầu, bàn tay không đứng đắn chạy trên người Bé yêu, Ninh Noãn Dương định nhảy xuống giường, ngang eo lại bị cưỡng ép ôm chặt.

Con người đen nhánh như mực xoay chuyển thật nhanh, Ninh Noãn Dương ngoan ngoãn quay lại trong ngực người đàn ông làm ồ, khuôn mặt nở nụ cười giả dối, giọng nói nũng nịu đến phát ngáy: “Chồng ơi...”

“Hửm?” Đỗ Ngự Đình nửa nằm trên giường, mặt ngoài gió êm bể lặng, biểu cảm không chút để ý vuốt ve mái tóc của cô, trong lòng lại âm thầm đề cao cảnh giác, thái độ làm nũng giống như vậy mà xuất hiện từ miệng cô thì ít hần lại định có cái ý đồ xấu gì đây. Hai ngày trước, không thể ngờ cô lại lên

chạy đến sân bay tự mua vé định trốn đi du lịch một mình, cũng may là bị vệ sĩ bên người của cô phát hiện, anh liền chạy tới sân bay xách cô quay về.

“Chồng ơi.” Thân thể nhỏ nhắn vùi trong lòng người đàn ông, uốn éo không yên, Ninh Noãn Dương ấp úng nửa ngày, bàn tay bé xinh không chịu an phận: “Chồng à, em nghĩ...” Tầm mắt hạ xuống, che giấu thần thái nơi đáy mắt, cánh tay thon thả chậm chạp men theo bả vai người đàn ông, hơi thở như lan phả bên tai anh.

Hành động này của cô chẳng khác nào đang đốt lửa: “Tiểu quái quái...” Tròng mắt đen càng lúc càng trở nên sâu thẳm bỗng nhiên sáng ngời, Đỗ Ngự Đình lật người đè cô xuống, chiếc chăn mỏng theo thể mà trượt xuống, lộ ra thân hình cường tráng: “Muốn, thì chồng sẽ cho em.” Nụ hôn của anh như cuồng phong bão táp ập xuống, bàn tay lớn bắt đầu xé toang áo choàng tắm bằng tơ lụa trên người cô.

“Không phải cái này.” Ninh Noãn Dương bối rối giãy giụa, khuôn mặt nhỏ bé bị ngạt đến đỏ bừng, lúc này Đỗ Ngự Đình mới ngừng lại, cô bĩu môi, nằm bên tai anh nhỏ giọng nói một câu.

Trong đôi mắt lóe lên một tia đùa giỡn, Đỗ Ngự Đình tỉ mỉ quan sát thái độ trên mặt cô: “Tại sao lại cần tiền?” Tất cả ăn mặc ở đi lại anh đều đã thay cô sắp xếp xong xuôi cả, mà cho dù là cô có muốn lên phố mua cái gì, cũng sẽ có người đi theo sau lo liệu, vốn dĩ không phải lo đến vấn đề tiền bạc.

“Bởi vì, bởi vì...” Bàn tay bé xinh vờ một góc chăn, cô đã vắt hết óc để nghĩ ra một lý do tương đối thuyết phục, trên mặt cô liền tràn đầy ý cười lộ ra lúm đồng tiền, nịnh nọt nói: “Bởi vì em thấy cầm tiền mặt trên tay đi mua đồ mới thấy sang khoái, mua đồ xong, hào phóng trả tiền.” Mặc dù lý do này có chút gượng ép, nhưng thật sự là cô không thể nghĩ ra được lý do nào tốt hơn.

“Đây cầm đi.” Đỗ Ngự Đình lấy từ trong ví ra một chiếc thẻ vàng, đặt vào trong tay Bé cưng nói: “Chiếc thẻ này không có giới hạn, em cứ yên tâm mà quẹt.” Anh cúi đầu liếc nhìn một cái liền thấy sự mừng rỡ lóe lên trong mắt cô, tựa như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, liền bổ sung thêm: “Nhưng không thể rút tiền mặt.”

“Két!” Khuôn mặt nhỏ vốn đang tươi cười sáng lạn phút chốc liền tắt ngóm, Ninh Noãn Dương rầu rĩ chán nản ném chiếc thẻ xuống giường, buồn bực lên tiếng: “Em không cần nữa.” Cái cô cần là nhân dân tệ, là tiền mặt, TIỀN MẶT, chứ không phải là cái thẻ vàng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn này.

Trong đôi mắt đen ẩn chứa ý cười, Đỗ Ngự Đình cười khê nhếch chiếc thẻ lên, cô cứ thế mà tùy ý ném đi chiếc thẻ vàng số lượng hạn chế của D.S toàn cầu chỉ có 3 chiếc, vừa rồi anh nói là không thể rút tiền, chỉ là mấy câu lừa cô thôi.

“Cầm lấy.” Một tờ giấy trắng bị ném lên người Đỗ Ngự Đình, cô nằm quay lưng về phía anh, bĩu môi, trong lòng không ngừng mắng, quý hẹp hòi, quý hẹp hòi.

Đỗ Ngự Đình nhìn lướt qua, nhún mày hỏi: “Đây là gì thế?” Biểu cảm của anh đột nhiên trở thành có chút dờ khóc dờ cười.

“Anh không biết chữ sao? Bỏ đi, để em đọc anh nghe cho rõ.” Ninh Noãn Dương sầm mặt xoay người, cướp lấy tờ giấy, lớn tiếng đọc: “Bảng giá lệ phí phục vụ của cô Ninh: Phục vụ trà – một vạn một tách; Phục vụ ăn – một vạn hai; Tiếp chuyện – năm vạn một lần, mỗi lần nửa tiếng; Ôm một lần – năm vạn; Xoa bóp – mười vạn một lần, mỗi lần 10 phút.” Dừng một chút, cô lại đọc tiếp: “Hôn: Hôn trán – mười vạn một cái; Hôn mặt – mười lăm vạn một cái...”

Càng nghe cô đọc, trên mặt Đỗ Ngự Đình lại càng hiện thêm thêm mấy vạch đen, anh bóp chặt mép chặn trên người, sợ rằng đột nhiên bản thân không kìm nén nổi, sẽ lập tức bóp chết cô gái nhỏ này.

Ninh Noãn Dương đọc xong, còn không biết sống chết hỏi một câu: “Khách hàng, anh muốn loại phục vụ nào?”

“Em...” Bất tỉnh linh bàn tay to xé tan tờ giấy thành một đồng mảnh vụn rồi hung hăng ném đi, Đỗ Ngự Đình cảm thấy máu nóng dâng trào, có nhu cầu cấp bách muốn phun lửa, anh đưa tay ôm chặt lấy cô, tác ác vứt lại một câu: “Phục vụ đặc biệt thì bao nhiêu tiền một lần?”

“Ách...?” Ninh Noãn Dương đàn người, nhỏ giọng líu ríu nói: “Còn chưa nghĩ ra.”

“Một trăm vạn đã đủ chưa?” Đỗ Ngự Đình không nhịn được nâng tay rút một dây áo choàng tắm ra.

“Phải đưa tiền trước, em muốn nhân dân tệ!” Cô giơ tay chống lên lồng ngực anh, trong bụng vẫn đang tính toán, phải kiếm tiền để đi du lịch vòng quanh thế giới, hơn nữa sẽ không cho Đỗ Ngự Đình theo, một mình cô lên trốn đi.

“Được.”

(Rất nhiều từ của đồng phải bỏ qua.)

Cua đồng: Từ lỏng chỉ cảnh H

Bên trong phòng, ý xuân đào dạt, người con trai vừa ra sức chạy nước rút, vừa hỏi người bên dưới: “Tiểu quái quái, nói cho anh biết, cần tiền làm gì?” Anh phải tranh thủ nắm bắt động thái suy nghĩ của cô, thật sự là cô ấy có quá nhiều chủ ý rồi.

Ninh Noãn Dương mơ mơ màng màng lắc đầu, chỉ nói một câu: “Anh còn chưa trả tiền.”

“Tiểu – Bảo – Bối!!!” Đỗ Ngự Đình nổi đóa, quyết tâm hóa đau thương thành sức mạnh, càng thêm ra sức vận động.

Đã gần đến giờ cơm trưa, trong không khí toàn là mùi vị vui mừng. Bé cưng bên người còn chưa tỉnh, Đỗ Ngự Đình hài lòng ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn trộm một cái, dù sao cô cũng chưa tỉnh, nụ hôn này có không trả tiền cũng không sao nhỉ!

Ấy vậy mà, Bé cưng chợt mở mắt, đưa bàn tay nhỏ đến bên cạnh anh: “Trà đây, mười triệu lẻ năm mươi vạn, anh vừa mới hôn em 50 cái, ôm 15 lần, sau đó lại còn...” Tiếng nói của cô càng lúc càng nhỏ, mặt cũng đỏ đến không còn hình dạng gì, cuối cùng, vẫn cố bổ sung một câu: “Anh còn vừa mới hôn em một cái nữa, coi như giảm giá cho anh, không tính thêm tiền.”

“Em lại còn đếm từng lần một?” Ai đó cắn răng nghiêng lợi lên tiếng.

“Đúng vậy!” Ninh Noãn Dương nháy mắt, khuôn mặt cười đến thiên chân vô tà: “Anh có muốn uống một tách trà không, chỉ cần trả một vạn thôi!”

“EM!!!” Đỗ Ngự Đình như muốn phát điên, anh nhào lên phía trước, nờ nụ cười sồn da gà giống như sói đói nhìn thấy con mồi: “Phục vụ lại như vừa rồi, anh muốn làm một bộ đầy đủ, cho em ba mươi triệu.”

“Không, phải đưa tiền trước.” Ninh Noãn Dương đáp chân, ngôn từ chính nghĩa nhìn anh, trong mắt là sự quyết tuyệt không chịu khuất phục.

“Được thôi.” Đỗ Ngự Đình tức giận đến mức thiếu chút nữa muốn tự sát, cuối cùng nhắc điện thoại dùng lực ấn số, vừa kết nối được liền gào lên: “Mang 30 triệu tiền mặt tới đây cho tôi.”

Năm phút sau, hai hòm lớn đựng toàn nhân dân tệ xuất hiện trên giường.

“Cô bé, tới đây!” Đỗ Ngự Đình nhàn nhã nằm trên giường ngoác ngoác ngón tay, nụ cười trên mặt càng thêm tà khí: “Anh đổi ý rồi, phục vụ như vừa rồi nhưng anh muốn làm 8 lần, đây là một tỷ tiền mặt.”

“Oa...!!!” Đôi mắt Ninh Noãn Dương lóe ra kim quang, tâm tình vô cùng vui sướng: “Em muốn xem trước coi có phải là tiền thật hay không?!” Cô hấp tấp hấp tấp vén chăn lên định xuống giường.

“Nằm xuống cho anh.” Đỗ Ngự Đình gầm lên một tiếng, kéo cô trở về giường, tiếp tục vận động, hóa ra là do anh chưa đủ cố gắng, nên cô mới còn sinh lực đi xem cái gì thật với giả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: CHƯƠNG 12: Tiểu Đình Đình, cậu thật là hư!

Edit: Hà Bạng

Trong phòng làm việc, một chất lỏng màu đỏ sậm đang được chậm rãi rót vào chiếc ly chân cao, hương rượu đỏ tỏa ra mùi vị ngọt ngào thuần khiết, chiếc ly chân cao tinh xảo, vô cùng long lẫy cao quý.

Đỗ Ngự Đình tựa bên cửa sổ gọi một cuộc điện thoại: “Thiếu phu nhân đã rời giường chưa?” Theo thói quen anh nhìn đồng hồ, đã 2h chiều rồi.

“Vẫn chưa ạ.”

“Tới 3h mà cô ấy chưa dậy, thì nhớ mang cơm lên phòng cho cô ấy ăn.” Cúp điện thoại, nghĩ tới dáng vẻ say ngủ của Bé cưng, khóe miệng Đỗ Ngự Đình nở nụ cười sâu xa, mấy trò mèo cào đó của cô, lại còn muốn đi đấu với anh. Cô muốn tiền, anh liền cho, nhưng anh sẽ khiến cho cô không xuống giường được, có tiền cũng không có chỗ xài.

Bây giờ đã là buổi chiều, cô còn chưa dậy đi ăn cái gì, chắc là mệt muốn chết rồi.

“Chắc chắc, cười đến dáo dạt xuân sắc như vậy à.” Bỗng nhiên gương mặt của An Dật Cảnh phóng đại gấp n lần ở trước mắt anh, vẻ mặt anh ta ám muội bá vai run rẩy: “Chua chết người ta.” Anh ta ném tới một ánh mắt mê hoặc, đi thẳng tới trước quầy tự mình tìm một ly rượu, thật đúng là chẳng coi bản thân là người ngoài.

“Smimoff?” Quý Giản Phàm cúi đầu khẽ nhấp một ngụm rượu, không cần nhìn nhãn, cũng đã biết đây là loại rượu gì, năm bao nhiêu, anh ta trêu chọc nói: “Giờ làm việc mà lại đi uống rượu, tâm trạng không tệ nhỉ?” Dù là thời điểm nào, biểu cảm của Quý Giản Phàm luôn thông dong tiêu sái, khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

“Cái gì trên cổ...” Mộ Ngưng Từ tinh mắt nhìn thấy mấy dấu đỏ khả nghi trên cổ Đỗ Ngự Đình, làm bộ kinh ngạc nói: “Đây là con muỗi nào chứ, để chị gái tới tiêu diệt nó cho cưng.”

Tay nắm ly rượu, thiếu chút nữa thì bóp nát nó trên tay, Đỗ Ngự Đình đen mặt, bực mình tháo cavat trên cổ xuống, tiện thể cởi luôn hai nút áo, lộ rõ mấy vết móng tay cào trên ngực, không cần hỏi cũng biết đây là kiệt tác của ai, dù sao phụ nữ bên cạnh Đỗ Ngự Đình cũng chỉ có mấy người mà thôi.

“Ồi chà chà!” An Dật Cảnh có tình bày ra vẻ ngượng ngùng lấy tay che mắt, nói mát: “Tiểu Đình Đình, cậu thật là hư!” An Dật Cảnh không hổ danh là diễn viên điện ảnh, lập tức có cách đỡ từ mặt xuống cổ, thoát nhìn giống như là có chuyện thật.

“Oe...” Mộ Ngưng Từ và Quý Giản Phàm song song ói ra, diễn thế này thì khiến người ta quá ghê tởm rồi!

Quý Giản Phàm chợt đứng dậy, nghiêm mặt nói với Đỗ Ngự Đình: “Thẩm Nguyệt Nhi tự sát, cậu biết chưa?”

“Là chuyện khi nào?” Đỗ Ngự Đình nhú mồm, hiển nhiên là không biết gì về việc này. Chuyện anh quan tâm, trừ khi là có liên quan đến Ninh Noãn Dương, còn những người hoặc chuyện khác, anh hoàn toàn không có hứng thú.

“Sáng sớm hôm nay người giúp việc phát hiện cửa phòng tắm thủy tinh bị vỡ, cô ta cắt cổ tay tự sát. Vừa đúng lúc cấp cứu cho cô ta là một vị bác sĩ mà tớ quen biết từ trước, nói cho tớ biết chuyện này.” Quý Giản Phàm thần nhiên nói xong, vẻ mặt tựa như chẳng liên quan, Thẩm Nguyệt Nhi và anh ta hoàn toàn không có quen biết gì, chỉ giống như một người qua đường nào đó thôi: “Nghe nói tối qua cô ta nhận được điện thoại, có người biết chuyện giao dịch đen tối của cô ta trong quá khứ định gửi đến tòa soạn, chuẩn bị lên trang nhất ngày hôm nay, nhưng đã bị Tập đoàn Ngọc Minh đè xuống.”

“Chết rồi thì tốt.” Uống một hơi cạn sạch ly rượu, Đỗ Ngự Đình phát ra tiếng cười lạnh lùng, bắt nạt Noãn Noãn, dù không chết anh cũng có thể khiến cô ta không thể sống tốt, chỉ là bên Noãn Noãn: “Đừng để cho Noãn Noãn biết.” Cô gái nhỏ này mạnh mẽ nhưng mềm lòng, nói không chừng tới lúc đó sẽ đau khổ tự trách.

“Uhm” Bọn họ gật đầu lia lịa, cũng biết Đỗ Ngự Đình thiên vị rất nhiều đối với Ninh Noãn Dương, lai lịch của Ninh Noãn Dương, bọn họ đã hỏi, Đỗ Ngự Đình lại có tính không đề cập đến, mỗi lần hỏi, anh đều gượng gạo, bọn họ đương nhiên sẽ không hỏi nữa, chỉ cần anh thấy tốt là được rồi.

An Dật Cảnh không lo nghĩ ngồi uống rượu, ánh mắt lơ đãng lướt qua liền nhìn thấy một tờ giấy nhàu nát trên bàn làm việc, vốn dĩ đây là trách nhiệm của thư ký D.S, không có khả năng lại để cho một tờ giấy giống như thứ bỏ đi đó tồn tại trên bàn làm việc của Tổng giám đốc. Mà từ trước đến giờ Đỗ Ngự Đình ghét nhất là có những thứ không liên quan để ở trên bàn làm việc, tờ giấy to như vậy lại đặt ở ngay mặt bàn, chắc chắn là thứ có liên quan đến Noãn Noãn: “Đây là cái gì vậy?” An Dật Cảnh cầm lấy tờ giấy, đồng dục đọc to lên: “Bảng giá lệ phí phục vụ của cô Ninh: Phục vụ trà – một vạn một tách; Phục vụ ăn – một vạn hai...”

“Không được xem” Đỗ Ngự Đình cướp lại tờ giấy, có chút bối rối gấp lại tờ giấy nhàu nhum coi như bảo bối mà bỏ vào trong túi áo sơ mi, trên mặt xuất hiện một mảnh đỏ khả nghi.

“Hahahaha, tờ buồn cười chết mất thôi.” An Dật Cảnh cười bò lăn ra đất một phen, từ nhỏ trí nhớ của anh ta vốn hơn người nên liền nhớ được sơ sơ toàn bộ nội dung, trên mặt đầy vẻ chế nhạo liên tiếp ghẹo: “Sẽ không phải là Ninh Noãn Dương nhà cậu viết chứ!” Thấy Đỗ Ngự Đình không trả lời lại, anh ta gạt gù, tán dương nói: “Chắc chắn, Ninh Noãn Dương thật đúng là nhân tài biết buồn bán.”

Quý Giản Phàm nín cười không lên tiếng.

Mà Mộ Ngưng Từ cũng không kiêng nể gì, càn rỡ cười như điên: “Phục vụ nước – Một vạn nguyên...” Cô cầm lấy cốc nước trên bàn, bung nắp trước mặt Đỗ Ngự Đình, cười đến thở không ra hơi: “Cốc nước này chị mời, chỉ cần 1000 là đủ rồi.”

Sắc mặt Đỗ Ngự Đình đen thui, dường như có thể sánh ngang mặt Bao Công, khuôn mặt méo mó cầm cốc nước uống cạn một hơi, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại: “Bảo vệ, ở chỗ tôi xuất hiện ba tên điên, trong vòng một phút bắt hết đi cho tôi.”

Vì Cô gái nhỏ này, mặt mũi trong ngoài của anh coi như mất sạch.

Bên trong thư phòng u ám, không bật đèn, người đàn ông vóc người cao lớn tuần tú đứng nghiêm bên cạnh cửa sổ, ánh trăng êm dịu ngoài cửa sổ chiếu lên người anh ta, anh ta tựa như một pho tượng, đã giữ nguyên tư thế này một lúc lâu rồi.

“Thiếu gia.” Vệ Dực leo tường mà vào, hoàn toàn không làm kinh động vệ sĩ trong nhà, bản lĩnh anh ta không giống người thường, lại lười phải leo cầu thang, nên trèo tường đã thành thói quen rồi: “‘Cha mẹ’ Thiếu phu nhân tuần sau sẽ tới.”

“Tốt.” Đỗ Ngự Đình gạt đầu, dập tắt điếu thuốc trong tay: “Nhớ thả tin tức ra, để cho tất cả mọi người đều biết.” Anh khổ tâm xây dựng tất cả vì cô, anh sẽ khiến cho cô càng thêm hạnh phúc hơn so với trước kia.

“Vâng.”

“Đi ra ngoài đi.”

Y Y, Noãn Noãn, anh thầm gọi hai cái tên trong lòng, người trước đã từng để cho anh phải tâm tâm niệm niệm, ngày đêm thương nhớ, trở thành động lực sống duy nhất trong khoảng thời gian trước đây; người sau, lại giúp cho anh có được hạnh phúc lớn nhất trên thế giới, trước kia đã từng cho rằng sẽ không bao giờ có được nữa, cho là chỉ trong mơ mới có được hạnh phúc, một lần nữa lại nắm trong tay, niềm hạnh phúc có chút không dám tin.

Noãn Noãn, tin tưởng anh, tất cả sắp xếp đều vì muốn cho em điều tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: CHƯƠNG 13: Không sao, tôi coi ra là được.

Edit: Hà Bạng

Ánh mặt trời âm áp nhảy nhót trên thảm cỏ, mấy đóa hoa xuân nho nhỏ màu vàng nhạt cũng bị lay đính thêm một lớp kim quang chói mắt, bướm bướm vỗ cánh thình thoảng lại dừng giữa những đóa hoa, chốc lát lại bay lượn giữa không trung.

Ninh Noãn Dương đứng ở cửa, lén lút nhìn chiếc xe chuyên dụng của Đỗ Ngự Đình dần dần chạy đi xa, lúc này gương mặt mới hiện lên nụ cười.

“Noãn Noãn, chuẩn bị xong chưa?” Từ trong góc tường Mộ Ngưng Từ ló ra, mái tóc dài ngang eo màu đỏ rượu, trên người mặc bộ đồ da chiến đấu bó sát đồ rục như lửa, đi theo sau cô là hai người đàn ông mặc áo đen.

Ninh Noãn Dương hiểu ý, cô gật đầu: “Ngự Đình vừa đi ra ngoài rồi, chúng ta có thể hành động.” Cô xoay người vào nhà, cầm lấy chiếc túi xách tay trên ghế salon, trên ghế là hai chiếc vali lớn: “Tất cả đều ở đây.” Bên trong vali là toàn bộ “tiền bán thân” mấy ngày qua cô liều mạng kiếm được.

Mộ Ngưng Từ ra một dấu tay, hai người đàn ông áo đen tiến lên, mỗi người xách đi một chiếc, vali trên tay vốn hẳn rất nặng vậy mà dường như bọn họ cầm lên không phí chút sức lực nào: “Đi thôi.”

Ninh Noãn Dương cũng đi ra ngoài theo, lại bị quản gia gọi lại: “Thiếu phu nhân, cô...” Chờ lát nữa ờ Thiếu gia gọi điện thoại xác nhận xem Thiếu phu nhân có ở nhà hay không.

“Lão quản gia, đợi nếu Ngự Đình có gọi điện thoại về, thì ông cứ bảo tôi cùng đi dạo phố với chị Ngưng Từ, còn nếu anh ấy gọi điện thoại di động của tôi...” Ninh Noãn Dương nghĩ nghĩ một lúc, lấy chiếc điện thoại di động màu hồng xinh đẹp từ trong túi ra bỏ xuống ghế salon, vẻ mặt cười đầy đắc ý: “Ông cứ nói cho anh ấy biết, tôi quên mang điện thoại theo.” Cô vô tội chu môi, phẩy tay một cái liền quay người: “Bye bye!”. Hôm nay cô muốn tới một chỗ rất thú vị để chơi, nhưng mà tuyệt đối không thể để Đỗ Ngự Đình biết, trên di động của cô có chế độ định vị vệ tinh, nếu như cầm theo, rất nhanh sẽ bị anh tìm thấy.

.....

Chiếc xe nhỏ màu đỏ dừng lại phía trước một căn nhà toàn màu xanh dương, có người dùng khăn bịt mắt bọn họ lại, sau một hồi bảy quẹo tám rẽ, còi bịt mắt xuống, bọn họ đã ở trong một gian phòng.

Sàn nhà bằng gỗ, khay trà bằng gỗ, cửa sổ nhỏ bằng gỗ khắc hoa, bên trong phòng, thậm chí ngay cả bóng đèn điện cũng không thấy có, xung quanh phòng đặt mấy cái kệ, trên kệ xếp đầy những ngọn nến đang cháy. Trong chiếc lư nhỏ, hơi nóng lan ra từ miệng bình.

“Baby...” Một người đàn ông tóc vàng thân hình cao lớn từ cửa xông đến, một tay ôm lấy Mộ Ngưng Từ vào trong ngực, vóc dáng anh ta cường tráng, khuôn mặt sắc nét, vừa nhìn liền biết là con lai.

“Anh yêu.” Mộ Ngưng Từ cũng đáp lại anh ta bằng một cái ôm nồng nhiệt, kế tiếp chính là một nụ hôn nóng bỏng khiến cho người ta đỏ mặt tim đập một phen.

Mắt Ninh Noãn Dương không chớp nhìn chăm chú, trong lòng suy nghĩ đen tối, thật mãnh liệt thật nóng bỏng! Có lẽ cô nên tránh đi một lát thì tốt hơn, ngộ nhờ xuất hiện hình ảnh nhĩ đồng không nên thấy.

“Noãn Noãn, giới thiệu một chút với em, đây là chồng chị, Jayson.” Mộ Ngưng Từ đưa tay ôm chầm lấy cổ người đàn ông tóc vàng, lại bổ sung thêm một cái hôn cháy bỏng: “Anh yêu, đây là Noãn Noãn.”

“Chào anh rể.”

“Xin chào, Noãn Noãn.” Tiếng phổ thông của Jayson nói có chút ngắc ngứ, anh cười thân thiện với Ninh Noãn Dương, rồi quay đầu nhìn Mộ Ngưng Từ: “Baby, các em cứ ngồi đi, anh đi sắp xếp một chút.” Rồi anh ngồi xổm xuống tự lấy tay nhấc một miếng sàn nhà ra, chậm rãi hạ người xuống: “Đi từ chỗ này nhanh hơn.”

Ninh Noãn Dương bị một phen trợn mắt há mồm, sàn nhà thế mà cũng có lối đi.

Trên sàn nhà, hai người ngồi xếp bằng xung quanh bàn trà nhỏ, đột nhiên bên trong vang lên tiếng nhạc, cửa tự động mở ra, một chàng trai mặc chiếc áo lót lụa màu xanh dương nhạt tay cầm chiết phiến (quạt giấy) chậm rãi bước vào, mái tóc trên đầu là màu sáng bạc rục rờ, dài tới ngang vai.

“Tôi tên là Cẩn Phong.” Chàng trai lẳng lơ nở nụ cười dịu dàng với Ninh Noãn Dương, khẽ cúi đầu, nụ cười lập tức mê hoặc chúng sinh.

Đây là sòng bạc nổi tiếng nhất trong ngành: Nam Sắc Phong Tình, tất cả nhân viên làm việc ở đây đều là Nam “ngân” (Ngân: Màu bạc), hơn nữa toàn bộ đều là người có tuyệt kỹ, duyên dáng đến mức khiến phụ nữ cũng phải mặc cảm tự ti. Ở nơi này họ đặt cược khác với những nơi khác, ở đây nếu như khách thua cược, sẽ mất tiền; còn nếu như khách thắng cược, người bồi khách đánh cược sẽ phải cời bỏ quần áo, thua một lần cời một đồ, nếu như cuối

cùng thua đến không còn quần áo, thì trực tiếp có thể ôm người về nhà. Từ ngày xưa đến nay, có rất nhiều người đến đây đặt cược, cũng có vô số người cược thua, trừ Jayson đã từng bị Mộ Ngưng Từ ôm đi, thì chưa từng có người bị đem đi cả.

“Có vừa lòng không?” Mộ Ngưng Từ đưa tay đẩy Ninh Noãn Dương đã hoàn toàn hóa đá một cái, cười đến vô cùng mập mờ, không biết nếu Đỗ Ngự Đình mà nhìn thấy dáng vẻ này của Ninh Noãn Dương thì có phát điên tại trận hay không, chỉ là cô không sợ, chính anh đã xin cô mang Ninh Noãn Dương đi mà.

Ninh Noãn Dương bung tách trà, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chàng trai trước mặt, gật đầu, nước miếng thẳng tắp chảy xuống: “Cực phẩm!”. Cẩn Phong có một đôi mắt phượng yêu dị khác thường, da thịt như tuyết, đôi môi anh đào, hiển nhiên là một bức tranh mỹ nam tử sống!

“Noãn Noãn.” Cẩn Phong ngồi đối diện Ninh Noãn Dương, lật tay vỗ xuống bàn, trên bàn liền có thêm một bộ bài mới tinh, xúc xắc, tú lơ-khơ, dụng cụ gì cần có liền có.

“Muốn chơi thế nào?” Cậu ta ung dung quan sát cô bé trước mắt, một bộ váy liền mỏng màu vàng nhạt, mái tóc hơi xoăn xõa trên đầu vai, mặc dù toàn thân là trang phục có giá trị xa xỉ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống như là trẻ vị thành niên, cô ấy lấy đâu ra ba triệu tiền đặt cược?

“Anh quyết định là được rồi.” Lúc này Ninh Noãn Dương đã sớm bị sắc đẹp làm cho mê muội, đâu còn phân rõ đông tây nam bắc, chỉ cảm thấy đầu óc quá choáng váng, trong mắt toàn là hình bóng của Cẩn Phong, so với Đỗ Ngự Đình còn vừa lòng hơn biết bao nhiêu lần!

“Vậy thì chơi xúc xắc đi! Lớn nhỏ quyết định thắng thua, thấy sao?” Cẩn Phong lấy ra một bộ trà cụ mới, cầm lấy bình nhỏ đặt trên lò rót trà vào tách cho Ninh Noãn Dương: “Mời dùng trà.”

“Ừ.” Ninh Noãn Dương gật đầu, nhìn da thịt trắng như tuyết của Cẩn Phong, một suy nghĩ đen tối xuất hiện trong lòng, hehe! Cô cầm tách trà lên, tay bỗng run một cái, trà trong tách liền đổ hết lên người Cẩn Phong: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cố ý.” Trong đôi mắt to hiện ra vẻ lo lắng, cô vội vã nhào lên trước, định kéo quần áo trên người Cẩn Phong ra, cảm giác trên tay thật không tệ nha!

Cẩn Phong bắt đắc dĩ nhếch khóe miệng, trên đầu xổ xuống mấy vạch đen, tay cô nhóc này đang lau chỗ nào vậy, là áo của cậu ta ướt, chứ không phải quần: “Không sao, tôi coi ra là được.”

Cởi??

Vừa nghe thấy từ này, lập tức Ninh Noãn Dương nhiệt huyết dâng trào, hai mắt sáng lên, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, trong đầu tưởng tượng hình ảnh ra nửa thân trần hoàn mỹ.

Mộ Ngưng Từ che miệng cười thâm, Đỗ Ngự Đình ối là Đỗ Ngự Đình, cậu mà thấy được thì cũng đừng có nổi điên nha.

Đợi đến khi Cẩn Phong cởi xong, Ninh Noãn Dương thất vọng, bên trong cậu ta còn mặc một chiếc áo somi trắng dài tay.

“Aiz...” Khuôn mặt nhỏ nhắn ỉu xiu, cảm giác thất vọng của cô không lời nào có thể miêu tả hết được.

Cùng lúc đó, điện thoại nhà họ Đỗ đang không ngừng vang lên.

Quần gia bước tới trước cái điện thoại định nhắc lên lại rút về, lại định nhắc, lại rút về, cứ như vậy sau mấy lần, rốt cuộc vẫn run rẩy tiếp điện thoại.

“Thiếu phu nhân vẫn còn chưa dậy sao?”

“Thiếu... Thiếu gia, Thiếu phu nhân đi ra ngoài rồi, đi cùng với cô Mộ, còn đem theo rất nhiều tiền.” Quần gia nghĩ bụng, Thiếu gia nhà ông không phải là bị Thiếu phu nhân bỏ rơi đây chứ!

“Được, tôi biết rồi.” Lần này, hình như Đỗ Ngự Đình không có bất kỳ chỗ nào không vui, ngược lại tâm tình rất tốt bỏ điện thoại xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 14: Ngoan, không đánh em nữa đâu.

Edit: Hà Bạng

Trong phòng, đã là lần thứ n Ninh Noãn Dương cố gắng quấy rối Cẩn Phong nhưng đều bị cậu ta ngăn cản lại không chút dấu vết, cô đành ngồi nghiêm chỉnh chơi bài. Bọn họ đánh cược rất nhiều, không biết là do Cẩn Phong lợi hại, hay do vận may của Ninh Noãn Dương quá kém, từ lúc vào cửa tới giờ, cô vẫn chưa thắng nổi ván nào, hai vali tiền lớn đã thua không còn gì nữa rồi.

Vào lần thứ n định mượn cơ quấy rối Cẩn Phong, thì lại bị cậu ta lấy ly rượu ngăn lại: “Noãn Noãn, uống rượu, tôi rót giúp em.” Cẩn Phong rót một ly

rượu đưa tới cho Noãn Noãn đã uống đến hơi say, cậu ta nhận được nhiệm vụ là phải thắng hết tiền của Cô nhóc này.

“Tiếp nào...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, Ninh Noãn Dương đã sớm uống đến mơ mơ màng màng, đầu lưỡi cô lúu lại một hồi, ngã nhào vào trong lòng Cẩn Phong, nở nụ cười ngốc nghếch: “Cẩn Phong, em nói cho anh biết, anh là người con trai xinh đẹp nhất trên thế giới này mà em từng thấy...” Hiện tại cô đã không còn biết mình đang nói gì.

“Chúng ta lật bài.” Cẩn Phong có chút nhử đầu nhìn Mộ Ngưng Từ một cái, một tay giữ lấy Cô nhóc đã say như chết trong ngực, một tay công bố kết quả cuối cùng: Vẫn là cậu ta thắng: “Noãn Noãn, tôi lại thắng.”

“Không có việc gì, haha, không có việc gì.” Ninh Noãn Dương khẳng khái vung tay lên, đôi tay trắng tấp ôm lấy khuôn mặt Cẩn Phong, hôn chụt một cái, bắt đầu nói xằng nói bậy: “Cục cưng, em nói cho cưng biết, kiếm tiền thật ra là rất dễ đấy!”

Cục cưng?

Cẩn Phong sững sốt một hồi, lại nghe Ninh Noãn Dương tiếp tục nói: “Em kiếm được tiền liền mua thật nhiều thịt xương cho cưng, có được không?” Cô nâng tay sờ đầu “Cục cưng”: “Cục cưng, cưng thật ngoan!”

“Haha...” Mộ Ngưng Từ đăm đăm xuống sàn, cười sằng sặc một trận, Quý công tử Cẩn Phong tao nhã khéo léo thể mà bị coi thành một con chó nhỏ, còn bị gọi là Cục cưng.

“Chị Ngưng Từ, em nói cho chị biết nha, em muốn kiếm thật nhiều tiền, sau đó sau đó...” Ninh Noãn Dương còn ngại chưa nói đủ, kéo Mộ Ngưng Từ tới: “Chị không được nói cho Đỗ Ngự Đình nha.”

Ngoài cửa, đột nhiên hiện lên bóng người cao lớn.

Mộ Ngưng Từ bỗng cảm thấy sau lưng phát qua một cảm giác lạnh lẽo, khẽ quay đầu nhìn về hướng cửa, quả nhiên là cô đoán không sai: “Sau đó thì thế nào?” Cô lớn tiếng hỏi.

“Sau đó một cước đạp tên đáng ghét Đỗ Ngự Đình kia, bao nuôi thật nhiều anh đẹp trai giống như Cẩn Phong vậy, hehe!” Cô cao giọng cười sung sướng, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, ánh mắt say sưa lơ đãng mê ly.

“Ninh – Noãn - Dương.” Tiếng gầm thét của ai đó từ phía sau dội tới, ba người quay đầu lại, Đỗ Ngự Đình trầm mặt đứng cạnh cửa, trên cửa bị đám thùng một lỗ to.

Ninh Noãn Dương chớp mắt, ngo ngác nhìn Đỗ Ngự Đình một hồi lâu, chợt cười: “Phục vụ, mang rượu vào đây cho tôi đi.”

Mặt Đỗ Ngự Đình hoàn toàn đen thui, bước nhanh về phía trước, một tay nhắc Ninh Noãn Dương xốc lên vai, đá tung cửa, đi ra ngoài. Mộ Ngưng Từ sợ hãi vuốt ngực, đang cho là đã bình yên vô sự, bỗng thấy Đỗ Ngự Đình quay người, hung hãn bỏ lại một câu: “Mộ Ngưng Từ, chị chờ đó cho tôi.” Anh rõ ràng đã gọi điện thoại cho cô để cô nghĩ cách đem đồng tiền mặt trên tay Ninh Noãn Dương đi tiêu hết, thế mà người phụ nữ này lại mang Ninh Noãn Dương tới đây, còn uống rượu đánh bạc, thật ra thì đó cũng không phải chuyện nghiêm trọng nhất, cái quan trọng nhất là, vì sao bên trong phòng còn có thêm một thằng con trai.

Mộ Ngưng Từ rụt cổ lại, toàn thân run lẩy bẩy, thê lương đưa mắt nhìn Ninh Noãn Dương đi xa, Noãn Noãn, tự cầu nhiều phúc, chắc cô nên ra nước ngoài tránh đi một thời gian thì hơn.

.....

Trong phòng ngủ màu hồng, một cô nhóc điên khùng vừa gào vừa la, chân trần chạy tới chạy lui trên mặt thảm.

“Haha, ta là nữ vương, chúng ái khanh bình thân!” Ninh Noãn Dương trèo lên trên bàn, hai cánh tay giang rộng, trên tóc còn nhỏ nước, hoàn toàn là trạng thái không tỉnh táo.

“Xuống ngay!!!” Đỗ Ngự Đình lôi cô xuống, kéo tới bên giường, đưa qua một cốc trà giải rượu: “Uống hết nó.” Anh mặc một bộ áo ngủ tơ tằm màu đen, giờ phút này trên mặt không biểu hiện một chút vui vẻ nào, giống như Đế vương uy nghiêm thường thấy.

Ninh Noãn Dương nghiêng ngả lão đảo cầm đầu vọt lên giường, thân thể mềm nhũn nhào vào trong ngực Đỗ Ngự Đình - người đang cầm cốc trà giải rượu sáng khoái uống một hơi cạn sạch - rồi tỏ ra chính nghĩa cao ngạo như mây trên trời: “Mang trà lại cho em, trà rượu lại đây.” Hai tay cô quơ múa lung tung, thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống, may mắn có Đỗ Ngự Đình nhanh tay, đúng lúc kéo cô lại.

“Uhm... Chồng à.” Ninh Noãn Dương ngẩng đầu, hình như đã nhận ra người đàn ông đang nghiêm mặt trước mắt này là ai, một giây kế tiếp, cô cười ngọt ngào, đôi mắt trong suốt thấy đáy đáy về vô tội: “Sao anh lại ở chỗ này? Em nói cho anh biết nhé...” Đôi cánh tay câu chặt lấy cổ anh, cô tiến lại gần bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Cẩn Phong, anh thật là xinh đẹp, so với Đỗ Ngự Đình còn dễ nhìn hơn rất nhiều.”

“Noãn Noãn.” Tiếng quát của Đỗ Ngự Đình cho thấy giờ phút này anh đang giận dữ tới cực điểm, vẻ mặt anh như muốn phát điên, liền trực tiếp ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, lật người cô lại nằm sấp trên đùi anh, vén áo choàng tắm trên người cô lên, bàn tay giơ lên cao rồi hạ xuống.

“Bộp.”

“Bộp.”

“Bộp.”

Từ trong phòng phát ra từng tiếng vỗ bộp bộp, sau khi đánh xong, nhìn thấy mông cô đỏ ửng, lập tức sự đau lòng hiện lên trong mắt anh. Vốn nghĩ muốn trừng phạt cô, nhưng còn chưa có phạt được, ngược lại liền đi trừng phạt chính bản thân mình.

“Huhu...” Tiếng nghẹn ngào khe khẽ vọng tới, đôi mắt cô đầm lệ mông lung, trong mắt đọng đầy ánh nước, môi hồng méo xẹo, mấy giọt nước mắt lăn dài trên má: “Đau quá!!!” Cô che cái mông, làm bộ đáng thương núp ở đầu giường, chớp mũi hồng hồng, cực kỳ giống động vật nhỏ bị hoảng sợ.

“Tiểu quái quái, đến đây nào...” Trong nháy mắt nước mắt của cô khiến lòng của Đỗ Ngự Đình liền bị bao phủ bởi sự tự trách, dù cô có phá phách thế nào, anh cũng không nên đánh cô: “Ngoan, không đánh em nữa đâu.”

“Huhu...” Con thỏ nhỏ nào đó đỏ mắt, đáng yêu đáng thương lắc đầu.

“Tới đây nào.” Cánh tay dài duỗi ra một cái, trực tiếp vớt cô lại vào trong lòng ngực, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt cô, thờ dài nói: “Noãn Noãn, đừng khóc nhé.” Sao anh có thể đành lòng để cô khóc? Dù cho cô có gây tội tày trời, anh cũng sẽ không trách cô.

Rốt cuộc Cô bé con trong ngực cũng ngừng khóc: “Hức (nấc)...” Cô nức nở, ợ ra một hơi rượu, đột nhiên bắt lấy cánh tay anh biến khóc thành cười: “Chồng ơi, vừa rồi Cục cưng đánh em, anh tới giúp em báo thù đi.”

Cục cưng.

Áy náy trong lòng Đỗ Ngự Đình lập tức biến mất không còn bóng dáng, thì ra Cô nhóc này vẫn chưa có tỉnh rượu: “Noãn...” Còn chưa nói hết câu, đã thấy cô lật người lăn sang một bên giường, vô tự kéo chăn lên, bắt đầu khò khò ngáy.

Đỗ Ngự Đình tròn mắt nhìn một hồi lâu, cô cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, hại anh một bụng tức mà không có chỗ phát tiết, không được: “Bảo bối, không cho ngủ.”

Anh xốc chăn lên, chui người vào.

Đêm, vô cùng đen tối. (Một đoàn cua đồng chậm rãi bò qua, vậy nha.)

.....

Sáng sớm hôm sau.

“Chồng ơi, em muốn ly hôn.” Cô gái nằm trong ngực người đàn ông, vẫn còn buồn ngủ lảm bảm, trên người còn thoảng qua mùi rượu.

Người đàn ông vốn đang buồn ngủ đến mờ mịt bỗng bừng tỉnh, thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống: “Tiểu bảo bối, vì sao vậy? Có phải do ‘biểu hiện’ tối hôm qua của anh chưa đủ tốt.” Người đàn ông lật người, nhanh chóng nhào tới, định đền bù cho chỗ ngày hôm qua còn chưa đủ tốt.

Cô gái nhỏ ghét bỏ đẩy người đàn ông ra, nói: “Chị Ngưng Từ nói ly hôn sẽ tự do hơn, buổi tối muốn về nhà muộn bao nhiêu thì về muộn bấy nhiêu.” Lại còn có thể được gặp Cần Phong, Cần Phong người ta dịu dàng lại galang, không giống như người đàn ông này, vừa chuyên chế lại còn bá đạo.

“Tiểu quái quái.”

Người đàn ông phát ra tiếng gầm gừ dữ động trời, một lần nữa đè lên người cô gái nhỏ, bắt đầu một hồi vận động mới. Nhất định là do tối hôm qua anh còn chưa đủ cô gắng, nhất định là như vậy.

Mà giờ phút này Mộ Ngưng Từ đang ở trong nhà, đếm tiền đến rút gân tay, ba tỷ nguyên này đếm thật đã nghiền nha.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: CHƯƠNG 15: Noãn Noãn, bọn họ là ba mẹ em.

Edit: Hà Bạng

“Ngày hôm qua Chủ tịch tập đoàn nhà họ Ninh đã trở về nước.”

Một loạt tin tức tương tự liên tục chiếm giữ trang đầu báo suốt mấy ngày qua, mọi người hiếu kỳ về nhà họ Ninh này không phải là không có nguyên nhân, dù sao thì một gia đình không có bất cứ bối cảnh gì bỗng thành lập công ty, trong thời gian có nửa năm ngắn ngủi lại nhanh chóng phát lên, trở

thành một tập đoàn danh tiếng, điều này khiến cho mọi người không thể nào không chú ý.

Tại biệt thự nhà họ Đỗ, một đôi vợ chồng trung niên đang ngồi trên ghế salon, thái độ có chút dè dặt, người nam thì đi giày tây, hời đầu, người nữ mặc một bộ đồ hàng hiệu màu trắng viền kim tuyến. Ngồi bên cạnh bọn họ, còn có một cô gái trẻ tuổi, mái tóc dài màu đen gậy những sợi light màu cam rực rỡ, trang điểm vô cùng đậm.

“Noãn Noãn, bọn họ là ba mẹ em.” Đỗ Ngự Đình ôm Bé con trong lòng, giọng nói hết sức dịu dàng.

Ở ghế salon đối diện, khuôn mặt đôi vợ chồng trung niên tươi cười nhìn Ninh Noãn Dương, nụ cười mang theo vẻ căng thẳng: “Noãn Noãn, ba mẹ đây con!” Thấy Ninh Noãn Dương không đáp lời, bọn họ chỉ cô gái đang ngồi bên cạnh, nói: “Đây là em gái của con: Ninh Vũ Tâm, nó vừa mới tốt nghiệp đại học, nên chúng ta liền cho nó cùng tới gặp con.” Thái độ nói chuyện của bọn họ thật không giống như đang trò chuyện với con gái nhà mình, mà giống như là đám diễn viên hạng ba không năng lực cảm kịch bản đọc lời thoại, biểu cảm trên mặt chỉ có một vẻ không chút thay đổi.

“Chị à, em là Tâm Tâm đây!” Trên vành tai Ninh Vũ Tâm bấm hơn mười cái lỗ, xỏ đủ các loại khuyên tai, thoạt nhìn giống như hình tượng một cô gái hư hỏng, nhưng mà nụ cười của cô ta lại rất lễ phép, rất dễ khiến người khác mất cảnh giác.

“Tâm Tâm?” Ninh Noãn Dương nghiêng đầu, đôi mắt to đầy vẻ mơ hồ, người trước mặt, cô không có một chút ấn tượng nào, đầu nhỏ lắc lắc, cô cố ép bản thân phải gắng nhớ ra mọi chuyện, nhưng trước sau vẫn phí công: “Tôi không nhớ ra được...” Ấn đường nhíu lại, cô vô cùng sần nảo.

“Noãn Noãn, chúng ta là ba mẹ của con! Mau gọi chúng ta nào.” Tiếng thúc giục của vợ chồng nhà họ Ninh vang lên bên tai lần nữa, trên mặt bọn họ biểu lộ sự cấp bách.

“....” Ninh Noãn Dương giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua vẻ không biết phải làm sao, đôi tay bé xinh nắm lấy góc áo Đỗ Ngự Đình, cơ thể hơi run rẩy: “Con...” Cô cúi đầu, không biết vì sao mình lại không thấy một chút cảm giác thân thiết nào khi gặp lại ba mẹ? Bọn họ quá xa lạ, trên người bọn họ cô không tìm thấy được một tia hơi thở nào của người một nhà.

“Ba mẹ, chị gái bị mất trí nhớ, không thể thích ứng ngay lập tức được, hai người tạm thời đừng ép buộc chị ấy.” Ninh Vũ Tâm ngồi xuống bên cạnh Ninh Noãn Dương, nắm lấy tay cô, cất lời vô cùng quan tâm: “Chị gái, đừng nóng vội, về sau nhất định sẽ nhớ ra mà.” Nhìn kỹ lại, Ninh Vũ Tâm và Ninh Noãn Dương cũng có vài phần giống nhau, hình dáng khuôn cằm rất giống.

“Ừ.” Ninh Noãn Dương gật đầu, sự lo lắng khẩn trương lúc bấy giờ mới buông lỏng.

“Bảo bối.” Bàn tay to vỗ nhẹ sau lưng Ninh Noãn Dương, Đỗ Ngự Đình ôn hòa nói bên tai cô: “Bác trai bác gái ngồi máy bay cũng mệt rồi, để anh cho người đưa họ đến khách sạn nghỉ ngơi, em cũng nên đi nghỉ đi, được không?” Ở nhà, cách ăn mặc của anh khiến người ta thấy thả lỏng, áo somi trắng mặc trên người, phối với quần dài màu đen đơn giản bên dưới, dù có ăn vận như vậy, cũng không có cách nào che giấu hết được hơi thở quý tộc trên người anh, sự tao nhã và cao quý vốn là bẩm sinh.

“Chị gái.” Ninh Vũ Tâm nhìn vòng quanh bốn phía một phen, mãi mê dò xét phòng khách nhỏ vô cùng xa hoa của Đỗ Ngự Đình, chỉ là phòng khách nhỏ thôi mà đã phú quý lộng lẫy như thế, chắc hẳn trên lầu còn giấu vóc rực rỡ hơn nhiều: “Ba mẹ, hai người tới khách sạn đi! Con muốn chăm sóc cho chị, hôm nay con sẽ ở lại đây, có được không chị gái?” Cô gái lay lay cánh tay Ninh Noãn Dương, lộ ra vẻ mặt cố ý làm nũng, ghé salon bằng da thủ công dưới móng ngồi thật sự là có dân mười phần, cảm giác hết sức mềm mại; trên bàn, bộ trà cụ bằng sứ trắng thấp thoáng phát ra ánh sáng trắng lấp lánh, tất cả đồ đạc ở đây đều có giá trị xa xỉ. Cô ta bắt đầu hiểu được ý muốn ngừng mà không ngừng được là thế nào, cũng bắt đầu bị tất cả ở nơi này mê hoặc.

Chị gái.

Có thể là do quá mức khát vọng sự ấm áp của tình thân, ngay lập tức Ninh Noãn Dương đối với cô em gái này tang thêm rất nhiều cảm giác quen thuộc, cô kéo tay Ninh Vũ Tâm: “Chị dẫn em lên gác.” Cô quay đầu nhìn về phía Đỗ Ngự Đình, rốt cuộc trên mặt cũng có chút vui vẻ: “Chồng à, em đưa Tâm Tâm lên gác xem một chút nhé.”

Đỗ Ngự Đình gật đầu, dặn dò lão quản gia đang đứng bên cạnh: “Cùng Thiếu phu nhân lên gác, chuẩn bị phòng nghỉ cho Cô hai.”

“Vâng.”

Nói là “chăm sóc” cho Ninh Noãn Dương, có phải ý tứ thật sự của Ninh Vũ Tâm không, thì anh cũng không quá yên tâm đối với cô gái này, mặc dù Noãn Noãn có chút tinh quái, nhưng dù sao tâm tư vẫn rất thuần lương, ngược lại Ninh Vũ Tâm kia dường như không có đơn giản như trong tưởng tượng.

Ở dưới tầng, vợ chồng nhà họ Ninh đang oán trách lẫn nhau.

“Đều là tại bà, chẳng phải đã giao cho bà chuẩn bị quà tặng cho Thiếu phu nhân sao?” Về mặt Ninh Đại Vĩ oán giận nhìn vợ mình, bộ tây trang đắt tiền mặc trên người ông ta có chút buồn cười, đáng người ông ta đứng thật là vạm vỡ, nhưng khí chất lại có vẻ thô thiển.

“Không phải là đã để ông đi mua sao?” Lưu Mỹ Phụng không chịu lép vế vặc lại một câu, lại có chỗ chột dạ, thật ra thì bà ta đã mang chỗ tiền Đỗ Ngự Đình đưa để mua quà cho Ninh Noãn Dương đi đánh bạc rồi.

“Ngay cả Thiếu phu nhân thích cái gì tôi cũng không biết, thì biết mua gì? Đó đâu phải là con gái tôi.” Ninh Đại Vĩ lầm bầm nói, hoàn toàn không để ý sắc mặt của Đỗ Ngự Đình đang đứng bên kia ngày càng âm u.

“Đù rồi!” Bàn tay to chọt vỗ xuống bàn, sắc mặt Đỗ Ngự Đình khó coi tới dọa người: “Trong khoảng thời gian này tốt nhất là các người nên an phận một chút cho tôi, nếu để cho Noãn Noãn phát hiện ra điều gì, thì đừng trách tôi ác.” Cô có trái tim pha lê giống kiểu người ngây thơ khờ khạo, nếu như cô biết được chuyện này, nhất định sẽ rất đau lòng.

Vợ chồng họ Ninh cùng lúc im miệng, gật đầu như giả vờ: “Đỗ thiếu gia, ngài yên tâm, yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ giữ kín như bưng, không để cho Thiều phu nhân biết chúng tôi không phải...”

Đỗ Ngự Đình lạnh lùng lườm, vợ chồng họ Ninh liền câm như hến, người đàn ông này thật sự là khiến cho người ta không thể nào không run sợ.

.....

“Noãn Noãn.” Đỗ Ngự Đình lặng lẽ đi vào trong phòng, một tay nhắc Ninh Noãn Dương nâng lên cao từ đằng sau, quay vài vòng trên không trung.

“A, nhanh quá!” Cô sợ hãi liên tục giãy giụa, chỉ sợ đột nhiên sẽ bị rơi xuống đất, chẳng phải cái móng này sẽ bị ngã sưng lên sao.

Bước chân Đỗ Ngự Đình vững vàng, hai người cùng nhau ngã xuống chiếc giường rộng êm ái.

“Làm em sợ muốn chết.” Khuôn mặt nhỏ của Ninh Noãn Dương trắng bệch, tay vỗ vỗ ngực.

“Đồ ngốc...” Bàn tay to khẽ vỗ sau lưng Bé cưng, Đỗ Ngự Đình ngẩn người một hồi lâu, đáy mắt hiện lên vẻ lo âu: “Gặp ba mẹ rồi có thấy vui không?” Anh không có cách nào bỏ qua được từng cái biểu cảm của cô, mặc kệ là vui vẻ hay buồn bã, cho dù là một động tác nhỏ xíu của cô, cũng sẽ khiến anh lo lắng suy tư một thời gian dài.

Hàm răng trắng khê cắn môi dưới, trong mắt cô thoáng qua một tia mờ mịt, nụ cười có chút miễn cưỡng: “Vui mà.” Cô gật đầu.

“Đồ lừa đảo!” Đỗ Ngự Đình cúi đầu, không nặng không nhẹ cắn một cái lên vai cô, khẽ cười bắt lửng: “Lại còn định nói dối trước mặt anh.” Anh thu hết tâm tư của cô vào trong mắt, suốt từ lúc gặp mặt lúc này, hiển nhiên là cô chưa thật sự có chút vui mừng nào đáng nói.

Ninh Noãn Dương cúi gằm, bất an nghịch nghịch vạt áo, chậm chạp nói: “Em vẫn tưởng tượng là nếu được gặp ba mẹ hẳn sẽ rất mừng rỡ cảm động, thế nhưng khi bọn họ đã đứng trước mặt em, em lại cảm thấy rất xa lạ.” Cô không cảm thấy chút cảm giác thân tình nào tồn tại, giống như chỉ đang gặp những người không quen biết, riêng có Tâm Tâm: “Ngược lại Tâm Tâm có chỗ giống em, cô ấy chắc là em gái của em.” Tâm Tâm rất hoạt ngôn, suốt từ lúc hai người lên gác vẫn không ngừng trò chuyện.

“Ngoan, bọn họ đều là ba mẹ em, chỉ là do tạm thời em chưa nhớ ra thôi.” Trên mặt cô là vẻ do dự, khiến trái tim anh hung hăng bị bóp nhéo, anh an ủi cô: “Về sau em sẽ nhớ ra thôi.”

Con ngươi lóe lên một tia sắc bén, phát ra sự lạnh lẽo, Ninh Vũ Tâm, xem ra là anh đã thật sự coi thường cô ta rồi, nhanh như vậy đã có thể khiến Noãn Noãn sợ là cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 16: Người tới nhà – Rất lịch sự.

Edit: Hà Bạng

Bữa cơm tối đầu tiên sau khi Ninh Noãn Dương gặp mặt “ba mẹ” là tại nhà họ Đỗ.

Vợ chồng họ Ninh và Ninh Vũ Tâm ngồi bên trong phòng ăn rộng lớn của nhà họ Đỗ, trong chốc lát liền cảm thấy choáng váng, tựa như đang ở vườn ngự uyển bố trí lộng lẫy, dưới chân là thảm lông dê Ba Tư đắt tiền, dây hoa uốn lượn, hoa văn hình lá cây uốn cong vòng tròn, thoát nhìn vô cùng tinh xảo. Bàn ăn dài hơn ba mét, thoang thoang mùi gỗ diu diu. Hai đầu bàn là giá cắm nến bằng bạc soi rõ được cả bóng người, mỗi giá nến đặt một cây nến khắc hơn mười bông ngân hoa bằng bạc.

Trên bàn, chỉ riêng món ăn người đã có hơn 20 món, cạnh cột trụ đá khổng lồ bằng cẩm thạch, người phục vụ mặc đồng phục chỉnh tề đứng thành một hàng, chờ chủ nhân sai bảo.

Lưu Mỹ Phụng không hề kiêng dè gấp liền mấy con sò biển ở trên đĩa đặt trước mắt, thịt béo nung núc trên mặt lập tức tỏa sáng chói lóa, bà ta ăn xong một con, bỗng đứng dậy, đưa tay với âu súp ở cách rất xa bà ta trên mặt bàn, cầm lấy cái muôi trong âu múc một muôi Súp gà tơ nấu với súp lơ thật đầy rồi trở về, bỗng có mấy bông súp lơ nhỏ rơi rớt vào các đĩa đồ ăn khác.

“Chồng à, ông ăn cái này đi, so với đầu bếp bên khách sạn kia còn ngon hơn nhiều.” Lưu Mỹ Phụng đồ hết cả cái muôi Súp gà tơ vào trong bát Ninh Đại Vĩ.

Mặt Đỗ Ngự Đình không biến sắc, nhưng chân mày đã nhíu lại, quán gia hiểu ý, tiến lên đem tất cả những đĩa đồ ăn vừa bị rớt sụp vào mang hết xuống, thay bằng món ăn khác, tất cả các động tác, dường như đều là lặng yên không tiếng động tự giác hoàn thành.

“Cái này ăn ngon đấy.” Ninh Đại Vĩ ăn xong Súp gà tơ nấu súp lơ, đôi đũa liền nhắm thẳng tới đĩa Cánh gà sốt cà chua với ớt xanh ở cách đó không xa, bưng cả đĩa lại gần chỗ của mình, ông ta còn sợ dùng đũa gấp chưa đủ đã nghiêng, liền trực tiếp dùng tay bốc, vừa nhè xương gà ra, vừa rung đùi đắc ý: “Ta đã sống nhiều năm như vậy rồi mà còn chưa từng được ăn món nào ngon như vậy!” Cầm của ông ta gầy teo nhọn hoắt, mặt mũi xanh xao trắng bệch, có thể nhìn ra được là dường như những ngày trước đây đã phải chịu không ít khổ cực.

Lưu Mỹ Phụng lại đứng dậy gấp tiếp một miếng Tôm nõn rán giòn bỏ vào trong bát Ninh Vũ Tâm, còn không quên dặn dò: “Tâm Tâm ăn nhiều một chút, ăn ngon thì mới càng xinh đẹp, càng xinh đẹp thì mới càng...”

“Mẹ!” Ninh Vũ Tâm giận tái mặt, khuôn mặt thoát đỏ thoát trắng, sau một hồi im lặng, cô ta khinh bỉ nhìn về phía mẹ của mình: “Mẹ, con tự có tay, kính nhờ mẹ và ba có ăn cái gì thì trông cũng đừng khó coi như vậy.” Cùng loại ba mẹ như bọn họ ăn cơm, thật là quá mất mặt, cô ta chỉ cảm thấy xấu hổ mất hết mặt mũi, cô ta ngẩng đầu nhìn Đỗ Ngự Đình, thấy anh hình như không quá chú ý tới bên này, lúc ấy cô ta mới yên tâm lại.

“Mẹ mày đã ăn như vậy hơn 40 năm rồi, cũng chưa từng thấy mày bảo là khó coi.” Lưu Mỹ Phụng nhướn mày, đưa tay thò ra đôi đũa to thọc vào đĩa Gà hạt điều thái hạt lựu, cho vào trong mồm nhai chóp chép.

Ninh Vũ Tâm lại muốn mở miệng nói mấy câu, nhưng ánh mắt chạm tới Đỗ Ngự Đình đang ngồi bên kia cùng đám người phục vụ đứng sau lưng, đành nhịn xuống mấy lời trong lòng, nhỏ giọng trách móc: “Không biết xấu hổ.”

“Cái con nhóc mặt dày này.” Lưu Mỹ Phụng vút đôi đũa xuống, bật dậy định xông lên.

“Tâm Tâm, không được nói với mẹ như thế.” Ninh Noãn Dương lên tiếng khuyên bảo.

Ninh Vũ Tâm định giải thích, đột nhiên liền va phải ánh mắt của Đỗ Ngự Đình, đành đem lời trong lòng nuốt xuống, trên mặt nở nụ cười, liên tục gật đầu: “Vâng, chị gái.” Cô ta gấp một miếng Giò thủy tinh đặt vào trong bát Ninh Noãn Dương, chọc cho Ninh Noãn Dương buồn cười đuổi theo.

“Ăn cơm đi!” Giọng nói của Đỗ Ngự Đình vang lên giữa bữa ăn nghe như rất thân nhiên, nhưng khi ánh mắt sắc bén của anh lia qua một lượt tất cả liền khiến cho mọi người không rét mà run, ngụ ý của anh chính là cảnh cáo bọn họ nên biết an phận một chút. Anh quay đầu, nhìn về phía Ninh Noãn Dương, nét mặt đã khôi phục trở lại vẻ dịu dàng: “Bảo bối, mau ăn đi, để nguội ăn sẽ mất ngon.” Đĩa nhỏ đặt trước mặt anh đã đựng đầy gạch cua, anh cầm đĩa chuyển tới trước mặt Ninh Noãn Dương, đưa tay nhận lấy khăn lau mà người phục vụ đưa đến, tỉ mỉ lau sạch sẽ dầu mỡ dính trên tay, động tác ưu nhã khiến người ta phải mở mang tầm mắt.

“Chị gái thật hạnh phúc!” Ninh Vũ Tâm hâm mộ nhìn sự chăm sóc của Đỗ Ngự Đình, đây là người đàn ông ưu tú nhất mà cô ta từng gặp, vừa giàu có đẹp trai, lại còn dịu dàng.

Cuộc sống cảm y ngọc thực như vậy, khiến cô ta bắt đầu có chút mê muội. Nhưng mà cô ta lại không biết, sự dịu dàng của Đỗ Ngự Đình, chỉ dành riêng cho Ninh Noãn Dương.

.....

Bên trong căn phòng màu hồng, cửa sổ mở toang, tràn đầy ánh sáng.

Ninh Vũ Tâm tóm lấy con thú bông lông nhung màu hồng nhạt nhét xuống dưới mông làm đệm ngồi, tò mò quan sát căn phòng này: “Thật sự là quá đẹp!” Toàn bộ căn phòng là màu phấn hồng, tựa như Thế giới thần tiên màu hồng mà cô ta mơ ước bao lâu, cái bàn, cái ghế, thậm chí ngay cả cửa sổ cũng đều là màu hồng, cô ta len lén cười, bắt đầu tự tưởng tượng mình là chủ nhân của căn phòng này.

“Đều do Đỗ Ngự Đình thiết kế cả.” Ninh Noãn Dương cười ngây thơ, không có một chút toan tính, cô cảm thấy mình và cô em gái này trò chuyện rất hợp nhau, nếu Tâm Tâm sống ở đây, cô sẽ không bao giờ phải thấy nhàm chán.

Ninh Vũ Tâm tự động mở chiếc tủ treo quần áo màu hồng ra, đập vào mắt là từng tầng áo váy và đồ trang sức khiến cho cô ta hoa cả mắt, cô ta lục chỗ nọ đảo chỗ kia, cuối cùng lôi ra một cái váy bông bằng voan và lụa mỏng màu kem, đứng ra trước gương, ướm thử lên người mình. Trong phút chốc đôi mắt cô ta liền sáng lóa như đèn pha, nếu mặc bộ váy này lên người mình, nhất định là sẽ vô cùng đẹp mắt, suy nghĩ một lát, cô ta nói với Ninh Noãn Dương: “Quần áo của chị thật là đẹp.” Cô ta có để ý thấy, nhiều quần áo treo trên móc còn chưa có xé mác.

“Váy chị tặng cái này cho em.” Ninh Noãn Dương vô cùng hào phóng, cô vuốt tóc Ninh Vũ Tâm, khen tặng: “Tâm Tâm xinh xắn như vậy, mặc bộ váy này dứt khoát là sẽ rất đẹp.”

Ninh Vũ Tâm lập tức thấy thỏa mãn, cô ta bắt đầu cảm thấy người nên hưởng hết thảy chỗ này phải là mình mới đúng: “Cám ơn chị.” Cô ta cười ngọt ngào, xoay người, liên tục lấy từ trong tủ ra mấy bộ váy áo đắt tiền, không ngừng ướm thử trước gương: “Chị ơi, quần áo của em cũng cũ rồi...” Cô ta kéo tay Ninh Noãn Dương làm nũng.

Ninh Noãn Dương cười tươi tắn, mở miệng nói: “Váy em cứ chọn mấy bộ mà em thích.”

“Cám ơn chị!” Ninh Vũ Tâm nhảy cẫng lên, nhưng trong lòng thầm nghĩ, cô gái này thật là ngu, quần áo đắt tiền như vậy mà cũng tặng cho người khác. Cô ta không chút nương tay nhặt váy áo trong tủ, hộp hay không hộp, cô ta đều lấy hết.

Trên chiếc giường màu hồng, quần áo chất thành một núi nhỏ, đều là quần áo mà Ninh Vũ Tâm chọn, cô ta còn thuận tay cầm luôn mấy cái túi xách hàng hiệu, túi của nhãn hiệu này, cô ta đã mơ ước có từ lâu.

“Chị gái, chị đối xử thật tốt với em” Ninh Vũ Tâm đảo mắt, nhìn về phía sợi dây chuyền kim cương trên cổ tay Ninh Noãn Dương, thờ dài nói: “Thật là đẹp...” Sự tham lam trong mắt cô ta lóe lên, lần này còn chưa kịp đợi Ninh Noãn Dương mở miệng, cô ta đã nắm lấy cổ tay Ninh Noãn Dương, định cời móc khóa trên lắt tay ra.

“Cái này...” Ninh Noãn Dương rút tay về, thái độ có chút khó xử, cái lắt tay này là Đồ Ngự Đình tự tay thiết kế và chế tạo riêng cho cô, anh đã dặn là tuyệt đối không bao giờ được tháo nó xuống.

“Chị!” Ninh Vũ Tâm có chút không vui quay người đi, giọng nói buồn bã, nói: “Chị không thương em một tý nào, ngay cả cái sợi dây xích đeo tay cũng tiếc.”

“Chị...” Ninh Noãn Dương cắn môi, cô không muốn khiến cho Tâm Tâm không vui, nhưng cũng không muốn thấy Đồ Ngự Đình mất hứng: “Ngày mai chúng ta ra ngoài, em thích cái gì chị cũng mua hết cho em vui được không?”

“Tiểu bảo bối, em đang ở đây làm gì thế?” Đồ Ngự Đình bước vào cửa, đầu tiên liền nhìn thấy một đống quần áo cao ngất và đủ các loại túi xách, khi anh nhìn thấy thái độ cầu khẩn của Bảo bối nhà mình thì theo hướng mắt của cô anh nhìn sang, ánh mắt lập tức trở nên ác liệt: “Tại sao cô ta lại ở trong này?” Đồ trên giường, thái độ giữa hai người trong phòng, tức thì anh liền hiểu rõ bảy tám phần câu chuyện.

“Chị bảo, bảo là cho em hết chỗ quần áo này.” Ninh Vũ Tâm áp ứng nói. (Lời tác giả: Rõ ràng là ai đó không biết liêm sỉ.)

“Thật sao!” Ánh mắt nghi ngờ hướng tới cô gái đang lo sợ bất an đứng bên giường.

“Ừ.” Cô dùng sức gật đầu.

“Cút ra ngoài cho tôi, từ lần sau nếu như chưa có lệnh của tôi thì không cho phép bước vào.” Đồ Ngự Đình lời Ninh Vũ Tâm, vút ra ngoài cửa, trực tiếp sập cửa phòng lại.

Đồ Ngự Đình gọi một cuộc điện thoại: “Cho người tới đây thay toàn bộ vật dụng trong phòng của tôi, mang cả quần áo và đồ trang sức tới - mỗi nhãn hiệu 100 bộ, ngay lập tức!” Anh rất ghét trong phòng có hơi thở của người khác, mà càng đáng ghét hơn là có người tới cướp đi sự quan tâm của Ninh Noãn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: CHƯƠNG 17: Đều do cô hại tôi.

Edit: Hà Bạng

Trong phòng họp, hội nghị đang được tiến hành, bên trong im phăng phắc, bất chợt điện thoại của Đồ Ngự Đình rất không đúng lúc vang lên, anh giờ tay ra hiệu, ý bảo mọi người cứ tiếp tục hội nghị, anh đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân đã ra ngoài cùng Cô hai.”

“Nhớ cho người theo sát bọn họ.”

“Vâng.”

Trên màn hình di động là ảnh của cô, trong ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra hai lúm đồng tiền như hoa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve người trên màn hình điện thoại, đôi mắt sâu thẳm lộ ra chút dịu dàng hiếm thấy. Nhưng khi nghĩ tới “em gái” của cô - Ninh Vũ Tâm, anh lại không nhận được cau mày, cô gái kia thật sự là lòng tham vô đáy, thù lao anh trả cho bọn họ vẫn chưa đủ nhiều sao? Lại còn dám vơ vét hết tất cả đồ mà anh tặng cho Ninh Noãn Dương không sót lại thứ gì, cái mặt mũi đó thật sự là khiến người ta mắc ói.

Thôi, nhận bọn họ một chút, để Noãn Noãn được vui vẻ hơn, sau đó đưa tiễn hết cả đám.

Tại một cửa hàng thời trang danh tiếng, Ninh Vũ Tâm mặc bộ quần áo hàng hiệu mà Ninh Noãn Dương cho đi qua đi lại, cầm hếch cao, quay về phía nhân viên phục vụ chỉ tay: “Lấy cái túi xách màu đỏ kia cho tôi.” Cô ta hạ cặp kính đen to tướng trên mặt xuống, ngón tay sơn móng màu cam chỉ tới chỗ cái túi xách đắt tiền nhất trong cửa hàng: “Cả cái màu đen nữa.” Hai tay cô ta trống không đi lại trong cửa hàng, còn hai tay Ninh Noãn Dương lại xách đầy túi lớn túi nhỏ, đều là đồ của Ninh Vũ Tâm, người không biết còn tưởng rằng Ninh Noãn Dương là người giúp việc.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng cầm hai chiếc túi xách hàng hiệu nổi tiếng màu đen và đỏ tới, cung kính đưa đến tay Ninh Vũ Tâm “Thưa cô, đây là

chiếc túi cô chọn.”

Ninh Vũ Tâm hi mũi, tay cũng không giờ ra, trực tiếp nói: “Tính tiền đi!” Cô ta nhìn Ninh Noãn Dương lấy lòng: “Chị ơi...” Hôm nay cô ta đã mua rất nhiều thứ, ngay cả chính cô ta cũng cảm thấy ngỡ ngàng khi lên tiếng.

Ninh Noãn Dương dĩ nhiên hiểu ý của Ninh Vũ Tâm, cô thả một đồng túi nhỏ trên tay xuống, lấy thẻ vàng Đỗ Ngự Đình đưa cho từ trong túi xách của mình, đưa cho nhân viên phục vụ: “Cà thẻ.”

Nhân viên phục vụ hơi giật mình nhìn cô một cái, thì ra kim chủ chân chính lại bị bọn họ làm tưởng thành người giúp việc: “Vâng, thưa chị, chị chờ một chút.” Thái độ của chủ cửa hàng càng thêm cung kính hơn, đây thật đúng là không thể nhìn người ta qua vẻ bề ngoài, lúc trước mắt chó của cô thật đúng là mù mà.

Vệ sĩ đội ngoài cửa đi vào để nghị mang đám túi dưới đất đi, nói là xách ra bỏ vào xe trước.

Nhìn đôi tay trắng nõn của Ninh Noãn Dương đưa tám thẻ vàng ra, tất cả sự ao ước ghen tị trong lòng Ninh Vũ Tâm đều xông lên đầu, cảm giác trong lòng rất khó chịu. Rõ ràng vẫn còn ít tuổi, tại sao cái cô “chị gái” trước mắt này chỗ nào cũng sướng hơn cô ta, tới đâu cũng đều có người phục vụ, cầm y ngọc thực vô cùng – vinh hoa phú quý hưởng đủ, mà cô ta cũng mới 22 tuổi, đôi tay lại giống như mây mù đàn bà già bốn năm mươi tuổi, mấy ngày nay cô ta đã phải dùng rất nhiều loại mỹ phẩm đắt tiền để che giấu, lúc ấy mới khá hơn được một chút.

“Chị ơi, em còn muốn mua một đôi giày, là kiểu mới đưa ra thị trường.” Nhân viên vừa mới tiến ra cửa, ngay lập tức mắt của Ninh Vũ Tâm đã liếc thấy quảng cáo về sản phẩm mới đưa ra thị trường của cửa hàng phía bên đường đối diện, cô ta níu tay Ninh Noãn Dương, bắt đầu làm nũng: “Chị gái yêu quý, xin chị đấy, chỉ cần một đôi giày hợp với quần áo của em là được.” Cô ta đoán chắc rằng cô gái ngu ngốc này sẽ đáp ứng yêu cầu của mình, vì vậy càng lúc càng thêm không biết kiêng nể.

Đi dạo đến tận lúc trưa, ngay cả nước cũng chưa được uống một hớp, chứ đừng nói là dừng lại nghỉ chân một lát, quả thật Ninh Noãn Dương thấy hơi mệt, nhưng không thể phản bác được sự cầu xin của Ninh Vũ Tâm, đành phải miễn cưỡng gật đầu đồng ý: “Được, nhưng mua xong thì về nhà luôn nhé.” Đây là lần đầu tiên cô biết được, hóa ra có em gái lại là chuyện một người như vậy, giờ phút này cô đặc biệt nhớ nhung những lúc ở bên Đỗ Ngự Đình, cái gì cũng không phải làm, chỉ cần ngoan ngoãn gối lên cánh tay anh mà ngủ một giấc.

Mặt trời ấm áp, thỉnh thoảng có cơn gió thoảng qua, thời tiết dễ chịu đến mức khiến tâm trạng con người ta cảm thấy sáng khoái theo. Rõ ràng là Trung tâm thương mại chỉ cách mấy bước, nhắc chân là tới, nhưng một bước Ninh Vũ Tâm cũng không chịu đi, nhất quyết phải ngồi chiếc xe Ferrari California thay vì đi bộ, cảm thấy như vậy mới đủ hoành tráng, đợi khi cô ta bước xuống xe, nhất định là sẽ có vô số người hâm mộ mà đưa mắt nhìn.

Không có Đỗ Ngự Đình ở bên cạnh, vẻ kiêu ngạo lúc trước của Ninh Noãn Dương không có đất biểu diễn, cô hết sức không tình nguyện, đành phải bước lên chiếc xe đã được mở cửa sẵn, còn chưa kịp ngồi vào, bỗng thấy có người lao tới.

“Ninh Noãn Dương, đồ tiện nhân này.” Một người đầu tóc rối bù xù, sắc mặt tái nhợt chọt từ bên đường đối diện phi tới, xông thẳng vào Ninh Noãn Dương.

“Thẩm Nguyệt Nhi.” Ninh Noãn Dương trong lòng hô to hồng chuyện, hình như thần sắc của Thẩm Nguyệt Nhi có chỗ nào đó không ổn, vệ sĩ lại vừa mới bị cô nhờ đi mua đồ uống.

“Đều do cô hại tôi, tất cả đều do cô làm hại.” Thẩm Nguyệt Nhi trợn mắt lăm lăm, đưa tay giữ lấy băng vải trắng cuốn dày trên cổ tay mình, đang có dòng máu đỏ khê rỉ ra.

“Á!” Ninh Vũ Tâm bị dọa sợ liên kêu lên kinh hãi, mắt thấy Thẩm Nguyệt Nhi tiến tới, cô ta đưa tay đẩy Ninh Noãn Dương ra đứng phía trước mình, còn bản thân thì quay người trốn vào trong xe, đóng cửa lại.

Ninh Noãn Dương bị đẩy, quá bất ngờ nhào lên trước, té ngã trên mặt đất, bàn tay ma sát với mặt đất, lập tức lòng bàn tay liền máu thịt be bét một mảng: “Đau quá...” Cô nhắm mắt, nước mắt trực trào trên bờ mi, trong lòng tràn đầy sợ hãi, chỉ hi vọng có người nhanh chóng tới cứu mình.

Nơi này bình thường rõ ràng là phải vô cùng náo nhiệt, thế nhưng lúc này lại rất vắng vẻ, ngay cả người đi đường cũng không thấy có.

“Thiếu phu nhân...” Vệ sĩ cầm hai chai nước uống thở hổn hển chạy về, vừa nhìn thấy cảnh này thì tỉnh cả người, vội vàng vút đồ uống trên tay đi, đỡ Ninh Noãn Dương dậy: “Cô bị thương rồi, cô...”

“Cẩn thận!”

“Àm...”

Tiếng hét hoảng sợ lại vang lên lần nữa, thân mình người vệ sĩ lực lưỡng ngã xuống, trên trán bị rách thành một mảng máu. Phía sau, Thẩm Nguyệt Nhi cầm chiếc giày cao gót trong tay, nở nụ cười quỷ dị.

“Ninh Noãn Dương, tôi có chết cũng phải mang cô theo, đều do cô hại tôi.” Ninh Noãn Dương cười trầm thấp, tựa như người bị trúng Cổ thuật, ngón tay nhỏ liên tục cào xé miệng vết thương trên cổ tay khiến cho người ta thấy kinh hoàng: “Đều do cô làm hại.”

“Không...” Ninh Noãn Dương sợ đến hồn bay phách lạc, lùi về phía sau, cho đến khi chạm tới cửa xe, lúc này bỗng nhớ ra liền đập cửa sổ xe: “Tâm Tâm, mở cửa, mau mở cửa.”

“Tâm Tâm.”

“Mau mở cửa.”

Mặc cho cô có nôn nóng gào lên như thế nào, Ninh Vũ Tâm dường như cũng đều không nghe thấy, ngồi trong xe cầm chiếc điện thoại di động mới mua, chơi đến vui vẻ.

“Ninh Noãn Dương.” Thẩm Nguyệt Nhi cười dữ tợn, cầm lấy vải băng dính đầy máu quần lên cổ Ninh Noãn Dương.

“Nhanh lên!!!”

Một chiếc xe thể thao Vanquish màu đen dừng lại trước mặt bọn họ, mấy người đàn ông mặc áo đen bước xuống, một người lại gần đẩy Thẩm Nguyệt Nhi ra, người còn lại bỏ một chường sấm sét xuống khiến Ninh Noãn Dương bất tỉnh, bế cô vào xe.

Chiếc xe vội vã rời đi mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 18: Cái này có thể mua hết khoai tây chiên trên toàn thế giới.

Edit: Hà Bạng

Bên trong mật thất, không khí vô cùng ngột ngạt, nặng nề khiến người ta thêm hoảng hốt. Mật thất nằm dưới lòng đất, quanh năm suốt tháng không thấy ánh sáng mặt trời. Mật tường loang lổ, ánh đèn tẩm tối đến mức dường như không nhìn thấy rõ đường.

“Thiếu phu nhân bị người bắt đi, tôi đã không hoàn thành được nhiệm vụ của Thiếu gia, xin ngài hãy trừng phạt.” Người đàn ông có thân hình cao lớn sợ hãi quỳ gối trước mặt Đỗ Ngự Đình, tựa như chó nhà có tang, vốn đã giết không biết bao nhiêu người, không thể tin được lại thua dưới chiếc giày cao gót của một người đàn bà điên, bị đánh ngất xỉu tại chỗ.

“Trừng phạt?” Bóng dáng cao lớn chậm rãi quay người, sắc mặt Đỗ Ngự Đình âm trầm, giọng nói lạnh lẽo: “Cậu có chết một trăm lần cũng không đền nổi một sợi tóc của Noãn Noãn.” Tiếng nói cất lên nghe như thật nhẹ, nhưng lại đủ để khiến cho nam nhi bảy thước trước mặt phải run sợ trong lòng.

Hồi lâu sau, anh chậm chạp ngẩng đầu, âm thầm thở dài một tiếng, tựa như là tiếc nuối điều gì đó mà phải cẩn thận cân nhắc: “Giữ cậu lại cũng vô dụng.” Cánh tay thon dài vừa nhấc lên, còn chưa kịp có thêm hành động nào: “Pằng.” Người đàn ông quỳ dưới đất hét lên rồi đổ gục xuống, dòng máu đỏ tươi bùng phát từ giữa trán tuôn ra.

Khẩu súng trên tay Đỗ Ngự Đình, khói xanh vẫn còn đang lượn lờ bay lên, anh quay đầu, nhìn sang người phụ nữ ở bên kia.

“A...” Ninh Vũ Tâm đang đứng ở trong góc hoảng sợ gào to, trên mặt cắt không còn giọt máu: “Anh, anh rồ...” Cô ta lùi về phía sau mấy bước, lưng dựa lên bức tường đằng sau, thân thể run lên bần bật như máy xay thóc: “Đừng giết em, đừng giết em, chị gái biết được sẽ rất đau lòng.”

“Tại sao cô không mở cửa xe?” Họng súng còn vương hơi nóng di thẳng vào Ninh Vũ Tâm, sát ý trong mắt Đỗ Ngự Đình bắn ra bốn phía, vừa rồi lúc anh xem lại camera theo dõi, là người phụ nữ này đã đẩy Noãn Noãn, hơn nữa còn nhốt Noãn Noãn ở bên ngoài xe.

“Cô đáng chết!”

“Anh rồ, em... tôi...” Ninh Vũ Tâm kinh hãi trợn trắng mắt, thân thể lạnh buốt, chỉ cảm thấy lạnh đến cực điểm, cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng có người lại có ánh mắt khiến người khác phải khiếp sợ như vậy: “Tôi... tôi...” Cô ta lắc đầu, nước mắt chảy đầy mặt, van xin lay lục: “Đừng, đừng...” Cô ta hối hận rồi, nhưng lúc ấy cô ta không hề biết hậu quả lại có thể nghiêm trọng đến như vậy, cô ta chỉ ghen tỵ với Ninh Noãn Dương, nên mới có ý đóng cửa xe, cô ta thật sự không biết là Ninh Noãn Dương sẽ bị người ta bắt đi mất.

“Tạm thời tha cho cô một mạng, tốt nhất là cô nên biết thân biết phận một chút, cái mạng này, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đến lấy đi.” Khớp xương ngón trỏ giữ trên cò súng, vẽ ra trong không trung một đường cong chuẩn xác, súng liền được thu lại đặt bên hông, Đỗ Ngự Đình xoay người đi, nói với người vệ sĩ đứng ngoài cửa: “Trông chừng cô ta cẩn thận.”

“Vâng.”

Ngay bây giờ, tìm được Noãn Noãn mới là chuyện quan trọng nhất.

“Huhu... tôi...” Khuôn mặt Ninh Vũ Tâm trắng bệch ngồi tại chỗ run rẩy, một lúc sau mới nhận ra là Đỗ Ngự Đình đã đi rồi, thân thể vốn căng thẳng tốt đỉnh bỗng tê liệt ngã lún trên mặt đất, cô ta sợ hãi lắc đầu, cảm giác thấy có một dòng nước ấm chảy ra từ giữa hai chân, cô ta cúi đầu, nước chảy ra làm cho ống quần bị ướt đầm.

Cô, cô ta thể mà sợ tới mức tiểu ra quần rồi.

Người đàn ông này, sao lại quá khủng khiếp như vậy.

Trong căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, tất cả đồ dùng hàng ngày cái gì cần có đều có, đầy đủ hết cả, Ninh Noãn Dương ngồi trên ghế salon, đem đồ ăn vặt bày đầy ra đất, trong nhà có nữ giúp việc cho cô sai bảo bất cứ lúc nào, ngoài cửa lớn có vệ sĩ người da đen canh giữ, cô có thể đi lại tùy ý trong nhà, nhưng không được phép ra ngoài. Cô bị bắt cóc, đây là ý nghĩ đầu tiên của cô sau khi tỉnh lại, nhưng cách đối xử như bây giờ, thật không giống như bị bắt cóc, đáp ứng hết yêu cầu ăn ngon uống ngon của cô, thoạt nhìn có lẽ tạm thời tính mạng của cô không có gì đáng lo ngại.

Đây là gian phòng đặc biệt trong căn nhà gỗ nhỏ, tất cả bàn ghế bên trong đều là gỗ thô, không có một chút sơn sửa nào, mùi gỗ thô tràn đầy thơm ngát, ngoài cửa sổ là một giàn nho xinh đẹp, dây leo be bé màu xanh nhạt quấn quýt trên những cái giá, nếu đợi thêm mấy tháng nữa, đến mùa hè có nho chín, chắc chắn là nhìn sẽ càng đẹp mắt hơn.

“Em thật sự là ung dung tự tại tại nhì!” Một giọng nam dễ nghe từ cửa truyền vào, đón lấy ánh sáng, trên khóe môi anh ta hiện lên ý cười nhàn nhạt, vô cùng đẹp mắt, anh ta mặc một bộ tây trang màu tro nhạt, bước chân nhanh nhẹn như báo đốm. Anh ta cười liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang vui trên ghế salon, cô ngược lại không hề hoang mang, lại còn vui vẻ chén đồ ăn vặt, quả nhiên không phải dạng phụ nữ tầm thường, rất thú vị!

Ninh Noãn Dương ngẩng đầu, vóc người cao lớn, mắt phượng mê người, ký ức vẫn còn mới mẻ về gương mặt trước mắt này một lần lại một lần hiện ra trùng điệp: “Bùi Thiếu?” Cô nhớ là đêm đó Thẩm Nguyệt Nhi cũng gọi người đàn ông này như vậy.

“Thật vui vì em vẫn còn nhớ tôi.” Bùi Thiếu nhíu mày, hứng thú trong mắt lại nhiều thêm mấy phần: “Còn muốn ăn gì nữa? Tôi lại cho người đi mua.” Anh ta ngồi xuống bên cạnh Ninh Noãn Dương, tuyệt đối không để ý đến mấy mẩu vụn bánh quy: “Khoai tây chiên.” Anh ta nhíu mày nhìn chỗ đồ ăn vặt trên tay cô, một tay khoác bả vai cô, một tay thọc vào trong cái túi trên tay cô lấy ra một miếng khoai tây chiên, bỏ vào trong miệng: “Không tệ.” Anh ta gật gù, định đưa tay lấy lần nữa.

“Bỏ ra!” Ninh Noãn Dương cau mày tránh xa anh ta ra, hẹp hòi dời chỗ ngồi ra tận đầu kia của ghế salon, bốc hết khoai tây chiên còn dư lại nhét tất cả vào trong miệng, mồm miệng lúng búng dạy bảo: “Ăn nhiều khoai tây chiên sẽ bị béo phì.”

“Cái gì?”

“Tôi béo phì thì không sao, dù sao thì chồng tôi cũng không chê. Nhưng nhìn dáng vẻ của anh kìa, chắc còn chưa có kết hôn! Nếu như mà phát phì lên, sẽ không có ai thèm nữa.” Ninh Noãn Dương cầm miếng khoai tây chiên cuối cùng dứt vào miệng, lúc ấy mới yên lòng, không còn lo lắng sẽ có ai đó giành khoai tây chiên của cô.

“Haha!” Bùi Thiếu tùy tiện cười một tiếng, trong nụ cười lộ ra vẻ cuồng vọng, anh ta vỗ tay một cái, một người đàn ông trông như lão quản gia đi tới, Bùi Thiếu cất giọng ra lệnh: “Đi siêu thị mua hết khoai tây chiên về đây.”

“Vâng.”

“Noãn Noãn, chúng ta làm một cái giao dịch được không?” Một gương mặt nào đó so với phụ nữ còn yêu mị hơn mấy phần chậm rãi tiến đến, Bùi Thiếu khẽ buông đôi mi, giọng nói vang lên vô cùng quyến rũ: “Chỉ cần em chịu ở lại bên cạnh tôi, mỗi ngày tôi đều sẽ mua hết khoai tây chiên trong siêu thị về cho em.”

“Không cần.” Ninh Noãn Dương không cần suy nghĩ đã lên tiếng từ chối, cô móc một chiếc thẻ màu ánh kim từ trong túi ra, trước khuôn mặt đang bị choáng váng của Bùi Thiếu, cười đến hải lòng khoái chí: “Cái này có thể mua hết khoai tây chiên trên toàn thế giới.”

Thẻ vàng của D.S.

Ánh mắt Bùi Thiếu nhìn lướt qua tấm thẻ vàng, không biến sắc nhìn xuống sự áp lực dưới đáy mắt, xem chừng Đỗ Ngự Đình đối với cô nhóc này thật đúng là cưng chiều đến hết mức có thể, ngay cả thẻ vàng chỉ có duy nhất 3 chiếc cũng đưa cho cô ấy hết.

“Không đồng ý cũng không sao hết, dù sao thì tạm thời em vẫn phải ở lại nơi này.” Bùi Thiếu híp mắt, đầu ngón tay khẽ chọc lên khay trà, khóe môi nhếch lên, nở nụ cười xinh đẹp: “Có yêu cầu gì thì nói với quản gia.” Anh ta đứng lên, đi ra ngoài.

“Anh bắt tôi đến đây làm gì?” Ninh Noãn Dương lớn tiếng hỏi.

Nhưng không có câu trả lời.

“Khi nào thì anh thả tôi về?”

Vẫn không thấy hồi đáp.

“Cút!” Cô vô cùng tức giận, tiện tay cầm chiếc dép trên đất lên ném về phía trước.

“Rằm”

Lần này lại ném trứng, Bùi Thiếu há hốc miệng, quay đầu nhìn lại, Ninh Noãn Dương đang cười đến cực kỳ rục rờ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 19: Phạt em không chịu nói thật.

Edit: Hà bạng

Mấy ngày nay không khí trong nhà họ Đỗ cực kỳ căng thẳng, tuy tòa biệt thự ở nơi vô cùng vắng vẻ, bình thường hiếm người tới, nhưng nhiều ngày nay lúc nào cũng có người ra vào.

“Sao rồi?” Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa cầu thang, trong mắt tràn đầy vẻ mong chờ.

An Dật Cảnh từ trên tầng đi xuống, không còn vẻ dương dương tự đắc như trước lúc đi lên nữa, anh ta chán nản cúi gằm, vẻ mặt mệt mỏi lắc đầu: “Cái cô nàng Ninh Vũ Tâm kia đúng là bị sợ hãi đến ngu người rồi, hỏi cái gì cũng không nói.” Toàn thân anh ta mặc một bộ tây trang màu trắng có thể coi như nghiêm túc giản dị, tóc cũng vuốt keo cẩn thận tỉ mỉ, so với lúc bình thường, cách ăn mặc này thực sự là vô cùng đơn giản. Vốn định dựa vào khuôn mặt gât người chết không đền mạng của mình lừa từ trong miệng Ninh Vũ Tâm ra chút ít manh mối, nhưng căn bản là không có bất cứ tác dụng gì, lãng phí cho lúc trước anh ta còn khoe khoang là sẽ làm được.

“Tạm thời bên tôi cũng chưa thấy điều gì cả!” Mộ Ngưng Từ cũng lắc đầu theo, mấy ngày nay cô cũng đã xem lại video tại địa điểm Ninh Noãn Dương xảy ra chuyện bị bắt đi rất nhiều lần, không có bất kỳ manh mối thực sự rõ ràng nào để có thể điều tra tiếp: “Nhìn đi, chính là chiếc xe này, ảnh chụp không rõ lắm.” Cô ấn nút điều khiển ti vi trong tay, màn hình theo dõi ngừng lại tại hình ảnh một chiếc xe Vanquish màu đen.

Quý Giản Phàm ngẩng đầu nhìn, ánh mắt lập tức sáng lên: “Vanquish, loại xe số lượng có hạn cả thế giới không quá 30 chiếc.” Anh ta vốn cũng định mua một chiếc, nhưng xếp hàng không đến lượt.

“Điều tra chiếc xe kia.” Đỗ Ngự Đình vốn trầm mặc vui trên sofa đột nhiên đứng dậy, chỉ vào chiếc xe Vanquish trên màn hình: “Gọi điện thoại cho hãng sản xuất, nhà tiêu thụ, tra từng chiếc xe một, xe nào bán cho người nào, nắm được danh sách khách mua, nhất định có thể tìm được đầu mối có giá trị.” Trên chiếc cảm hình dáng hoàn mỹ lún phún râu xanh, trong mắt anh đầy những tơ máu đỏ, hốc mắt hờn sâu xanh lét. Hiển nhiên, đây là kết quả của mấy ngày không ngủ.

Không có cô ở bên mình, một phút anh cũng không cách nào bình tĩnh được, không biết rốt cuộc cô bị ai bắt đi, đã qua ba ngày rồi, nhưng không có một chút tin tức nào cả. Anh lo lắng cô có được ăn no hay không, có được mặc ấm hay không, có bị bắt nạt không. Cô ấy vốn ngốc ngếch, tính cách lại kỳ quặc, nếu như tính tình đại tiểu thư bộc phát, chọc giận đám người đã bắt cô ấy đi thì làm thế nào?

Nghĩ đến tất cả tình huống sẽ phát sinh, nghĩ đến những điều không may cô sẽ gặp phải, trái tim anh liền đau đến không chịu nổi.

“Noãn Noãn...” Anh thất thần nhìn bình nhỏ trên cổ tay, mùi khói thuốc nồng nặc trên người, mấy ngày nay, dường như tay anh không rời điếu thuốc.

Đây tuyệt đối không phải là vụ bắt cóc bình thường, bọn họ vẫn chưa nhận được điện thoại hay thư đòi tiền chuộc..., chỉ là cứ cách một ngày đồ của Noãn Noãn như dây chuyền hoặc vòng cổ... lại được gửi tới.

“Để cho bọn tôi vào, tránh ra!”

“Biết chúng tôi là ai không?”

“Tránh ra!”

Bên ngoài phòng, tiếng ồn ào âm ỉ vang lên.

Âm thanh chói tai của giày cao gót dần dần tiến lại gần, Lưu Mỹ Phượng cùng Ninh Đại Vi vênh vác tự đắc dãi bước vào phòng khách, lại còn giống như thật sự coi mình là cha mẹ của Đỗ Ngự Đình, khi thấy Đỗ Ngự Đình thì lập tức chuyển thành thái độ nịnh nọt.

“Thiếu gia, chúng tôi không ngăn được họ.” Quân gia mò hôi chảy đầy mặt chạy vào, trong lòng thấp thỏm, hai người này đúng thật là không biết chọn lúc tới thăm, Thiếu phu nhân mất tích, hiện tại tâm tình Thiếu gia chính là rất không tốt.

“Con rể à, mẹ thấy Noãn Noãn đã mấy ngày rồi mà không có một chút tin tức, nói không chừng đã sớm...” Lưu Mỹ Phượng liền miên mai nhai nói, một lòng mong đợi Ninh Noãn Dương thực sự không thể trở về càng tốt, dù sao cô cũng không phải là con gái thật của bà ta, ngược lại là Tâm Tâm, nếu như có thể khiến Đỗ Ngự Đình cảm thấy hứng thú, thì bà ta thật sự trở thành cha mẹ vợ của Đỗ thiếu gia rồi.

“Pằng” Tốc độ đạn bắn như tên ròi cung xượt qua trên đỉnh đầu bà ta, trên tóc còn thoát ra từng đợt khói xanh, da đầu Lưu Mỹ Phương cảm thấy một trận nóng ran, hai chân sợ như nhũn ra, vội vàng níu lấy một bên của Ninh Đại Vĩ, lúc bấy giờ mới đứng vững được.

Họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào vợ chồng nhà họ Ninh, sắc mặt Đỗ Ngự Đình xanh mét, lạnh lùng nói: “Lần sau sẽ là trực tiếp xuyên qua đầu bà.” Nếu không vì bất buộc phải giữ bọn họ lại, anh tuyệt đối sẽ không do dự một phát bắn chết cả hai, người đàn bà đáng chết này lại dám nguyên rủa Noãn Noãn...

Không, ngay cả chính anh cũng không dám nghĩ đến việc đó.

“Vây, cái này...” Lưu Mỹ Phương sốt soạt run rẩy một lúc lâu mới từ trong túi móc ra một tờ giấy, là giấy nợ đánh bạc, ngày hôm trước con nghiện bài bạc của bà ta phát tác, liền tới sòng bạc thử vận may, kết quả thua mất hết tiền, thế chấp cả nữ trang trên người, còn viết thêm cả tờ giấy nợ 50 triệu này nữa, đám người hung thần ác sát đó uy hiếp bà ta, nếu đến kỳ hạn mà không trả tiền, thì sẽ chặt tay chân của bà ta ném xuống biển làm mồi cho cá.

Đỗ Ngự Đình chậm rãi xoay người, vệ sĩ lực lưỡng sau lưng một tay xách một người đi thẳng ra ngoài.

“Yên tâm, sẽ không có việc gì đâu.” Quý Giản Phàm đi tới an ủi, giọng nói lại nặng nề hơn mấy phần, cho tới bây giờ bọn họ còn chưa biết là ai đã bắt Noãn Noãn đi, bọn họ rất bị động.

Trên ghế salon màu cà tím chất đầy các loại đồ ăn vặt, Ninh Noãn Dương làm tổ bên trong ghế đem tất cả các loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe mà bình thường Đỗ Ngự Đình không bao giờ cho phép cô ăn đều ăn lại cho đủ vốn, ai nói đây là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, ăn ngon thế kia mà!

“Này, Tiểu nha đầu vô lương tâm, không thèm nhớ là ai đã đi mua nhiều đồ ăn vặt như vậy, cũng không chừa lại cho tôi chút nào.” Không biết Bùi Thiệu đi vào từ lúc nào, anh ta nhẹ nhàng cởi một cúc áo trên tây trang, ngồi xuống bên cạnh Ninh Noãn Dương, nhìn cô đang hào hứng xem phim truyền hình trên ti vi.

“Mơ đi!” Ninh Noãn Dương hẹp hòi một phát thu lại sạch sẽ đồ ăn vặt trên ghế salon, nhí nhố lè lưỡi làm mặt quỷ: “Không có thừa tý nào để cho anh đâu.”

“Haha.” Bùi Thiệu sâu kín cười, đường cong dịu dàng trên khuôn mặt lập tức trở nên nhu hòa hơn, trên mặt lại hiện ra nét ôn nhu hiếm thấy: “Tiểu nha đầu.” Đôi mắt hẹp dài mang ý cười nhân nhật, đôi mắt anh ta là màu xanh thẳm đẹp đẽ, tựa như ngọc lục bảo lại sâu không lường được, còn mang vẻ đẹp đến thanh cao: “Em khiến cho tôi càng ngày càng thấy có hứng thú.” Ngón tay tinh xảo nhẹ nắm lấy chiếc cầm xinh xắn khéo léo của cô, tà khí nhìn về phía cô.

Anh ta ghé lại gần, hơi thở nóng bỏng trong lúc áp sát phả lên khuôn mặt cô, trong mắt anh ta không che giấu sự thương thức, khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt này là tổ hợp vô cùng hoàn mỹ! Cái trán tròn bóng như ngọc, da thịt trắng nõn thêm mấy phần trong suốt, đôi mắt trong veo sáng ngời, mái tóc hơi xoắn như lưu ly uốn tảo mát trên đầu vai, đáy mắt cô có vẻ nghịch ngợm, khiến cho lòng người ta đột nhiên cảm thấy âm ập.

Cô ấy thật đúng là một bảo vật vô giá, anh ta bắt đầu có chút hâm mộ thậm chí là ghen tỵ với may mắn của Đỗ Ngự Đình, sao lại có thể nhặt được một thứ đồ chơi tốt như vậy.

“Biến sang một bên.” Ninh Noãn Dương sững sờ trong nháy mắt, đưa tay đẩy khuôn mặt tuấn mỹ vô song ở trước mặt ra, khuôn mặt nhỏ vênh lên, nụ cười rực rỡ tựa như đóa hoa xuân: “Tôi đã kết hôn rồi, chồng tôi vừa đẹp trai vừa có tiền, đặc biệt còn rất tài giỏi, nhìn đi, chính là anh ấy.” Trên ti vi vừa đúng lúc đang phát chương trình phỏng vấn về tài chính kinh tế của D.S, lướt qua hình ảnh Đỗ Ngự Đình, cô đưa tay đẩy Bùi Thiệu một cái, cười đắc ý nói: “Đẹp trai không?”

Không rảnh để ý đến ti vi, dường như Bùi Thiệu chỉ nhìn không chớp mắt khuôn mặt tươi cười mang chút vẻ trẻ con của cô, anh ta giống như không thèm để ý đến lời nói của cô vang lên bên tai: “Vây tôi so với anh ta, em cảm thấy ai đẹp trai hơn?”

“Đương nhiên là...” Đỗ Ngự Đình, nhưng khi tầm mắt vừa chạm tới người đàn ông bên cạnh, lời nói của Ninh Noãn Dương vốn sắp lao ra khỏi miệng liền phải cố gắng nuốt vào, cô thận trọng hỏi: “Tôi có thể nói thật không?”

“Nói đi.”

“Nếu tôi nói thật thì anh có đánh tôi hay không?” Cô rất lo lắng cái mạng nhỏ của mình sẽ bị trôi vùi ở chỗ này.

“Không biết.”

“Đương nhiên là Đỗ Ngự Đình đẹp trai hơn.” Nháy mắt sau khi Ninh Noãn Dương nói ra, cô lập tức hối hận, nét mặt Bùi Thiệu biểu lộ sự không vui, anh ta đi vào trong phòng lấy hết tất cả khoai tây chiên, trước khi bước ra còn nở nụ cười đặc biệt xảo quyệt khoe hàm răng sáng lóa: “Phạt em không chịu nói thật, hai ngày tới không cho phép ăn khoai tây chiên.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 20: Theo nhu cầu mà thôi.

Edit: Hà Bạng

Trước đây Nữ vương Thẩm Nguyệt Nhi sau khi trải qua hàng loạt các tin tức tiêu cực, cô ta liền dùng thể lực nhanh chóng quay lại công việc, những tin tức phản đối kia cũng lập tức biến mất hoàn toàn chỉ trong một đêm, ngược lại quay ra ca ngợi cô ta. Trên màn hình, cô ta nở nụ cười, khuôn mặt tỏa sáng, đang nhận phong vận của một nhà báo nào đó, toàn bộ lời nói đều là về dự định trong tương lai và lời cảm ơn đến người hâm mộ, hoàn toàn không còn một chút chán nản chật vật nào của trước kia.

Hơn nữa hàng năm cô ta còn liên tục nhận nhiều dự án phim lớn, hợp tác với nhiều đạo diễn nổi tiếng, mở các cuộc họp báo, liên tục xuất hiện trên các show truyền hình. Cô ta lại trở thành tiêu điểm của công chúng một lần nữa, còn nổi tiếng hơn trước kia rất nhiều lần.

“Bùi Thiếu, lần này thật sự cảm ơn anh.” Thẩm Nguyệt Nhi nhắc mép váy, bỏ ly rượu trong tay xuống, dáng người lảng lơ chân thành nhìn về phía người đàn ông đang đứng lặng yên bên cửa sổ, không thể phủ nhận, Bùi Thiếu là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn, khí độ hay ngoại hình, quyền thế, không chỗ nào không khiến người ta say đắm.

“Theo nhu cầu mà thôi.” Bùi Thiếu gạt đầu châm một điếu thuốc, khói bay lượn lờ, mờ mịt như sương. Anh ta xoay người, khoe miệng trước sau vẫn luôn giữ một nụ cười thân thiện như có như không, mà trong mắt lại tựa chìm ung súc bén lướt qua khuôn mặt trang điểm tinh xảo của người trước mắt: “Hãy nhờ kỹ thuật viên giữa chúng ta.” Lời nói thân thiện của anh ta có chút ý tứ cảnh cáo. Chính một tay anh ta đã giúp Thẩm Nguyệt Nhi có lại vị thế như bây giờ, còn giúp cô ta so với trước kia càng nổi tiếng hơn. Anh có thể làm cô ta nổi tiếng thì cũng có thể ném cô ta trở lại đáy cốc, vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy: “Đã bước lên thuyền thì đừng nghĩ quay đầu lại.”

Trên mặt Thẩm Nguyệt Nhi thoáng qua một chút hoảng loạn, trong lòng rét run, cô ta hốt hoảng gạt đầu cố nặn ra một nụ cười: “Em biết rồi.” Cô ta cúi đầu không dám trực tiếp đón ánh mắt người đàn ông trước mặt, lòng bàn tay cầm ly rượu đã ướt đầm, sau lưng càng lạnh tới cực điểm. Cho tới giờ phút này, tất cả sự lịch sự và nho nhã của người đàn ông trước mặt này đều là mặt nạ dùng để mê hoặc lòng người của anh ta. Bản thân anh ta cũng nguy hiểm chẳng khác gì Đỗ Ngự Đình, chỉ là lúc này đã quá muộn để quay đầu lại rồi.

Tuy rằng là vạn kiếp bất phục, nhưng nói đi cũng phải nói lại, chưa đến cuối cùng thì vĩnh viễn chưa thể biết được ai mới là người chiến thắng.

“Bùi Thiếu, tối nay tôi có thể mời anh ăn cơm được không?” Thẩm Nguyệt Nhi cố bình tĩnh lại một lần nữa, cười lấy lòng bước lên phía trước: “Tôi...”

“Ra ngoài đi!” Bùi Thiếu vừa dứt tay vào túi quần, vừa nhả khói từ trong miệng ra, lời nói không nặng không nhẹ, rất dễ nghe.

Thẩm Nguyệt Nhi sững sờ gạt đầu: “Vâng.”

Cửa được đóng lại nhẹ nhàng, người đàn ông vẫn vẫn đứng yên bên cửa sổ như cũ, bóng dáng như bị ánh sáng làm cho già đi, lộ ra mấy phần cô đơn hiu quạnh.

Khoe miệng kéo ra một nụ cười tự giễu, anh rất nhanh trấn định lại, vốn là bản thân đã cô đơn như vậy từ lâu rồi!

Nghĩ như thế, liền không bận lòng nữa.

.....

Chiếc xe thể thao Lavallette màu trắng bò nhanh như rùa ở trên đường, thỉnh thoảng lại có xe từ phía sau vượt qua nó.

Đỗ Ngự Đình ngồi ở ghế sau, mất một phút cũng không chớp dò xét xung quanh đường phố, anh đã điều đi rất nhiều người để tìm kiếm tung tích Noãn Noãn, nhưng có rất ít manh mối. Sắc mặt anh tái xanh, hốc mắt trũng sâu, nếu trong lòng không phải tồn tại suy nghĩ nhất định phải tìm được cô, chỉ sợ sợi dây căng thẳng trong lòng bất cứ lúc nào cũng có thể đứt lìa ra, anh cũng theo đó mà ngã xuống.

“Noãn Noãn, rốt cuộc em đang ở đâu vậy?” Trên cửa kính xe, anh hà hơi, dùng ngón tay viết tên cô không biết bao nhiêu lần, mấy ngày nay anh tự trách vô số lần, hối hận bản thân hôm đó đã không phải thêm người đi theo, hoặc là tự mình đi theo cô.

“Thiếu gia, bên này cũng đã tìm cả rồi.” Xe cũng sắp lái trở lại đầu đường vừa rồi bọn họ mới đi qua, tài xế Tiểu Giang cũng quay đầu lại, cẩn thận dè dặt lên tiếng, từ sau khi thiếu phu nhân mất tích, thiếu gia giống như ăn phải thuốc nổ, đụng người nào nổ chết người đó.

“Tiếp tục tìm.” Hai mắt Đỗ Ngự Đình sưng phù, nhưng lại không chịu nghỉ ngơi, cứ như mỗi một giây thư giãn, liền sẽ mất đi cơ hội tìm thấy cô, liền cũng sẽ bỏ lỡ mất cơ may gặp lại cô.

Một chiếc xe Vanquish màu đen chạy ngang qua, tốc độ nhanh như tên bắn, tựa như giật điện, về mặt Đỗ Ngự Đình biến đổi, hình ảnh chiếc xe bất Noãn Noãn đi một lần nữa hiện lên trong đầu.

“Quay đầu lại, đuổi theo chiếc xe kia.” Đỗ Ngự Đình thấp giọng ra lệnh, nghiêng người nhìn về hướng chiếc Vanquish đã đi cách một khoảng, lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại.

“Vâng.” Tiểu Giang không dám chậm trễ, đánh tay lái, thân xe quay một vòng 360 độ, đạp chân ga, liều mạng đuổi theo hướng chiếc Vanquish. Liều thôi, cùng lắm là đèn luân cái mạng nhỏ này, nếu không đuổi kịp, anh ta có thêm mười cái mạng nữa cũng không đèn nổi, nghĩ như vậy, Tiểu Giang dứt

khoát cuộc cả tính mạng mà đuổi theo.

“Ông chủ, có xe đang đuổi theo phía sau chúng ta.” Tài xế chiếc xe Vanquish màu đen rất nhanh phát hiện ra có điểm bất thường, vốn là một chiếc xe đi ngược đường với bọn họ, thế nhưng bỗng nhiên lại phát hiện tận lực đuổi theo phía sau bọn họ.

Bùi Thiếu khề nghiêng người, trong mắt nhóm lên ánh hưng phấn khi nhìn thấy con mồi, khỏe môi khề nhếch, giọng nói có chút nghiền ngẫm: “Vậy thì bồi bọn họ vui đùa một lúc đi.” Hôm nay anh ta có ý muốn đưa cô tới chỗ của mình đi dạo một chút, nhưng xem ra chắc là không được rồi.

Bên cạnh, Ninh Noãn Dương cũng quay đầu lại theo, chờ khi nhìn thấy rõ chiếc xe phía sau, cô lập tức hướng ra phía ngoài cửa sổ kêu to lên: “Đỗ Ngự Đình, em ở chỗ này, mau tới cứu em, em đang bị trói... ưm...” Chiếc xe đằng kia, cô nhận ra được, chính là chiếc mà tháng trước cô gặp trúng lúc đi xem triển lãm xe, Đỗ Ngự Đình đã không chút do dự mà bỏ tiền ra mua luôn.

“Im miệng...” Bùi Thiếu đưa tay túm mái tóc dài của cô kéo về phía sau, sắc mặt âm trầm đáng sợ: “Em ngồi đằng hoàng chút cho tôi.” Cánh tay dài vươn ra, cửa sổ xe liền bị đóng lại chặt chẽ.

Da đầu bị kéo đau, Ninh Noãn Dương bị ép phải ngồi lại chỗ cũ, người đàn ông bên cạnh dùng đôi cánh tay ôm chặt, khiến cô không thể nhúc nhích được chút nào: “Thả tôi ra, buông cái móng heo của anh ra cho tôi.” Ý thức được lúc này là thời cơ chạy trốn tốt nhất, Ninh Noãn Dương bắt chấp tất cả gắng co, muốn mở cửa sổ ra: “Đỗ Ngự Đình, em ở...”

Đôi bàn tay to phía sau lưng dùng lực lớn muốn lôi cô lại, kéo đi kéo lại, đầu của cô liền đụng vào cửa sổ, đau đến chảy nước mắt: “Thật là đau!”

“Không muốn bị đau hơn thì ngoan ngoãn ngồi xuống.” Bùi Thiếu lạnh giọng uy hiếp, mấy ngày nay kiên nhẫn của anh ta đã biến mất không còn một mảnh đối với thái độ châm biếm bốn cột của cô, giống như người đó không còn là chính anh nữa. Anh ta lấy điện thoại ra gọi một cuộc, không rõ là đang nói ngôn ngữ nước nào, chỉ nghe anh ta bình tĩnh ra lệnh: “Đến phía trước rồi rẽ trái, đi thẳng.”

“Không được đi nữa, dừng xe lại.” Ninh Noãn Dương nóng nảy, lao người lên phía trước, liều mạng tóm cổ tài xế, ý muốn làm cho anh ta dừng xe lại, tài xế không dám hất cô ra, cô lại đang bị bóp, chiếc xe lập tức lượn trái lượn phải như rắn đang dạo chơi trên đường.

“Cô gái này, ngồi yên một chút!” Bùi Thiếu lôi kéo Ninh Noãn Dương, tròng mắt sâu toát ra ánh sáng xanh nguy hiểm, anh ta nghiêng người qua, cúi đầu chiếm lấy đôi môi mềm mại của cô, bàn tay chạm vào nút áo đầm trước ngực cô.

“Là em do không ngoan, đừng trách tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 21: Bắt nhau.

Edit: Hà Bạng

“Àm”

Chiếc xe Vanquish màu đen đột nhiên bị chấn động, cảm giác thân xe như nghiêng về phía sau, bên cạnh xe liền chao đảo mấy cái.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bùi Thiếu ngẩng đầu dậy, màu xanh đậm yêu dị trong đôi mắt càng lúc càng trở nên kỳ quái.

“Chủ nhân, xe phía sau chán sống rồi, dám trực tiếp nhấn ga đâm vào chúng ta.” Tài xế kinh hồn bạt vía nhìn sắc mặt Chủ nhân của mình qua gương chiếu hậu, phá hỏng chuyện tốt của Chủ nhân, mạng nhỏ này thật khó giữ nổi!

“Lái nhanh hơn đi.”

“Vâng.”

Trên chiếc ghế ngồi to lớn thoải mái, một thân hình nhỏ nhoi đang co ro, trong mắt ngăn ngán ánh lệ, tựa như con cừu nhỏ đang chờ bị làm thịt, run lấy bầy: “Cầu xin anh, tha cho tôi.” Cô lắc đầu, liều mạng túm chặt lấy chỗ khuy áo đã bị xé ra, mắt đỏ hồng nhìn về phía người đàn ông đang tiến lại gần, toàn thân run rẩy không còn ra hình dạng nào nữa.

Cô chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy, suốt mấy ngày nay, anh ta đều đối xử rất tốt với cô, nét mặt rất ôn hòa, vô cùng ân cần.

Những tưởng anh ta là thiên sứ, nhưng hiện tại mới hóa ra là ác quỷ.

“Em sợ tôi?” Trong sắc xanh từ đôi mắt sâu thẳm hiện ra một tia mong chờ mà trước nay chưa từng thấy, anh ta cười nhạt một tiếng, nụ cười xinh đẹp tới nỗi khiến tâm hồn con người ta chao đảo.

“Pằng.” Một tiếng súng vang lên, bắn trúng vào lớp sau của chiếc Vanquish, thân xe nghiêng ngã dữ dội, ước chừng giữa hai xe chỉ còn cách nhau hơn ba mét, chiếc xe Vanquish màu đen đột ngột quay ngoắt, rẽ nhanh vào trong một khu phố chật hẹp, địa hình dân cư đông đúc rắc rối, rồi tựa như đã phát điên bất chấp tất cả liều lĩnh lao về phía trước.

“A...” Người đi đường chạy loạn tứ phía, nhưng vẫn có người không tránh kịp, bị đâm ngã ở trên đường.

“Đám phải người rồi, mau dừng xe lại!” Ninh Noãn Dương trơ mắt nhìn những người không tránh né kịp từng người từng người ngã xuống, bị cán qua biến thành máu thịt be bét, mà chiếc xe không có một chút dấu hiệu nào là muốn dừng lại hết.

Bùi Thiếu phải rất vất vả mới miễn cưỡng ngồi vững lại, giờ tay bảo vệ phía đầu Ninh Noãn Dương đã bị đục súng đỏ, anh ta cởi áo tây trang đen trên người ra, mạnh mẽ bao bọc che chở cho Ninh Noãn Dương: “Cảm ơn!” Không biết tại sao, trong lòng Ninh Noãn Dương lại dâng lên đôi chút cảm động nho nhỏ.

“Ngồi cho vững vào.” Bùi Thiếu xắn tay áo lên, vươn tay ra từ trong cửa sổ xe, cầm súng bắn về phía đằng sau: “Rầm.” Trúng vào kính chiếu hậu của đối phương, kính thủy tinh rắc rắc rơi xuống.

“Pằng.”

“Pằng.”

Tiếng súng liên tiếp vang lên, hai xe đều bị trúng mấy phát súng. Đỗ Ngự Đình vẫn từng bước ép sát, cả hai bỗng dừng lại tại một ngã rẽ trong một con ngõ nhỏ, khoảng cách trước sau chỉ có hơn mét rưỡi. Trong tay cả hai đều có súng, nên Đỗ Ngự Đình không dám tùy tiện tiến lên.

“Chủ nhân, phía trước không đi được nữa rồi.”

“Đáng chết!” Một quả đảm nặng nề đánh xuống ghế ngồi, Bùi Thiếu kiểm tra súng trong tay, đạn còn dư lại không nhiều lắm, nhìn tình huống này, coi như anh ta có thể thuận lợi thoát thân đã là rất may rồi, mang cô nhóc này theo cùng chỉ sợ là rất khó, nếu như mang cô ấy theo, chỉ sợ trong lúc giao chiến sẽ không cẩn thận làm cô bị thương, chỉ bằng để cô ấy ở lại đây, ít nhất tính mạng sẽ không bị đe dọa.

“Anh thả tôi ra, có được không? Tôi sẽ bảo chồng tôi thả anh đi.” Cô bé con vẫn núp ở trong góc thận trọng kéo ống tay áo người đàn ông, bỗng cô đột ngột bật người dậy, dứt chiếc dây đeo trên cổ ra, ném ra ngoài ngoài cửa sổ: “Đỗ Ngự Đình, em ở chỗ này!!!” Dây chuyền bên chặc, đột nhiên bị kéo đứt, hằn trên cổ trắng nõn một dấu vết màu đỏ tươi, giờ phút này, mong muốn được sống lớn hơn tất cả, cô bắt đầu trở nên không còn biết sợ gì hết.

Lần này, Đỗ Ngự Đình cuối cùng cũng nghe thấy tiếng: “Noãn Noãn.” Anh hét to, sợi dây chuyền đó là của anh tặng cho cô: “Noãn Noãn, em đừng sợ!” Anh định tiến lên, lại bị đạn từ chiếc xe phía trước bắn tới nên không thể không lùi vào bên trong xe.

“Em...” Ninh Noãn Dương vẫy tay, định nhân cơ hội mở cửa xe.

“Không được gọi.” Sắc mặt Bùi Thiếu đột biến, dữ tợn gầm lên, kéo cô vào trong lòng: “Tôi sẽ mang em đi.”

“Pằng.” Một loạt đạn bắn tới, cánh tay tài xế bị trúng đạn, máu đang chảy ra, anh ta cắn răng, sắc mặt tái nhợt tới dọa người, máu trên cánh tay không ngừng tuôn trào: “Chủ nhân, người đi nhanh đi, tôi sẽ bảo vệ người.”

“A!” Ninh Noãn Dương kinh hoàng tròn trừng mắt, nhìn máu trên cánh tay gã tài xế đang lên tục phun ra.

Thời gian cấp bách, rất cấp bách, Bùi Thiếu giờ tay lên bỏ xuống gáy Ninh Noãn Dương, cô liền mềm oặt ngã xuống ghế trước.

“Pằng.”

Vừa đúng lúc tiếng súng lại vang lên: “Chủ nhân, đi mau!” Tài xế liều chết đẩy cửa xe ra, dùng thân mình che chắn cho Bùi Thiếu rút chạy, trong chớp mắt liền bị bắn thành cái sàng: “Đi...” Trước khi chết, anh ta còn tròn mắt nhìn xem Chủ nhân của mình đã an toàn chưa.

Bóng dáng Bùi Thiếu vội vã xẹt qua, nhắm chỗ dân cư đông đúc phức tạp chạy vào.

“Đuổi theo.”

Cửa chiếc xe Lavallette cũng bật mở theo, tài xế vội vã đuổi theo, Đỗ Ngự Đình cũng xuống xe, khẩn cấp chạy theo sau: “Noãn Noãn.” Bé con đang ngủ mê man trên ghế trước, trên người đắp một chiếc áo khoác kiểu nam.

Đỗ Ngự Đình mím môi, trên mặt trừ lo lắng còn có không vui, anh dứt khoát hất chiếc áo khoác đi, cởi áo khoác của mình ra bọc lấy cô, ôm về xe của mình.

“Ngự Đình!” Mộ Ngưng Tử nhận được điện thoại liền lập tức chạy tới, không ngờ lại vẫn không kịp: “Người đâu rồi?”

Đỗ Ngự Đình hất hất cằm: “Bên kia, đuổi theo.” Mộ Ngưng Tử liền vội vàng chạy về phía trước.

“Pằng.”

“Pằng.”

Tiếng súng liên tục vang lên, người dân hoảng sợ hét lên liên tiếp, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng đóng cửa đóng rung trời.

“Pằng.”

Tiếng súng trở nên nhiều hơn, hình như đã có thêm không ít người gia nhập chiến đấu.

Thế lực hai bên ngang bằng nhau, ai cũng không chiếm được lợi thế lớn hơn.

“Bùm.” Một tiếng vang thật lớn, khói đặc cuộn cuộn trong không trung, ánh lửa ngút trời, nhiễm đỏ nửa bầu trời, bụi đất bay mù mịt, mấy dãy nhà lâu trong khoảng khắc đã hóa thành đồng đổ nát.

“Khụ khụ!” Mộ Ngưng Từ liêu lĩnh từ trong đám khói đen, thở hổn hển rút lui từ trong ánh lửa, cô thở phì phò, lắc đầu: “Chạy, chạy thôi, bọn chúng có người tới viện trợ.” Thật may là cô thường tập chạy, nếu không người sống đã bị nổ thành cá khô rồi. Cô vừa lau vết tro đen trên mặt, vừa nói: “Không biết là người nào trên đường, bản lĩnh rất khá.” Thật ra thì do cô ngại nói là bản thân ngay cả cái bóng của kẻ địch cũng chưa nhìn thấy, thiếu chút nữa còn bị đánh cho mấy phát.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 22: Đừng sợ, có anh ở đây.

Edit: Hà Bạng

Trên chiếc giường lớn màu hồng, một thân thể nhỏ nhắn thoải mái vùi vào giữa chiếc chăn mỏng, càng trở nên bé nhỏ hơn, cô ấy hơi nhíu mày, nét mặt sầu muộn, thỉnh thoảng lại kêu lên mấy tiếng nói mơ sợ hãi.

“Máu, có máu, giết người...”

“Đỗ Ngự Đình, cứu em... Đừng... như vậy...”

“Bảo bối, đừng sợ, không sao rồi.” Bàn tay nhẹ nhàng gạt đi mấy sợi tóc trên má cô, suốt cả đêm, anh luôn ngồi bên giường một phút cũng không rời chăm sóc cho cô, nghe mỗi một lần cô nói mơ, lại đau lòng hận không thể lặn vào trong mộng của cô giải cứu cô thoát khỏi chúng.

“Cứu mạng với!” Cô sợ hãi hét lên, chợt giống như bị cái gì đó kích thích, từ trên giường bật dậy: “Máu, có máu, giết người, súng...” Đôi mắt sáng rực như ánh sao nhuộm một tầng hoảng sợ sâu thẳm, mùi máu tanh nồng nặc tựa như lại một lần nữa hiện lên trước mắt.

Đạn bay vùn vụt.

Cánh tay bị thương chảy máu.

Thân thể bé nhỏ run rẩy, đột nhiên cô vùi mình vào trong chăn, nhắm mắt lại, vì sợ hãi mà nước mắt không ngừng tuôn rơi: “Có máu...” Cô sụt sùi ngấp ngừng khóc.

“Bảo bối, đừng sợ, đã có anh ở đây, đừng sợ.” Bàn tay vỗ nhẹ sống lưng cô, một tay khác của anh ôm chặt lấy cô, vẻ sợ hãi của cô khiến cho anh đau lòng, chung quy lại cô vẫn rất cần sự bảo vệ: “Tiểu quái quái, đừng sợ, có anh ở đây rồi.” Nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay anh khiến cho cô không còn run nữa.

Bên tai truyền tới giọng nói quen thuộc khiến cho Ninh Noãn Dương bắt đầu tỉnh táo lại, cô mở mắt ra, gương mặt quen thuộc trước mắt khiến cho trí nhớ của cô bị kéo trở về: “Ngự Đình, Ngự Đình...” Cô lao vào trong ngực anh, cảm nhận thấy hơi thở nhàn nhạt quen thuộc trên người anh, tâm trạng lúc này mới được thả lỏng. Chợt nghĩ tới mấy tiếng súng vang lên lúc trước, vẻ mặt của cô lập tức lại trở nên sốt sắng: “Anh có bị thương không?”

“Anh không sao, không có việc gì.” Đỗ Ngự Đình mở hai cánh tay ra để mặc cho cô kiểm tra cẩn thận, mặc dù không đành lòng nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cô, nhưng lại được cô nhớ nhung, lo nghĩ như thế, trong lòng anh lại không nhận được vui mừng như điên, ngọt ngào đến tận cùng.

Cô, là rất quan tâm tới anh đó!

“Anh không có việc gì thì tốt rồi. thật tốt quá, làm em sợ muốn chết.” Đôi tay nhỏ bé run rẩy che môi, cô là vui quá mà phát khóc, vừa khóc vừa cười. Lúc ở trên xe thấy đạn bắn tới, cô đã cho là mình sẽ chết, Bù Thiệu...

Trông nét màu xanh đen lóe lên ánh tinh quang bỗng hiện lên ở trong đầu, cô không nhận được rung mình một cái, một trận lạnh lẽo từ dưới đáy lòng

thấm thấu ra, ngấm vào trong từng mạch máu, từng dây thần kinh.

Rõ ràng đều là kiểu đàn ông yêu mị giống như yêu tình, lúc thì đáng vẻ đặc biệt dịu dàng khiến cho người ta không nhận được mà muốn đến gần anh ta hơn, nhưng lúc lại tức giận đáng sợ tựa như quỷ Satan: “Bùi Thiếu...” Cô vô thức nhắc đi nhắc lại, trong mắt là sự sợ hãi khắc sâu. Chuyện này giống như là bị bóng đè vừa dày vừa nặng mang đến cảm giác khó chịu hít thở không thông, cô cảm thấy khó thở trong ngực, trong đầu hiện lên khuôn mặt yêu dị kia không biết bao nhiêu lần, mắt phượng mê người, cánh môi tựa như hoa anh đào rực rỡ: “Noãn Noãn, Noãn Noãn...” Tiếng gọi của anh ta thật gần lại như thật xa xôi ở đâu vọng về quanh quẩn bên tai.

“Cút đi!” Tâm trạng Ninh Noãn Dương bất chợt bị kích động liền hét lên, cô tiện tay nắm lấy đồ vật ở bên cạnh mình, ném lung tung về phía trước: “Biến, cút xa một chút!”

“Noãn Noãn!”

“Noãn Noãn!”

“Noãn Noãn, là anh, là anh mà.” Bàn tay lay lay đôi vai cô, Đỗ Ngự Đình thấy vẻ cuồng loạn bất an trên khuôn mặt nhỏ, trong lòng vô cùng đau đớn, giọng nói trầm ổn vững vàng vang lên bên tai cô: “Anh đang ở đây, sẽ không ai có thể làm hại em được.” Anh ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên sống lưng cô, cho đến khi cô từ từ bình tĩnh lại.

“Bùi Thiếu, Bùi Thiếu...” Ninh Noãn Dương cứ lặp đi lặp lại.

“Bùi Thiếu?” Đỗ Ngự Đình khó hiểu, cẩn thận suy ngẫm lại một hồi lâu, liền nhận ra, đây hẳn là tên của một người nào đó.

“Là người đã bắt em đi, những người khác cũng gọi anh ta là Bùi Thiếu.”

“Anh biết rồi, biết rồi.” Anh ân cần an ủi, cảm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đang dán trên ngực mình áp ú: “Anh sẽ cho người đi điều tra ngay lập tức.”

Bùi Thiếu?

“Ngoan, không sao đâu.” Anh dỗ cô như đang dỗ dành em bé, vỗ về cô, rốt cuộc cũng khiến cô ngủ say lại lần nữa, lần này, giấc ngủ vô cùng bình yên. Đỗ Ngự Đình ngồi mọc rề trên đầu giường, mặc dù đôi cánh tay đã tê dại, nhưng vẫn không chịu buông cô ra. Anh biết, nếu như rời khỏi lòng ngực anh, cô sẽ ngủ không an giấc.

Cửa, bỗng khe khẽ bị đẩy ra, gương mặt Ninh Vũ Tâm xuất hiện ở ngoài, đầu tiên là cô ta thò cổ qua cửa ngó một vòng xung quanh: “Chị gái...” Thấy ánh mắt lạnh tanh của Đỗ Ngự Đình, cô ta đành ngừng bước chân, khẩn khoản giải thích: “Nghe nói chị gái đã trở về, em chỉ là muốn tới thăm chị một lát.” Chỉ cần Ninh Noãn Dương quay về, cô ta sẽ có thể khôi phục lại như trước kia, tùy ý hô phong hoán vũ ở nhà họ Đỗ. Mấy ngày nay Ninh Noãn Dương không có ở đây, cô ta giống như là phạm nhân bị nhốt lại, trừ ở trong phòng, không được phép đi bất cứ đâu.

“Cút ra ngoài.” Đỗ Ngự Đình giận tím mặt, thái độ hết sức kinh khủng, tuy tiếng nói của anh không lớn, nhưng ý lạnh mui phủ: “Tôi nhớ là đã nói trước, từ lần sau không cho phép bước chân vào căn phòng này.” Anh cố ý hạ thấp giọng, chỉ sợ đánh thức Bé con vừa mới ngủ lại, cô ấy đã rất khó khăn mới có thể ngủ một giấc thật ngon.

“Em chỉ là muốn thăm chị gái một chút thôi.” Ninh Vũ Tâm nhỏ giọng nói xong, con người đen nhánh liền xoay chuyển thật nhanh, nghĩ bụng sẽ uốn ba tấc lười thế nào để thuyết phục Đỗ Ngự Đình tha thứ cho sai lầm lúc trước đã “không cẩn thận” bỏ Ninh Noãn Dương khóa ở bên ngoài xe của cô ta, cô ta ngược mắt, thấy Ninh Noãn Dương đang nằm trên giường, lập tức liền nảy ra ý tưởng, cô ta cố tình cất cao giọng lên quãng tám, gọi to: “Chị ơi, chị...”

Vệ Dục lấy tốc độ như tia chớp không biết từ chỗ nào lao ra, giờ tay bịt chặt lấy miệng Ninh Vũ Tâm, một tay khác bóp hờ vào cổ cô ta, đề phòng cô ta lại lên tiếng.

Bé cưng trên giường bỗng bứt rứt cau mày, mí mắt khẽ động mấy cái, Đỗ Ngự Đình vội vàng vỗ nhẹ nhẹ: “Ngủ ngoan, Bảo bối.”

“Uhm, um...” Ninh Vũ Tâm liều mạng giằng co muốn thoát ra khỏi cánh tay của Vệ Dục, nhưng không so được với sức lực của anh ta: “Thả ra...” Chân đi giày cao gót đá mạnh vào bắp chân Vệ Dục.

Chỗ phía đùi bị trúng một đá, nhưng dường như Vệ Dục vẫn bất động tại chỗ, mặt không biến sắc, anh ta là vệ sĩ đã từng được huấn luyện rất hà khắc, nếu chỉ có một chút đau này mà cũng không chịu nổi, vậy thì làm sao có thể bảo vệ an toàn cho Thiếu gia.

“Ninh Vũ Tâm, chuyện như vậy, nếu như còn có lần sau, tôi sẽ tự tay giết chết cô.” Đỗ Ngự Đình lạnh giọng cảnh cáo, đưa một ánh mắt ra hiệu, không chờ Ninh Vũ Tâm có bất cứ phản ứng nào, Vệ Dục đã giờ tay bỏ một cái làm cho cô ta bất tỉnh.

“Đem cô ta giao cho Mộ Ngưng Tử, nói cho chị ấy biết, phải trông chừng người này thật kỹ cho tôi, nếu để xảy ra bất kỳ sai lầm gì, tôi sẽ không tha cho chị ấy đâu.” Đỗ Ngự Đình nhỏ giọng dặn dò, phất tay một cái ý nói Vệ Dục đi ra ngoài.

Giao người cho Mộ Ngưng Tử, trước mắt là biện pháp tốt nhất, nếu không phải là còn cần giữ lại Ninh Vũ Tâm, anh sẽ không chút do dự mà giết chết cô ta, nhưng còn chưa bàn bạc trước với Noãn Noãn chuyện tiến bước Ninh Vũ Tâm, anh vẫn phải giữ cô ta lại.

“Vâng.” Vệ Dục vẻ mặt không chút thay đổi đáp lời, kéo Ninh Vũ Tâm đang nằm trên mặt đất thả ra ngoài.

Chương 25: CHƯƠNG 23: Chưa muốn chết thì ngậm chặt miệng lại.

Edit: Hà Bạng

Trong phòng làm việc rộng lớn thoải mái, tàn thuốc trong chiếc gạt tàn đặt trên bàn trà nhỏ đã chất đầy như một ngọn núi, thỉnh thoảng lại có làn khói mù bay ra.

“Bùi Thiếu.” An Dật Cảnh vênh mặt vắt chéo chân thoải mái ngồi trên chiếc sofa bằng da trâu, trong miệng cắn bút, dáng vẻ thoát nhìn như một tay ăn chơi phá phách, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nặng nề: “Họ Bùi.” Anh cân nhắc lặp đi lặp lại, trên tay cầm một tờ giấy, trên đó viết tên tất cả những người họ Bùi mà bọn họ quen biết.

“Đầu óc rất thông minh, bản lĩnh rất đáng nể.” Đây là Bùi Thiếu trong ấn tượng của Mộ Ngưng Từ, lúc đó khi cô đuổi theo Bùi Thiếu, thân thủ của người kia rất nhanh nhẹn hoàn toàn nằm ngoài dự đoán và suy nghĩ của cô, dù sao thì số người có khả năng trốn thoát từ trên tay cô luôn ít lại càng ít, đáng tiếc là cô không nhìn thấy được diện mạo của Bùi Thiếu: “Chỉ là, tuổi tác chắc phải trên dưới 30 rồi.”

“Bùi Thiếu này chắc chắn phải có thực lực kinh tế tương đối khá, vì giá cả của chiếc Vanquish không phải người bình thường nào cũng có thể mua được.” Quý Giản Phàm suy đoán: “Nếu như theo lời của Ngưng Từ nói, thân thủ của anh ta rất khá như vậy, nhất định là không phải người làm ăn bình thường.”

Từ chuyện Ninh Noãn Dương bị mất tích, bọn họ đã ở lại nhà họ Đỗ không biết bao nhiêu ngày đêm, không phân biệt sáng tối mà đi tìm người, ngày hôm qua thật khó khăn Ninh Noãn Dương mới trở về nhà, sáng sớm hôm nay đến mắt còn chưa kịp mở đã bị Đỗ Ngự Đình “mời” đi sang, nói để nghe là đến mời, nói khó nghe chính là bị cưỡng chế “trôi” đến.

“Đưa đây.” Đỗ Ngự Đình đưa tay, người họa sĩ đứng bên cạnh run run rẩy rẩy lấy tờ giấy trên giá vẽ ra, đây là chủ ý của An Dật Cảnh, để họa sĩ dựa theo miêu tả của mỗi người phác họa lại chân dung đại khái của Bùi Thiếu, giúp dễ dàng tìm kiếm hơn.

Đỗ Ngự Đình trừng mắt nhìn, nắm đấm kêu răng rắc vang dội, sắc mặt càng lúc càng tối đi. An Dật Cảnh tiến lại gần nhìn vào, thì ra là trên giấy vẽ một chiếc xe Vanquish, còn có một người đàn ông cao lớn mặc âu phục, ngũ quan trên mặt được vẽ hết sức quái dị, mắt một lớn, một nhỏ, có thể nhìn ra được là đã cố sửa lại rất nhiều lần: “Haha, người có tài, có tài.” An Dật Cảnh cười lớn vỗ vai người họa sĩ.

Người họa sĩ cúi đầu, thận trọng nhìn sắc mặt của Đỗ Ngự Đình: “Đỗ thiếu gia và cô Mộ có nói một mắt to một mắt nhỏ, thật sự là tôi...” Dầu gì ông ta cũng là Đại sư cấp bậc Quốc bảo mà!

Đỗ Ngự Đình xoa xoa cái trán, thật là nhức đầu, nói cho cùng thì, chính anh cũng chưa thấy rõ dáng vẻ của Bùi Thiếu.

“Cô hai, Cô hai, cô không thể vào đây.” Giọng nói của Lão quản gia vang lên.

Tiếng giày cao gót chói tai dần dần lại gần, Ninh Vũ Tâm không thềm để ý tới sự khuyên can của Lão quản gia mà cố ý xông vào: “Anh rể, em tới tìm chị gái.” Cô ta mặc một bộ đồ công sở màu đen ngắn cũn cỡn, tóc uốn từng lọn to, thoát nhìn cả người nhiều hơn mấy mấy phần già dặn và quyền rũ. Cô ta cười như chẳng có chuyện gì, tựa như những chuyện lúc trước chưa từng xảy ra vậy.

Đỗ Ngự Đình đứng dậy, vẻ mặt lập tức lạnh đi, tầm mắt lạnh lẽo quét qua khuôn mặt cô ta, cũng lười phải nói gì đó với cô ta, mà trực tiếp lệnh cho gã vệ sĩ cao lớn đứng phía sau cô ta: “Lôi đi.” Anh quay đầu liếc Mộ Ngưng Từ một cái, anh nhớ là đã dặn là phải trông coi kỹ cái mụ đàn bà điên này mà.

“Vâng.”

Tay gã vệ sĩ còn chưa kịp đụng vào Ninh Vũ Tâm, đã nghe thấy cô ta làm bộ tức giận lớn tiếng la hét ầm ỹ: “Đỗ Ngự Đình, anh có tin hay không, ngày hôm nay nếu anh dám kéo em từ chỗ này ra ngoài, em sẽ nói cho chị ta biết hết tất cả chân tướng, em muốn cho chị ta biết chị ta căn bản không phải là...” Lời còn chưa nói hết, ánh mắt không vui của Đỗ Ngự Đình vừa liếc, gã vệ sĩ đứng đằng sau đã lập tức bịt chặt lấy miệng của cô ta, nếu biết được bí mật của Thiếu gia, thì ắt sẽ phải chết, chuyện không nên nghe thì tuyệt đối không thể nghe.

“Thả... thả ra...” Ninh Vũ Tâm điên cuồng vùng vẫy thoát ra: “Em phải nói!”

Đỗ Ngự Đình chậm rãi bước đến trước mặt cô ta, nhếch khóe miệng cười lạnh, không khí băng giá xò xạc quanh thân tản ra, giọng nói trở nên rét lạnh: “Này hiệp tôi?” Tiếng nói của anh mặc dù lạnh, nhưng cũng thật khẽ, nhàn nhạt, nhẹ nhàng như mây.

Anh hận nhất, chính là có người uy hiếp anh, nhất là dùng chuyện của Noãn Noãn đi uy hiếp anh, đây là chuyện tuyệt đối không thể và cũng không bao

giờ có thể tha thứ.

“Chát.” Bàn tay vung lên, một bạt tai thật mạnh rơi trên mặt Ninh Vũ Tâm, lực của anh rất lớn, khiến cho từ gò má tới tận khóe miệng của Ninh Vũ Tâm trong nháy mắt liền sưng phồng, một vết máu theo khóe miệng từ từ chảy ra: “Em...” Cô ta bắt đầu hoảng, nhưng vẫn mạnh mẽ nói: “Này hiếp anh thì sao?”

Đứng phía sau, An Dật Cảnh hít vào một ngụm khí lạnh, rốt cuộc là cô gái này thật là không sợ chết, hay là chē mạng mình quá dài.

“Ngược lại là gan rất lớn.” Đỗ Ngự Đình cười âm trầm, xoay tay, một thanh đao nhỏ tuyệt đẹp ghì lên cổ Ninh Vũ Tâm, lại nghe anh thấp giọng nói: “Đừng nói lung tung, lời không nên nói chớ nói bậy, nói sai rồi, sẽ phải chết.” Bàn tay hơi dùng sức, một tia máu đỏ tươi theo lưỡi đao chậm chậm chảy xuống.

Trên chiếc thảm trải sàn hoa văn màu sắc phong phú phức tạp, máu rơi xuống, lập tức bị hút vào dường như không còn nhìn thấy rõ.

Một trận đau đớn từ trên cổ truyền tới khiến Ninh Vũ Tâm cảm thấy cái chết đang đến gần, cô ta bắt đầu hoảng hốt, cái chết của người đàn ông lần trước lúc ở trong mật thất lại hiện lên trước mắt một lần nữa, sắc mặt cô ta tái nhợt, cả người run lên bần bật: “Anh rě, anh rě đừng giết em... vừa rồi em chỉ là nói đùa, đừng giết em...” Cô ta lên tiếng ra sức cầu xin tha thứ, không dám lộn xộn, nhưng cứ nói một câu, lại cảm thấy lưỡi đao cắt sâu thêm một phần.

“Anh rě, tha cho em... cái gì em cũng không biết.”

“Em không biết.”

Đỗ Ngự Đình vừa động tay, lưỡi đao nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt của Ninh Vũ Tâm, để lại một vết máu, anh nhận lấy chiếc khăn tơ vương quần gia đưa tới, khẽ lau đi vết máu trên lưỡi đao, ngược mắt nhìn cô ta một cái: “Mạng là ở trong tay cô, chưa muốn chết thì cố mà ngậm chặt mồm lại, trước khi chết, nghĩ một chút tới ba mẹ của cô.”

Ninh Vũ Tâm run rẩy hít thở, cả người ngã xụp xuống phía dưới, nếu không phải có vệ sĩ đang áp giữ đằng sau lưng cô ta, chỉ sợ là cô ta sẽ thực sự ngã ngửa xuống đất. Một hồi lâu sau, bỗng nhiên thần sắc cô ta chợt bùng dậy, tựa như đã điên rồi xông lên tăng hét lên: “Chị ơi, chị ơi, em là Tâm Tâm, chị mau xuống đây, em có chuyện muốn nói cho chị biết, chị không phải là...”

Ai cũng không ngờ được, Ninh Vũ Tâm lại dám to gan như vậy, Đỗ Ngự Đình không chút do dự, trực tiếp rút khẩu súng lục bên hông nhắm thẳng vào Ninh Vũ Tâm.

Anh không thể giữ cô ta lại được nữa.

Cô ta sẽ làm hỏng việc lớn của anh, anh sẽ không để cho bất cứ kẻ nào khiến cho Noãn Noãn phải đau lòng, cho dù là rơi một giọt lệ cũng không được.

“Tâm Tâm.”

Tiếng nói ngọt ngào từ chỗ cầu thang vọng tới, tiếng chân bước xuống tầng càng lúc càng đến gần. Đỗ Ngự Đình thót tim, trên mặt Ninh Vũ Tâm hiện ra nụ cười hả hê dương dương đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: CHƯƠNG 24: Anh sẽ đánh em.

Edit: Hà Bạng

Đỗ Ngự Đình vội vàng thu đao nhỏ lại vào trong áo, bước nhanh tới nghênh đón: “Bảo bối, sao lại không ngủ thêm chút nữa?” Thần sắc của cô đã khôi phục lại bình thường, tinh thần dường như cũng rất tốt.

Mộ Ngưng Từ lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đứng dậy đi tới bên cạnh Ninh Vũ Tâm, tay phải khoác lên vai cô ta, nhìn từ phía sau hai người trông như là rất thân thiết. Tay trái cô cầm súng, chống lên bụng Ninh Vũ Tâm, nhỏ giọng uy hiếp: “Cô dám phát ra tiếng, tôi sẽ lập tức lấy mạng cô, đi.” Cô thô bạo lôi Ninh Vũ Tâm đi ra ngoài.

Dù Ninh Vũ Tâm có to gan, cũng không dám lấy tính mạng của bản thân ra để đùa, cô ta bị dọa sợ liền gật đầu lia lịa, tâm không cam tình không nguyện đi theo Mộ Ngưng Từ ra ngoài, nhưng trong chớp mắt trước khi bước khỏi cửa, cô ta bỗng ngoảnh lại phía sau: “Chị...” Cô ta không cam lòng để mình cứ như vậy mà bị kéo đi, Ninh Noãn Dương đã xuống rồi, đang ở cách phía sau cô ta không xa.

“Đàng hoàng một chút cho tôi.” Mộ Ngưng Từ nổi giận, trở tay lấy báng súng đập vào bụng Ninh Vũ Tâm.

“Đau quá!” Ninh Vũ Tâm đau đến tái mặt, giọt mồ hôi lớn như hạt đậu rơi trên mặt.

“Chị Ngưng Tử, Tâm Tâm.” Ninh Noãn Dương trơ mắt nhìn Mộ Ngưng Tử và Ninh Vũ Tâm đi ra ngoài, vẻ mặt khó hiểu lắm bản: “Từ lúc nào mà quan hệ của bọn họ lại tốt như vậy?” Tâm Tâm thế mà không thèm chào hỏi gì cô đã cùng chị Ngưng Tử đi ra ngoài rồi.

“Họ đi dạo phố rồi.” Đỗ Ngự Đình lấp liếm giải thích.

“Việc đó... bọn anh cũng đi trước đây.” An Dật Cảnh và Quý Giản Phàm rất thức thời vỗ vỗ miệng vội vàng buông bánh ngọt trong tay xuống, từ trên ghế salong đứng dậy, bỏ chạy lấy người. Nhìn sắc mặt không chút vui mừng của Đỗ Ngự Đình cũng biết, bọn họ là người thừa, cứ đứng mãi ở chỗ này chỉ làm chướng mắt người ta.

“Bye bye, Noãn Noãn!” Trước khi đi An Dật Cảnh vẫn không quên tặng cho Ninh Noãn Dương một nụ hôn gió, nháy mắt mấy cái, làm Đỗ Ngự Đình tức đến nghiêng răng, mặt đen như Bao Công.

“Bye bye!” Ninh Noãn Dương cũng vẫy tay theo, lúm đồng tiền như hoa hiện trên khuôn mặt nhỏ. Qua tối hôm qua được nghỉ ngơi, trạng thái của cô đã khôi phục bình thường, cô mặc một bộ váy búp bê màu trắng, tóc dài xõa trên vai, đáng vẻ thật mềm mại.

“Sao lại không nhớ bọc tóc lại thế này?” Nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của cô, trong lòng Đỗ Ngự Đình bất chợt khó chịu, anh lấy từ trong túi ra một chiếc hộp hình bầu dục nhỏ màu hồng khảm bạc, mở ra, bên trong là một chiếc dây buộc tóc tết thủ công viền tơ màu hồng. Đôi môi khẽ mím, anh ôm cô vào lòng, ngón tay thon dài khẽ bới bới những sợi tóc tơ, bàn tay ôm lấy mái tóc dài hơi xoăn của cô, động tác vụng về dùng chiếc dây buộc màu hồng viền tơ buộc tóc cô thành một cái đuôi ngựa nghiêng ngả.

“Đây là tự anh làm đó.” Nét mặt của anh thế nhưng xen lẫn chút ngượng ngùng, cuối cùng, lại cảm thấy như vậy phá hỏng hình tượng nghiêm túc của mình, liền thôi mặt bỏ sung thêm một câu: “Từ sau nhớ buộc tóc gọn lại rồi mới được xuống nhà.”

Đáng vẻ cô xõa tóc, thật sự là vô cùng xinh đẹp, lọn tóc gọn sóng, con người long lanh, đôi môi mềm mại như mỡ đông, cô tựa như nữ thần hoa cỏ, khiến cho người ta không thể dời mắt.

Lúc này, quản gia từ ngoài cửa bước vào, trong tay ông ta xách một cái túi to, túi nào cũng căng phồng, nhưng thoát nhìn như rất nhẹ. Ông ta để chúng xuống trước mặt Ninh Noãn Dương, cung kính nói: “Thiếu phu nhân, đây là đồ cô yêu cầu.”

“Cám ơn.” Ninh Noãn Dương cười ngọt ngào, nhanh nhẹn mở túi, đổ tất cả đồ bên trong ra, lập tức trên ghế salong bày đủ các loại gói xanh xanh đỏ đỏ. Ninh Noãn Dương cầm lấy một gói, bóc ra, là khoai tây chiên, cô há miệng nhét vào, khẽ híp mắt thờ dài nói: “Ăn ngon quá!” Suốt mấy ngày cô ở chỗ Bùi Thiếu, ăn khoai tây chiên đến nghiện, sáng sớm nay liền dặn quản gia đi mua thật nhiều đem về, nguyên bản là định lừa Đỗ Ngự Đình lén lút ăn thôi, nhưng lại bị anh bắt được rồi.

Đỗ Ngự Đình cau mày nhìn đủ gói xanh đỏ trên bàn trà, đưa tay lật lật tất cả mấy túi nilong nằm trên bàn, toàn bộ thế mà toàn là khoai tây chiên: “Không cho phép ăn nữa!” Anh tự tay lấy lại gói khoai tây chiên trong tay Ninh Noãn Dương, ném vào trong thùng rác. Ngoảnh đầu nhìn lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô là chả chực khóc, trong lòng anh hoảng hốt, nhưng vẫn cố cứng lòng cứng dạ sung mặt lên nói: “Anh nhớ là anh đã nhắc rất nhiều lần, không cho phép ăn mấy loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe.” Mặc kệ cô muốn cái gì, nói cái gì, anh cũng đồng ý vô điều kiện, cho nên là gan của cô càng ngày càng phát tướng, càng lúc càng không để lời của anh vào trong mắt.

Lần trước, cô ăn kem lạnh liền bị tiêu chảy, anh bắt đầu cấm chỉ cô ăn những loại thức ăn không có dinh dưỡng này, cứ mỗi lần cô ăn đồ ăn vặt sẽ lại không chịu ăn cơm.

“Nhưng ăn rất ngon mà!” Có lẽ là chưa từng nhìn thấy đáng vẻ Đỗ Ngự Đình như vậy, nét mặt Ninh Noãn Dương có chút buồn bực, cô cướp lấy mấy túi khoai tây chiên trên bàn, vội vã cuống cuống giấu vào phía sau, bĩu môi nhỏ giọng nói: “Nhưng mà khoai tây chiên ăn rất ngon! Chồng, anh đừng có hẹp hòi như vậy chứ! Bùi Thiếu ngày nào cũng mua khoai tây chiên cho em...”

Lời còn chưa nói hết, lửa giận của Đỗ Ngự Đình đã thiêu vạn trượng: “Không mua khoai tây chiên cho em thì là hẹp hòi? Noãn Noãn, em nói xem, có cái gì mà anh không mua cho em không, trừ mấy cái loại đồ ăn rác rưởi không tốt cho sức khỏe này.” Không thể chấp nhận nhất chính là, cô thế mà lại đem anh đi so sánh với cái tên họ Bùi đã bắt cóc cô đi, đây quả thực chính là muốn để cho anh ghen tỵ đến phát điên mà.

“Em không có ý đó!” Cảm nhận được sự giận dữ sôi trào của anh, Ninh Noãn Dương bối rối, cô cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, cũng không phải là cố ý: “Em, chỉ muốn nói là Bùi Thiếu...” Cô nhỏ giọng ngập ngừng nói, đáng vẻ một cô vợ nhỏ yếu ớt, Đỗ Ngự Đình tức giận vẫn thật là kinh khủng.

“Không cho nhắc đến anh ta, cũng không cho nhớ đến anh ta, có nghe hay không?” Đỗ Ngự Đình đột nhiên tóm lấy hai vai của cô, điên cuồng lắc lắc, ác độc gầm gừ. Anh vừa ghen tỵ vừa sợ, ghen tỵ là vì Noãn Noãn thế mà lại nhắc tới tên đàn ông đã bắt cóc cô ấy đi, sợ là trong lòng cô sẽ có người khác.

Quản gia đứng ở một bên, không biết nên tiến lên khuyên can hay là vẫn nên tranh thủ thời gian mà tránh đi.

Ninh Noãn Dương lập tức bị dọa sợ ngu người, cô rụt rụt bả vai, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi: “Em...” Hàm răng trắng cắn cắn môi dưới, cô thận trọng di chuyển thân thể chui rúc vào chỗ ghế salong phía cuối cùng chỗ cách anh xa nhất, đáng vẻ hung dữ của anh thật đáng sợ!

“Em sợ anh?” Hành động nho nhố kia của cô tức thì chọc giận anh, sắc mặt Đỗ Ngự Đình trầm xuống, con người sa sầm bùng bùng lửa, anh gồng mình áp chế sự giận dữ, dịu dàng nói: “Tối đây, Bảo bối, đến chỗ anh nào!” Anh vẫy gọi.

“Em không...” Ninh Noãn Dương lắc đầu, nhìn thấy anh giờ tay, bị sợ liên tiếp tục lùi về phía sau, cô đột nhiên che đầu: “Đừng đánh em, đừng đánh em...” Cô cầu xin.

“Em cho là anh sẽ đánh em?” Đỗ Ngự Đình nhíu mày, kinh ngạc một hồi, tại sao cô có thể nghĩ như vậy? Anh tuyệt đối không nỡ đánh cô. Anh đành phải ôn hòa bảo đảm: “Tiểu quái quái, anh sẽ không đánh em, mau lại đây.” Anh mở rộng vòng ôm trong ngực, ý bảo cô tiến vào.

“Không đâu...” Giọng nói của cô mang theo tiếng nước nở rộ, khuôn mặt nhỏ vì chịu ảm ức mà nghẹn đến đỏ bừng, cô sụt sùi lên án: “Anh sẽ đánh em.” Nghĩ tới đáng về vừa rồi của anh, cô liền sợ hãi không dám đến gần.

“Anh bảo đảm sẽ không đánh em, có được không?” Đỗ Ngự Đình đau đầu, làm sao anh có thể đánh cô được, dù cô chỉ rơi một sợi tóc cũng sẽ khiến anh đau lòng cả buổi sáng, chứ đừng nói là đánh: “Cục cùm, anh sẽ không đánh em đâu.” Anh hơi tiến lại gần.

“Anh tránh ra...” Nhìn thấy anh tiến tới, Ninh Noãn Dương lại lùi tiếp về phía sau thêm một chút, cũng may là ghế salon rất lớn, đột nhiên, cô bật dậy, đang lúc Đỗ Ngự Đình cho là cô định quay về bên anh, cô lại nhặt lấy chiếc dép màu hồng có hình ngựa nghinh trên đất, ném lạch cạch về phía Đỗ Ngự Đình, lựa khe hở lúc Đỗ Ngự Đình cầm lấy chiếc dép, cô nhấc chân chạy biến ra ngoài.

“Noãn Noãn.” Đỗ Ngự Đình kinh hãi, chạy ra ngoài theo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 25: Xin lỗi, anh sai rồi.

Edit: Hà Bạng

“Bảo bối, mau ra đây.” Đỗ Ngự Đình vội chạy theo, nhưng rất nhanh liền đã không thấy tăm hơi bóng dáng Bé con đâu, không ngờ trông cô nhỏ bé thế, mà ngược lại chạy rất nhanh. Đối diện biệt thự là một rừng cây um tùm, cô có chạy chắc cũng sẽ không chạy vào đó đâu.

“Thiếu phu nhân!”

“Thiếu phu nhân!”

Tất cả vệ sĩ trong nhà đều tản ra bốn phía đi tìm, nếu không tìm được Thiếu phu nhân, e rằng hôm nay bọn họ chắc phải tiễn cái đầu đi rồi.

Đỗ Ngự Đình rất lo lắng, cũng rất sợ hãi, ngay cả giày cô ấy cũng chưa kịp đi, bị đâm vào chân thì biết làm thế nào?: “Tiểu quái quái, mau ra đây, thật xin lỗi, mau ra đây, Bảo bối.” Đến áo khoác cô ấy cũng không mặc, sẽ bị chết công mất.

Ninh Noãn Dương cẩn thận núp phía sau cây đại thụ, nước mắt rơi lã chã, một lòng chỉ nghĩ tới đáng về giận dữ của Đỗ Ngự Đình lúc nãy với mình, cô bĩu môi, quyết định rất nhanh, nhất định cô sẽ không để cho anh tìm thấy mình, cô muốn anh không bao giờ tìm thấy nữa.

Anh nổi giận với cô, anh chưa bao giờ dùng thái độ đó để nói chuyện với cô, nhất định là anh chê cô phiền, ghét cô rồi, thì hết thảy mới có thể đối xử với cô như vậy.

“Bảo bối, mau ra đây nào, trong bụi cỏ có côn trùng đó.” Biết cô sợ sâu bọ, Đỗ Ngự Đình nghĩ nói thế có thể dọa cho cô đi ra ngoài này cũng nên.

“Thiếu gia, ở đằng kia phát hiện ra cái này.” Một vệ sĩ bảo an cầm một sợi dây buộc bằng tơ màu hồng vội vàng chạy tới, đây chính là sợi tơ buộc tóc mà Đỗ Ngự Đình vừa đưa cho Ninh Noãn Dương không lâu trước đó.

Đỗ Ngự Đình nắm sợi dây tơ trong tay, nhìn theo hướng tay vệ sĩ chỉ, nhấc chân chạy đi: “Nguy rồi, nhất định là Noãn Noãn lên núi rồi.”

Cả đám người về mặt hồ hoảng chạy lên núi, mặc dù ở trên núi hàng năm đều có người dọn dẹp, trồng thêm các loại cây hoa, nhưng địa hình rất phức tạp, người không quen đi vào sẽ rất dễ bị lạc đường.

Trong bụi cỏ rậm rạp, một dáng người nhỏ bé chân trần đang ẩn núp, đôi mắt rung rung, đưa tay che miệng, khóc đến vô cùng ảm ức. Nhìn thấy đám người Đỗ Ngự Đình đã đi xa, cô dùng hết sức lực nhắm hướng ngược lại chạy đi.

Phố mới lên đèn, trên bầu trời mưa phùn bay lất phất, người trên phố đi lại nhộn nhạo, bước chân vội vã, ai cũng nhanh chóng thừa dịp trước khi mưa to để về nhà.

Một bóng dáng đơn bạc chân không giày ngồi trong một trạm xe buýt, mái tóc hơi xoắn xỏa trên bờ vai: “Đói quá.” Ninh Noãn Dương chẹp chẹp miệng về mặt khát vọng liếm môi nhìn cửa hàng ở đối diện. Trong cửa hàng sắc đèn vàng cam tối tối, cái nồi to chần giữa cửa, ông chủ đang xào mì, xung quanh hơi nóng phả ra, trông có vẻ rất ngon miệng.

Ninh Noãn Dương cố nén sự đau nhức dưới chân, không chút ý thức đi về phía đối diện.

“Cô bé, cháu muốn ăn mì không?” Ông chủ là một người đàn ông trung niên gầy nhỏ, đầu ông ta còn chưa ngừng lên đã cất tiếng hỏi, ánh mắt lơ đãng liếc thấy cả người Ninh Noãn Dương nhếch nhác chân không đi giày thì cau mày: “Này, cô muốn ăn mì hả?” Nhìn đáng vẻ cô nhóc này bần thiêu, không phải là ăn xin chứ!

“Cháu... cháu không có tiền.” Ninh Noãn Dương nhỏ giọng ngập ngừng nói, trơ mắt nhìn ông chủ quán nấu đồ xong đồ vào trong bát, mùi canh thịt bò tỏa ra mùi thơm ngậy ngất, cô nuốt nước miếng một cái, chỉ cảm thấy càng thêm đói bụng.

“Không có tiền thì đến lộn xộn làm gì, đi đi, đi mau, đừng làm chậm trễ người ta bán hàng làm ăn.” Ông chủ quán không kiên nhẫn xua xua tay, bụng đồ đặt lên bàn bên trong cửa hàng, vẫn không quên xua tay đuổi người: “Đi mau đi, nếu không tôi gọi người lôi cô đi đó.”

Ninh Noãn Dương chậm chạp tránh ra, dường như mùi thơm của mì khiến cho cô không nỡ bước chân đi, đã cả ngày trời cô chưa được ăn bất cứ cái gì, cũng chưa được uống qua một ngụm nước.

Trên đường, mưa trút xuống, người đi đường ít dần, cô vừa đi vừa nghỉ dọc đường, dừng một chút lại đi một chút, quần áo trên người bị nước mưa thấm ướt, dán vào da, lạnh thấu xương. Chân của cô đau quá, bụng cũng rất đói. Cô bắt đầu thấy hối hận mình không nên chạy lung tung ra ngoài, hiện giờ không biết làm thế nào để quay về, cũng không mang theo một phân tiền, bết bát nhất là còn không biết cả số điện thoại của Đỗ Ngự Đình.

“Ọt ọt...” Bụng nhỏ không chịu thua kém vang lên.

“Không cho kêu nữa.” Cô tức giận vỗ mạnh lên chỗ bụng thích kêu la một cái, đói đến mức người cũng không giữ thẳng bằng nữa rồi, cả người quay cuồng.

Thật ra cô cũng nghĩ gọi điện cho ba mẹ, nhưng lại cảm thấy bọn họ rất xa lạ, hơn nữa cô cũng không biết số điện thoại của bọn họ: “Đỗ Ngự Đình, cái người đáng ghét này, nếu không tìm thấy em... em thật sự sẽ bị chết đói mất.” Cô thì thầm nói xong mấy lời này, thì trước mặt bỗng tối xầm, nên cái gì cũng không biết nữa.

.....

Đỗ Ngự Đình đứng trước màn hình theo dõi, không biết đã nhìn biết bao lần hình ảnh trên màn hình, ở bên trong là Bé con đang chân trần đội mưa trên lối đi bộ: “Bảo bối, làm sao em lại có thể bước bình như vậy?” Anh chỉ hận thời gian không thể quay trở lại, căn bản lúc đó anh không nghĩ hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy, anh không phải cố ý muốn mắng cô như vậy, làm sao cô ấy lại có thể bước bình như thế chứ?

Cô đi ra ngoài mà không mang tiền, ngay cả áo khoác cũng không mặc, hiện tại trời đã tối, cô nhất định bị lạnh đến hông rồi, còn đói bụng, mệt muốn chết nữa. Hình ảnh theo dõi đang phát tới đoạn cô đáng thương đứng trước cửa tiệm mì, đỉnh đầu nho nhỏ cúi thấp, người đàn ông thấp gầy xua tay, vẻ mặt mất kiên nhẫn, thấy rõ được là đang xua đuổi cô ấy đi.

Cô chậm rãi rời đi.

Nhìn Bảo bối của mình, anh nâng niu yêu chiều trong lòng bàn tay, ấy vậy mà đám người kia lại dám đối xử với cô ấy như vậy: “Ngày mai tôi không hy vọng nhìn thấy người này tồn tại nữa.” Hình ảnh dừng lại, ngón tay thon dài chỉ vào người đàn ông trong màn hình, sự lạnh lẽo trong mắt anh tràn ra.

“Vâng.” Vệ Dục lĩnh mệnh rời đi.

“Noãn Noãn, rốt cuộc em đi đâu rồi.” Anh đã phái đi rất nhiều người, tìm rất nhiều nơi, xem vô số camera theo dõi, theo dõi đến chỗ này liền mất dấu. Thời gian cuối cùng hiển thị là 9h, bây giờ đã 10h, chưa biết chừng cô ấy đang trốn ở một góc nào đó mà khóc, nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức của cô, anh ân hận tới mức dường như hít thở không thông.

“Thật xin lỗi, anh sai rồi, anh đã sai rồi...” Ngàn vạn lần tự trách, lại chỉ có thể nói cho mình nghe, cô ấy nhất định hận chết anh rồi, nếu không thì làm sao lại không chịu quay về. Anh đã phái nhiều người đi tìm như thế, cô ấy vẫn không chịu ra ngoài. Nếu cô ấy không có tiền thì biết làm sao mà quay về được, tùy ý vào một khách sạn nào đó, chỉ cần nói tên của anh ra, liền có thể vào khách sạn đó nghỉ ngơi, sau đó để người ta liên lạc lại cho anh, anh nhất định sẽ là người đầu tiên chạy tới đón cô trở về.

Chỉ cần cô ấy chịu quay về, anh sẽ nói xin lỗi với cô.

Không phải anh giận chuyện khoai tây chiên, ngay cả thẻ vàng của D.S anh cũng cho cô, cả người của anh, tất cả đều là của cô, sao lại có thể tiếc mấy đồng lẻ để mua mấy gói khoai tây chiên nhỏ nhỏ kia. Anh là giận chuyện cô ấy thể mà lại đem anh đi so sánh với Bùi Thiệu, so sánh với cái tên đàn ông đã dám bắt cóc cô, so với cái tên đàn ông mới quen biết có mấy ngày.

Hiện tại, anh đã hối hận đến xanh cả ruột rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: CHƯƠNG 26: Y Y.

Edit: Hà Bạng

“Đói, đói quá...” Trên chiếc giường trắng như tuyết, một cô gái có nước da nhẵn nhụi trắng mịn như trứng gà bóc, đang ngủ mê man, chốc chốc lại nhỏ giọng nói mơ, điệu bộ trông cực kỳ đáng thương.

“Này, cô ơi tỉnh lại đi!” Một cô gái tóc ngắn đứng cạnh đưa tay lay lay người trên giường, tò mò quan sát cô ấy, toàn thân cô bé này bần thiêu, còn đi chân đất, cô ấy hẳn là một tên ăn mày đi! Nhưng trên người toàn mặc đồ hiệu, nếu như là cậu ấm cô chiêu nhà giàu nào, thì không thể bất hạnh tới mức ngất đi ở giữa đường thế này!

Ninh Noãn Dương yếu ớt tỉnh lại, đập vào mắt là một mảnh trắng như tuyết: “Cô là ai?” Trước mặt là một cô gái tóc ngắn xinh đẹp, mặc bộ đồng phục y tá trắng tinh. Cô hẳn là đang ở trong bệnh viện, mà cô gái trước mắt này chắc là y tá.

“Tôi là y tá ở đây, tối qua cô té xỉu ở bên ngoài bệnh viện, nên tôi mang cô vào đây.” Cô ấy cẩn thận để ý chai truyền của Ninh Noãn Dương đã sắp hết, động tác nhẹ nhàng lấy bông sát trùng, bóc băng gạc, rút kim tiêm ra: “Tôi tên là Nhâm Từ Huyền, còn cô?” Cô gái này khi cười lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ nhỏ, vô cùng đáng yêu.

“Tôi tên là Ninh Noãn Dương.” Ninh Noãn Dương cảm kích nhìn cô gái: “Cảm ơn cô đã cứu tôi.”

“Rột rột...” Lưỡi còn chưa dứt, bụng của cô đã lại một lần nữa không khách khí kêu lên, cô đỏ mặt, không để ý cánh tay vừa mới được rút kim, đã dùng sức chống người ngồi dậy, cầm lấy cốc nước ở đầu giường uống, định dùng cái này để ngăn lại cảm giác đói bụng cồn cào.

“Cô chắc là đói bụng rồi, chờ tôi một chút nhé.” Nhâm Từ Huyền tốt bụng cười một tiếng, rồi vội vã bước ra ngoài, chốc lát sau cô ấy đã xách theo hai cái hộp com thật to đi vào, dường như là vừa đi vừa chạy: “Đói bụng lắm rồi, mau ăn đi.”

Ninh Noãn Dương đang vô cùng đói, cũng chẳng quan tâm nhiều, liền mở hộp com vui đầu ăn như hổ đói, ngay cả món rau cải thìa mà ngày bình thường cô không bao giờ chạm tới cũng ăn sạch sẽ, vừa ăn còn vừa suýt xoa khen ngợi: “Ngon lắm.” Vào lúc này, dù chi là com trắng, cũng đều cảm thấy mỹ vị.

Ngô chiên hương vị ngọt ngào vàng óng ánh.

Cải thìa giòn ngọt man mát.

Thịt kho béo mà không ngấy.

Chỉ chốc lát sau, tất cả com và đồ ăn trong hộp đều được xử lý sạch bách.

“Chắc là cô đói bụng lắm, tối hôm qua lúc tôi mang cô đi kiểm tra kết quả là bị tụt huyết áp.” Nhâm Từ Huyền quan tâm đưa sang một tờ khăn giấy: “Lau miệng đi.”

“Cảm ơn.” Ninh Noãn Dương vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm khóe miệng, đây dường như là bữa com cô ăn được nhiều nhất từ khi có trí nhớ tới hôm nay, có vẻ là một hộp com rất lớn, vậy mà cô ăn đến một hạt com cũng không thừa.

“Uống canh đi.” Nhâm Từ Huyền lại đưa tới một bát canh.

Ở trong tình huống bất lực mà bỗng nhiên được giúp đỡ như vậy, Ninh Noãn Dương cảm động đến trào nước mắt: “Cảm ơn cô, cô thật là tốt.” Cô ôm lấy cô gái lớn trước mặt chỉ cỡ ngang tuổi mình, cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

Nhâm Từ Huyền hết lời khuyên lơn, sau khi trò chuyện cùng Ninh Noãn Dương, cô ấy tiếc nuối nói: “Thật xin lỗi, Noãn Noãn, hiện tại tôi không thể mời cô đến nhà tôi ở, chuyện đó sẽ khiến cho cô phải rước lấy phiền toái không cần thiết.” Bây giờ chính cô cũng đang phải tránh né chút chuyện, bất cứ lúc nào cũng sẽ ôm bọc quần áo không chút chậm trễ mà rời đi, nếu như làm liên lụy đến Ninh Noãn Dương, cô sẽ vô cùng áy náy.

“Không sao, cô đã giúp tôi rất nhiều rồi.” Ninh Noãn Dương cười nhẹ một tiếng, gò mà nở ra hai đóa hoa đồng tiền nhàn nhạt, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Từ Huyền, có bệnh nhân.”

Ngoài cửa có người hắng giọng gọi to.

“Vâng.” Nhâm Từ Huyền hô to đã biết, nghịch ngợm quay ra ngoài cửa làm một cái mặt quỷ, lại quay đầu nhìn Ninh Noãn Dương nói: “Noãn Noãn, cô nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ đợi rồi mời Bác sĩ Lục qua xem giúp cô một chút.”

Nói xong, cô ấy đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, Nhâm Từ Huyền hấp tấp lôi kéo một vị bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai mặc áo khoác trắng đi tới phòng bệnh của Ninh Noãn Dương: “Là ở phòng này, Bác sĩ Lục, Noãn Noãn là bạn của em, anh nhất định phải cẩn thận giúp cô ấy xem bệnh.” Hai má cô ửng đỏ liếc nhìn về phía vị bác sĩ, trong mắt tràn đầy tình cảm ái mộ.

“Mỗi bệnh nhân anh đều rất cẩn thận chữa trị.” Về mặt Lục Từ Viễn ôn hòa.

“Noãn...” Trên giường không có một bóng người, chăn đã được gấp gọn gàng, chỉ để lại một tờ giấy và một sợi dây tết đeo tay màu đỏ trên giường.

Nhâm Từ Huyền sững sốt, dậm chân gấp giọng nói: “Sao cô ấy lại ngu ngốc như vậy chứ?” Ninh Noãn Dương để lại tờ giấy, sợ sẽ gây phiền phức cho cô, nên đi trước, để lại sợi dây tết đeo tay cho cô làm kỷ niệm.

Lục Từ Viễn im lặng nhìn sợi dây tết trong tay Nhâm Từ Huyền, chợt về mặt bỗng biến đổi, tiến lên giành lấy: “Y Y.” Anh nhìn thật kỹ sợi dây tết trong tay, hoa văn này, kiểu tết này, dường như là giống y như đúc với cái mà anh đưa cho Y Y năm cô ấy mười tuổi: “Y Y, không...” Làm sao có thể, sau khi anh quay trở lại, tin tức đầu tiên nhận được chính là cả nhà họ Lăng đều đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông.

Có phải hay không? Căn bản là cô ấy chưa chết.

Sợi dây tết này, nhất định là của cô ấy không sai được.

“Y Y.” Anh nhắc chân lao ra ngoài.

.....

Ngon đèn đỏ chớp nháy trong sông bạc, hiện giờ chính là lúc đặt cược căng thẳng nhất, tay trái Lưu Mỹ Phụng kẹp điều thuốc lá tinh chế cho nữ, tai phải nắm chặt mép bàn, cặp mắt nhìn chăm chăm vào ống xúc xắc, trong lòng hồi hộp tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, tình thoảng bà ta lại hét: “Lớn, lớn, lớn.” Bà ta đem tất cả số tiền cất giữ cuối cùng trong người ra đặt hết, nếu như lần này mà thắng, thì bà ta không chỉ có thể trả sạch tất cả số bạc nợ, mà còn có thể kiếm thêm được một số tiền lớn.

Ninh Đại Vỹ cũng căng thẳng nuốt nước miếng, yên lặng chấp tay trước ngực cầu nguyện.

Sau một hồi cố làm ra vẻ bí mật, ống xúc xắc được nhà cái mở ra.

“Tiểu.” Toàn bộ một mảnh thốn thức, lần này rất nhiều người đã đặt lớn.

Lưu Mỹ Phụng mặt xám như tro tàn ngồi sụp xuống ghế, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, bà ta đã nợ hơn ba chục triệu tiền đánh bạc, thật sự nếu như không thể trả hết, bà ta sẽ thảm, vốn trông cậy vào tới nay có thể dốc sức cứu vãn lại, không ngờ lại mang hết tiền còn lại đi thua hết: “Làm thế nào bây giờ, chồng?” Bà ta kéo kéo ống tay áo Ninh Đại Vỹ.

“Tôi... Tôi làm sao biết được? Tiền là bà thua, không có liên quan gì đến tôi hết.” Nghĩ tới dáng vẻ hung thần ác sát của mấy người kia, Ninh Đại Vỹ sợ đến run cầm cập.

“Ông... Ông đây là định trách móc cái gì?” Giọng nói the thé của Lưu Mỹ Phụng vang lên, nhưng nghĩ tới tình cảnh hiện giờ, bà ta lập tức như quả bóng cao su xì hơi: “Chúng ta mau chạy đi! Trốn về nhà, nhất định bọn chúng sẽ không tìm thấy chúng ta.” Tay Lưu Mỹ Phụng run run, hút mạnh một hơi điều thuốc lá trên tay, một tay kia cầm lấy áo khoác lông thú trên ghế lên: “Chúng ta đi.”

“Ừ, tốt.” Ninh Đại Vỹ cuống quýt đứng dậy.

Bỗng một khuôn mặt mang nét Châu Âu hiện ra trước mặt hai người, người đàn ông da trắng thân hình cao lớn, dưới ánh đèn mờ mịt, trông rất ưa nhìn đáng vẻ còn có chút giống ma cà rồng hút máu trong phim điện ảnh: “Ông Ninh, bà Ninh, xin chào, tôi là Henry, Bùi Thiếu có lời mời.” Người đàn ông kia cười rất ôn hòa nhã nhặn.

“Bùi Thiếu? Bùi Thiếu là ai? Chúng tôi không biết.” Lưu Mỹ Phụng hí mắt nghi ngờ nhìn người đàn ông kia, vội vã hấp tấp định gạt anh ta ra bước về phía trước.

“Hai người tất nhiên là sẽ biết.” Nụ cười trên mặt Henry máy móc không thay đổi: “A, phải rồi.” Anh ta rút từ trong túi áo ngực ở tây trang thắt nơ đen ra một tờ chi phiếu: “Chủ nhân nhà tôi đã nói, chỉ cần hai người đi, tám chi phiếu này sẽ là của hai người.”

Chi phiếu?

Dưới ánh đèn nhấp nhòe, Lưu Mỹ Phụng tiến lại gần liền thấy rõ mệnh giá của tám chi phiếu kia: “50 triệu.”

Henry tự tin cười một tiếng, tựa như đoán chắc vợ chồng họ Ninh sẽ cùng đi theo, liền không đợi bọn họ mở miệng, trực tiếp quay người đi.

“Đợi chút, tôi đi.” Lưu Mỹ Phụng không kịp suy nghĩ nữa, liền một lời đáp ứng luôn, bà ta đã không còn đường lui, không lấy được tiền, không trả được nợ đánh bạc, bà ta sẽ phải chết, không bằng đánh cược một lần nữa, lần cược này tận 50 triệu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 27: Noãn Noãn, đừng chạy nữa, anh biết lỗi rồi.

Edit: Hà Bạng

Trong căn phòng Tổng thống sang trọng, tràn ngập hương rượu đỏ tinh khiết nồng nàn, một người đàn ông có dáng người cao lớn đứng quay lưng về phía cửa, một tay nâng ly phẩm rượu.

“Chủ nhân, đã đưa người tới rồi.” Henry gõ lên cánh cửa không đóng, khẽ khom lưng, đứng qua một bên.

Người đàn ông chậm rãi quay người, cười nhạt nhìn hai vợ chồng họ Ninh: “Ông Ninh, bà Ninh, mời ngồi!” Người đàn ông mặc một bộ tây trang cao cấp hiệu Gucci màu đen, mỗi cử động giờ tay nhắc chân đều cao quý không kẻ xiết.

Lưu Mỹ Phương và Ninh Đại Vỹ lo lắng ngồi xuống, lòng thầm hướng về phía người đàn ông đang ngồi đối diện: “Bùi Thiếu, ngài bảo chúng tôi...” Bởi vì bị khí thế phát ra trên người đàn ông kia lấn áp, đến ngay cả việc nói chuyện bọn họ cũng thấy lúng túng.

“Haha, không cần gấp gáp.” Bùi Thiếu cười khê, giọng nói vô cùng dễ chịu.

Henry vốn vẫn đang đứng bên cạnh liền lấy ra hai tấm ảnh đặt lên bàn, hỏi: “Hai người này ai là con gái của hai vị?”

Hai tấm ảnh, một là Ninh Noãn Dương với lúm đồng tiền như hoa, một là Ninh Vũ Tâm thanh xuân tràn đầy sức sống.

Lưu Mỹ Phương há miệng, trong mắt lóe lên một tia giật thót, cổ làm ra vẻ trấn định trả lời: “Cả hai đều phải.” Sao Bùi Thiếu lại hỏi vấn đề này? Người đàn ông trước mắt này không dễ chọc, nhưng Đỗ Ngự Đình cũng không phải là người bà ta có thể chạm vào, bà ta bắt đầu ý thức được vì sự tham lam tiền bạc của mình mà cùng Đỗ Ngự Đình làm một cuộc giao dịch có thể đã phạm vào một cái phiền toái rất lớn.

“Không lừa tôi chứ?” Bùi Thiếu nâng tay cầm tấm ảnh Ninh Noãn Dương trên bàn lên, đôi mắt sắc bén như chim ưng tỉ mỉ quan sát nét mặt của Lưu Mỹ Phương, ý đồ muốn nhìn ra một chút đầu mối, ánh mắt của anh ta khiến lòng người khác phải dựng tóc gáy. Căn cứ vào suy đoán của mình, và đủ loại dấu hiệu điều tra đã thấy rõ, Ninh Noãn Dương là con gái từ trên trời rơi xuống nhà họ Ninh, suốt hai mươi mấy năm qua vợ chồng họ Ninh vẫn chỉ có một đứa con gái là Ninh Vũ Tâm. Hơn nữa đối với sự yêu thương chiều chuộng của Đỗ Ngự Đình với Ninh Noãn Dương, không có đạo lý nào mà mắt thấy ba mẹ của cô ấy nợ tiền đánh bạc ở bên ngoài như vậy mà không ra tay giúp đỡ, chuyện cũ trong này, chỉ e là còn rất thú vị.

Anh ta càng ngày càng có hứng thú.

“Dĩ nhiên là không có.” Đầu Lưu Mỹ Phương lắc như trống bỏi, bà ta liếm liếm cặp môi khô khốc, thận trọng hỏi: “Bùi Thiếu, cái chi phiếu kia...” Bà ta luôn một lòng nhớ nhưng tấm chi phiếu kia.

Khóe miệng Bùi Thiếu thủy chung luôn giữ một nụ cười nhàn nhạt, anh ta đứng dậy, thả bước tới phía trước một chậu hoa lan bên cửa sổ, nâng ly rượu đỏ chậm chậm đổ vào trong chậu hoa, lại cúi đầu ghé sát tới cảm nhận hương hoa nồng nàn: “Thật là thơm.” Nét mặt đông đậy vẻ say mê.

Một người từ phía sau lưng đưa chiếc khay bạc lên dâng trước: “Chủ nhân.”

Bùi Thiếu xoay người, lấy ra một đôi găng tay plastic màu trắng trong khay đeo vào, đẩy mắt anh ta thủy chung luôn chứa một tia tà mị không xua đi được. Ưu nhã quay người một cái, anh ta đã chuẩn bị đầy đủ hết cả, lấy một ống tiêm từ trên khay ra, dùng mắt ra hiệu cho người bên cạnh một cái.

Vệ sĩ hiểu ý, hai người một bên tiến lên đè chặt vợ chồng họ Ninh.

“Các người định làm gì vậy?” Lưu Mỹ Phương hét to giăng ra, lại bị gã vệ sĩ giữ chặt lại.

“Yên tâm, không có việc gì, tôi chỉ cần các người phối hợp một chút là được rồi.” Bùi Thiếu cười lộ ra hàm răng nanh.

Ống tiêm dài nhỏ lạnh lẽo chậm rãi ghim chặt vào bên cánh tay, máu chảy vào bên trong ống kim trong suốt. Sau đó được nhô lại vào trong ống nghiệm vô khuẩn, bỏ vào trong hòm sắt có mã khóa.

Rút máu của hai người xong, Bùi Thiếu lật găng tay ra, Henry tiến tới đưa lên một tờ chi phiếu: “Hai vị có thể rời đi.”

Vợ chồng họ Ninh kinh hồn bạt vía nhìn Bùi Thiếu, thấy anh ta gật đầu. Lưu Mỹ Phương một tay nắm tờ chi phiếu, một tay lôi Ninh Đại Vỹ còn đang bàng hoàng vội vã chạy đi.

.....

Ninh Noãn Dương bước đi không có mục đích ở trên đường, quần áo mặc trên người là của Nhâm Từ Huyền đưa cho cô, nhưng cô lại vụng trộm trốn đi nên quên hỏi xin Nhâm Từ Huyền một đôi giày. Trên người cô không có một phần tiền, không biết nên đi nơi nào mới phải?

Lại tới giờ ăn cơm, các quán hàng khắp nơi trên đường đều thơm phức mùi thức ăn, cô lấy dũng khí đi tới một quán ăn nhỏ mộc mạc vắng vẻ, dùng đồng tiền xu vừa mới nhặt được mua một chiếc bánh bao, thấy người xung quanh quàng tới ánh mắt tò mò, mặt cô hồng rực đến tận cổ, cầm bánh bao vội vã

trốn đi.

Ở góc tường, cô ăn chiếc bánh bao nóng hổi như hủ dổi, bánh rất khô, không có nước, cô chỉ đành liếm liếm bạc môi khô khốc, cả người cô bần thiêu, nhếch nhác không ra hình dạng gì. Tối hôm qua thật may mắn là có Từ Huyền chứa chấp, nếu không cô sẽ phải ngủ ngoài đường một đêm, nhưng đêm nay cô sẽ ra sao đây?

Một hàng BMW trắng dừng lại bên đường, thu hút ánh nhìn chăm chú của không ít người đi đường, một cô gái có mái tóc dài màu đỏ rực từ trên xe bước xuống.

“Chị Ngưng Từ...” Ninh Noãn Dương đang cầm bánh bao, ngạc nhiên nhìn cô gái đang ở cách đó không xa. Giờ phút này cô đang đứng ở góc tường nhỏ sau thùng rác, khuôn mặt trắng bệch bần thiêu, đôi mắt to long lanh đáng thương chớp chớp.

Tựa như là cảm nhận thấy ánh nhìn của cô, Mộ Ngưng Từ đột nhiên quay đầu lại, liếc nhìn Cô bé đang đứng ở góc tường còn chưa kịp tránh đi: “Noãn Noãn.” Cô lớn tiếng gọi, vội vàng chạy về phía trước.

Ninh Noãn Dương hoảng hồn sững sờ bật dậy.

Tiếng gọi của Mộ Ngưng Từ thu hút sự chú ý từ mấy chiếc xe trước mặt, cánh cửa chiếc xe đầu tiên bật mở, Đỗ Ngự Đình lấy tốc độ chạy nước rút 100 mét lao tới, vội vàng hét lên: “Bảo bối, dừng chạy.” Cô bé con của anh với mái tóc rối tung, đôi mắt như nước đang hoang mang sợ hãi nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đi trông thấy, cầm cũng nhón hẩn đi. Vừa trông thấy anh, cô ném bánh bao trên tay xuống, co cẳng chạy.

“Noãn Noãn, dừng chạy...” Đỗ Ngự Đình đuổi theo sát.

Trên đường vốn rất đông người, Ninh Noãn Dương nhỏ nhắn, luồn lách trong đám đông rất linh hoạt, mà thân hình Đỗ Ngự Đình lại cao lớn cứ thỉnh thoảng lại bị người ta chặn lại.

“Noãn Noãn, dừng chạy, mau dừng lại!”

“Noãn Noãn!”

“Noãn Noãn, dừng chạy nữa, anh biết sai rồi.”

Mặc cho anh ở phía sau có kêu gào thế nào, Cô bé con cũng không thèm để ý, cứ lao về phía trước. Hơn nữa anh càng gọi, cô càng chạy nhanh hơn.

“Pằng.”

Cô chen chúc trong đám đông liền bị người ta dẫm vào chân, đau đến nặng nề ngã lăn trên mặt đất, trong mắt dâng lên một màn nước.

“Noãn Noãn, mau tránh ra.” Đỗ Ngự Đình sốt ruột đến không nhìn được, anh liều mạng chen về phía trước, trớ trêu thay là dòng người quá đông đúc, cô cách anh chỉ còn mấy bước chân, dưới tình huống cấp bách, anh rút súng ra, hướng lên trời: “Pằng.”

“Pằng.”

Tiếng súng vang lên giữa đám đông.

“A...”

“Giết người.”

Lập tức đám đông nhốn nháo, hỗn loạn lung tung.

Chưa tới một phút, đám người biến mất sạch sẽ. Đỗ Ngự Đình phóng tầm mắt tìm kiếm, lại không còn thấy bóng dáng của cô nữa,

Đáng chết, cô ấy nhất định là thừa lúc chạy loạn.

Anh cúi gầm mặt như đưa đám, quay trở về góc tường chỗ tìm thấy cô.

Lúc ấy cô đang ngồi trong xô tường, cạnh mặt tường là cái thùng rác màu đỏ, cô đứng ở chỗ góc tường nhỏ sau thùng rác gặm bánh bao, trên đất bánh bao trắng đã lấm lem bụi bặm không còn ra hình dạng nào nữa. Đỗ Ngự Đình khó nén khối đau xót khom lưng, nhặt bánh bao trên mặt đất lên, xé một miếng lắn cả bùn đất bỏ vào trong miệng, mùi vị chua xót lập tức ngập tràn cả khoang miệng.

“Noãn Noãn!” Anh coi chiếc bánh bao lưu lại dấu răng của cô như trân bảo mà bỏ vào trong túi, trong lòng đau đớn không nguôi, rốt cuộc hai ngày nay cô ấy đã phải chịu biết bao khổ cực, là người được anh nâng trong lòng bàn tay, thế mà lại nép ở góc tường, gặm cái bánh bao rẻ tiền.

Sắc mặt cô ấy cũng không tốt, cô ấy ngã bệnh sao?

“Tại sao em lại bướng bỉnh như vậy chứ?” Rõ ràng anh đã nói xin lỗi, đã nhận sai, sao cô vẫn không chịu quay về, cứ thấy anh là lại tránh.

Mộ Ngưng Từ than thở, lắc đầu: “Cô nhóc coi cậu là chỗ dựa nhất để dựa vào, cậu lại một mực cứng chiều cô nhóc đến không biết trời đất, hôm qua ở trước mặt người làm cậu quát cô nhóc như vậy, đương nhiên cô nhóc sẽ có cảm giác như trời đất bị hủy diệt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 28: Đỗ Ngự Đình anh ấy ghét em.

Edit: Hà Bạng

Ninh Noãn Dương đổ bệnh, hơn nữa là bệnh không hề nhẹ, cô nằm ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trên cánh tay truyền nước biển, sốt cao, nằm trên giường mê sảng nói lung tung.

“Huhu, đói, em đói quá...”

“Chân đau quá... Đau...”

Trong mơ, cô nức nở, giấc ngủ không yên ổn, thỉnh thoảng lại nói mớ.

“Thưa ngài.” Nữ giúp việc bưng một chậu nước lạnh trên tay, bên trong còn trôi nổi hơn một nửa là đá lạnh trong suốt.

Người con trai mặc một bộ quần áo ở nhà màu xanh dương nhạt đứng dậy, nhận lấy nước lạnh và khăn bông người giúp việc đưa tới, thay chiếc khăn bông mang theo nhiệt độ đặt trên trán Ninh Noãn Dương, đầu ngón tay trắng nõn khẽ chạm vào chiếc trán sáng bóng của cô, nhiệt độ dường như đã không còn nóng bỏng tay nữa rồi: “Thật đáng yêu!” Người con trai ngồi trên đầu giường, khẽ khom lưng lại gần khuôn mặt của cô, làn da cô ấy trắng nõn tựa như trong suốt, cảm giác vô cùng tinh tế, anh thật muốn âu yếm, nhưng lại do dự một hồi cuối cùng từ bỏ.

Anh vốn không có thói quen tiếp xúc chân tay với người khác, nhưng mà cô ấy thật đáng yêu, tựa như con búp bê với những búp tóc xoăn vàng óng ánh của anh hồi còn nhỏ.

“Anh là?” Giọng nói thều thào của Ninh Noãn Dương truyền tới, lẫn theo tiếng khàn khàn sau khi bị sốt, cô dùng sức nheo mắt, một lần nữa xác nhận người con trai vô cùng đẹp mắt ở trước mặt: “Cần Phong, thật là anh rồi.” Khuôn mặt mẹ người này, chính là có hóa thành tro, cô cũng vẫn nhận ra được.

“Em tỉnh rồi.” Cô bất chợt mở mắt, tưởng bí mật nhỏ muốn thân mật với cô ấy một chút của mình bị lộ ra ngoài ánh sáng, Cần Phong có chút xấu hổ đứng lên. Anh cầm lấy cặp nhiệt độ để ở đầu giường, chấm lên trán cô một cái, rồi cuộc con số hiển thị phía trên đã giảm xuống, lúc này anh mới yên tâm: “Nghỉ ngơi vài ngày nữa là yên chuyện.” Anh để cặp nhiệt độ xuống, dè dặt chạm vào cửa sổ của cô vào, động tác ấy hết sức tự nhiên, không mang theo một chút giả bộ nào, tựa như hai người đã rất thân quen.

“Lúc trước là anh kéo em sao?” Tinh thần Ninh Noãn Dương vẫn suy yếu như cũ, cô nhớ mang máng sau khi tiếng súng vang lên, đám người bùng nổ hỗn loạn, trong lúc hoảng hốt đó, một đôi bàn tay to lớn tóm lấy cô, công cô chạy xa.

“Ừ.” Biểu cảm của Cần Phong hơi mất tự nhiên, ho khan hai tiếng che giấu sự lung túng, lại nói một câu không chút nào liên quan: “Tôi họ Ngõn.”

Thật sự anh là một người con trai rất xinh đẹp, vẻ đẹp của anh không phải là sự mỹ lệ, cũng không phải là nét cao quý, mà mang theo vẻ tinh khiết như trẻ con. Con người màu nâu sẫm, xinh đẹp tựa như viên thủy tinh long lánh, đôi mắt phát ra ánh sáng dịu dàng và mang theo cả chút thận trọng chờ mong.

“Cảm ơn anh đã cứu em, thưa anh Cần Phong.” Ninh Noãn Dương bước bình từ trong chăn vurun bàn tay ra, cầm lấy bàn tay to lớn của anh, tay của anh thật mềm mại mà ấm áp, nhiệt độ ấm đến tận trong lòng.

Cần Phong tựa như là bị giật điện, vội vàng rút tay về, nhanh chóng rút vào trong túi quần, đứng dậy, tới chỗ cách cô khoảng hơn ba mét thì nói: “Tôi đi gọi người tới chuẩn bị đồ ăn cho em.” Trên mặt anh đỏ ửng đầy vẻ ngượng ngùng, vội vàng mở cửa rời đi.

“Hà...?” Ninh Noãn Dương khó hiểu, mà cô cũng không có ý định để ý nữa. Cô bắt đầu tỉ mỉ quan sát căn phòng trước mắt này, một mảnh trắng như thế giới tuyết, cửa sổ, vách tường, trần, tất cả đều là màu trắng như tuyết, nhưng khác với màu trắng của bệnh viện, màu trắng ở nơi này, tựa như nhiều hơn một chút mùi vị của sự cô đơn tịch mịch.

Cần Phong, là một người con trai rất đặc biệt.

“Noãn Noãn.” Cửa phòng lại bị đẩy ra, người bước vào là Mộ Ngưng Từ: “Khỏe chưa?” Trên tay cô bưng bát cháo cua mà Ninh Noãn Dương rất thích ăn: “Đói bụng lắm rồi hả, ăn chút cháo nào.” Chiếc bát trên tay, đang tỏa ra từng dòng khói trắng.

Ninh Noãn Dương ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Mộ Ngưng Từ, chột nhốt lần trước tới Nam sắc phong tình là do Mộ Ngưng Từ dẫn đi, thì đoán ra là chắc Cần Phong đã báo cho chị ấy: “Em...” Ninh Noãn Dương không yên lòng nhìn ra ngoài cửa.

“Yên tâm, không thấy cậu ta đâu, cậu ta không biết em ở chỗ này.” Mộ Ngưng Từ đặt chiếc bát trên tay xuống, lựa lời vừa lòng nói chuyện: “Cậu ta hiện tại đang gấp gáp đến sắp phát điên rồi, cả ngày đến cơm cũng không ăn, ngủ cũng không ngủ ở trên đường mà đi tìm em, một lòng chờ mong cầu xin em tha thứ.”

“Hừ, đáng đời.” Ninh Noãn Dương giận dỗi chu môi, thật giận, nhớ tới suốt hai ngày nay cô toàn phải chịu khổ lại càng thấy ảm ức, trong mắt lại dâng lên từng trận giọt lệ: “Gấp muốn chết là tốt nhất!” Chẳng qua là cô nói lấy, cứ nhớ đến ngày hôm đó là lại cảm thấy rõ tiếng quát bên tai, thái độ kia chẳng khác nào muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Ăn cháo trước đi!” Mộ Ngưng Từ chuẩn bị xong bàn ăn nhỏ bệ đặt lên giường, lén lút le lưỡi, nhìn tình hình lúc này, có vẻ cô nhóc vẫn còn giận dữ lắm, trước chỉ có thể giúp cô ấy khỏe hơn, sau rồi nghĩ thêm cách.

“Thơm quá!” Hít sâu một hơi, Ninh Noãn Dương bưng bát ăn từng miếng từng miếng, không thèm để ý đến cháo còn nóng tê đầu lưỡi, cô cứ xúc từng thìa từng thìa, thật sự là bụng đang rất đói: “Chị Ngưng Từ...” Một bát cháo nhanh chóng đã thấy đáy, Cô nhóc lại vẫn chưa thỏa mãn liếm khóe miệng.

Mộ Ngưng Từ thấy vậy trong lòng không khỏi xót xa, cô lại múc thêm một bát cháo nữa đặt trước mặt Ninh Noãn Dương, dặn dò: “Ăn từ từ, vẫn còn rất nhiều.” Chợt con mắt liếc thấy một bóng dáng tuấn tú bên cạnh cửa, khóe miệng cô lộ ra nụ cười xấu xa, cố ý hắng giọng hỏi: “Noãn Noãn, suốt hai ngày nay em đều chưa ăn cơm sao?”

Câu hỏi này khiến Ninh Noãn Dương bị giật mình hoảng sợ, đáng vẻ đáng thương cắn môi dưới, nói: “Suốt cả ngày hôm qua em chưa ăn gì.”

“Hôm nay lúc phát hiện ra em đứng ở góc tường gặm bánh bao, sao lại không thấy uống nước?”

“Em không có tiền, là em nhặt được một đồng tiền xu ở cạnh thùng rác, nên mới đủ để mua cái bánh bao kia.” Nói xong, cô lại mếu cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt dâng lên một tầng sương, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào: “Em hiểu rõ, em chỉ biết gây sự, Đồ Ngự Đình anh ấy chán em rồi, anh ấy không còn cần em nữa...” Bên khóe mi nước mắt ồ ạt tuôn rơi.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Mộ Ngưng Từ khẽ ôm cô, dịu dàng an ủi: “Không sao, không sao.” Nhìn thấy bóng dáng bên cạnh cửa đã cứng đờ, trong suy nghĩ Mộ Ngưng Từ liền vui mừng một trận, cuối cùng cũng đã báo thù được, suốt hai ngày nay dường như Đồ Ngự Đình không coi cô là người nữa rồi, 24h ngày ngày ở trên đường kiếm người, không tìm được thì không cho nghỉ.

“Chị Ngưng Từ, chị đừng nói cho anh ấy biết, là em đang ở chỗ này được không?” Cô bé con nhỏ giọng cầu khẩn: “Em sẽ ở lại đây, em không muốn về, anh ấy sẽ đánh em.” Cô đã một lòng cho rằng cái động tác ngày đó của anh chính là định đánh cô, trong lòng 1000 lần 1 vạn lần hận chết Đồ Ngự Đình.

“Được, không nói cho cậu ta, vậy em phải ngoan ngoãn đợi ở đây nhé.” Mộ Ngưng Từ đồng ý, trong lòng lại đang nghĩ, giờ phút này mà cô không đồng ý, cô và Đồ Ngự Đình sẽ cùng nhau phải bước ra khỏi cánh cửa này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 29: Không nhiều đâu, ba tỷ là đủ rồi

Edit: Hà Bạng

Mộ Ngưng Từ bưng bát không, vui vẻ ngâm nga mấy câu hát thiếu nhi từ trong phòng bước ra, đáng vẻ rất đắc chí, thoạt nhìn tâm tình đặc biệt không tệ.

“Đi theo tôi.” Một bàn tay to lớn cô, vội vàng đi xuống tầng dưới.

Trên hành lang, cơn gió làm lay động rèm cửa màu trắng, thổi tung tấm rèm tùy ý bay lên không trung.

“Cô ấy còn tức giận không?” Sắc mặt Đồ Ngự Đình có chút sầm sì, giọng nói mang theo sự do dự và thấp thỏm rõ rệt, có thể thấy được anh đã nghe rõ chuyện bọn họ vừa nói. Anh không dám đi vào, anh sợ cô thấy anh sẽ càng thêm giận, ăn vạ đòi rồi đi, anh chỉ có thể trước đợi cô hết giận, sau lại nghĩ cách cầu xin cô tha thứ.

Lúc ấy không đuổi kịp Noãn Noãn, anh đã tới chỗ góc tường nơi tìm thấy cô mà ngồi một hồi lâu, tận đến khi Mộ Ngưng Từ nhận được điện thoại của Cẩm Phong, anh liền vội vã chạy tới. Ngay cả trong mơ cô cũng nói không muốn nhìn thấy anh, chắc hẳn cô đã vô cùng chán ghét anh.

“Không phải cậu đã nghe hết rồi sao?” Mộ Ngưng Từ cau mày, nhìn qua thái độ rất lo lắng nhưng đằng sau là nụ cười không dễ phát hiện ra, cô hờ hững chế nhạo nói: “Đau lòng chứ! Hiện tại đã thấy thương Noãn Noãn chưa, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì? Không phải cô ấy còn thấy chỗ nào khó chịu chứ?” Về mặt Đồ Ngự Đình khẩn trương, mặc dù bây giờ cảm giác đối với Mộ Ngưng Từ là hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng còn phải phiền cô ra mặt chăm sóc Noãn Noãn, dù thế cũng không thể không nhịn được muốn nổi bão.

Mộ Ngưng Từ thành thoi lác đầu, mặc cho Đỗ Đại thiếu gia ở bên cạnh gấp gáp đến cả người bốc hỏa, thái độ của cô vẫn rảnh rỗi đùa giỡn bộ móng tay mới làm, xong lại cất tiếng nói mấy câu chẳng hề liên quan gì tới tình huống hiện tại: “Gần đây khủng hoảng tài chính toàn cầu, kinh tế thật đúng là bị đình trệ nha!” Lời nói của cô rất có thâm ý.

“Muốn bao nhiêu?” Đỗ Ngự Đình là người thông minh cỡ nào, lười phải nói nhảm, anh trực tiếp móc cuốn chi phiếu từ trong túi ra.

“Không nhiều đâu, ba tỷ là đủ rồi.” Mộ Ngưng Từ ngại ngừng cười, thấy sắc mặt Đỗ Ngự Đình tối sầm lại, cô vội vã bổ sung thêm: “Thiếu một tỷ cũng được, hehe!”

“Ba tỷ, được thôi.” Đỗ Ngự Đình dứt khoát gạt đầu, bút ký soàn soạt mấy cái, xé ra một tờ chi phiếu: “Đây là năm tỷ.”

Con người màu tím của Mộ Ngưng Từ sáng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm tấm chi phiếu đầy cám dỗ, đung đưa phải trái theo tay Đỗ Ngự Đình, tiền đó, là bạc sáng lóa đó.

Lại nghe Đỗ Ngự Đình nói: “Số tiền này là phí dịch vụ để chị chăm sóc cho Bảo bối nhà tôi, nếu như chị có thể khiến cho Noãn Noãn tha thứ cho tôi... Tôi sẽ cho chị thêm 200 triệu.”

Phí dịch vụ?

Lời này nghe vào chẳng chút xuôi tai, nhưng căn bản là Mộ Ngưng Từ không quan tâm, dịch vụ thì là dịch vụ đi, chỉ cần tiền: “Được.” Mộ Ngưng Từ hấp ta hấp tấp gơ tay nhận lấy chi phiếu, vẻ mặt như không thể chột từ mà đồng ý, còn đặc ý biểu đạt: “Vốn là chị gái, đương nhiên phải quan tâm đến hạnh phúc của em trai rồi, cậu yên tâm nhất định là không thành vấn đề.”

Cô ra một dấu tay “OK”, rồi cười đến vô cùng rục rờ.

Trong phòng tập thể hình, trên tay một người đàn ông nửa thân trần đang đeo một đôi găng tay đấm bốc màu đen vừa dày vừa nặng, đang dùng lực đấm vào bao cát treo ngược trong không trung, toàn thân anh ta bao phủ một tầng mồ hôi lị ti, khiến nước da trở nên mờ mờ.

“Chủ nhân.” Chỗ cửa, Henry bước nhanh vào, bởi vì mạng huyết thống Châu Âu, mái tóc của anh ta có màu sắc rất ưa nhìn, là màu vàng kim xinh đẹp.

Bùi Thiếu ngừng đánh quyền lại, còi găng đấm bốc ra, để cho người giúp việc cầm khăn lông lớn lau khô mồ hôi trên thân thể của mình, rõ ràng là anh ta vừa mới trải qua một hồi vận động mạnh, nhưng lại không thấy thở dốc một hơi nào: “Lấy ra!”

Henry cung kính đưa lên túi giấy.

Bùi Thiếu xé mở ra, đó là một phần giấy tờ về báo cáo kết quả gì đó. Đôi mắt trực tiếp bỏ qua những dòng thông tin dài dằng dặc phía trước, anh ta trực tiếp lật luôn tới tờ cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở dòng kết quả. Hồi lâu sau, anh ta bật cười thành tiếng: “Thật đúng là thú vị.”

Ninh Noãn Dương không phải là con gái ruột của nhà họ Ninh, kết quả xét nghiệm cho thấy cô và người nhà họ Ninh hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào. Mà hay ho nhất là, vợ chồng nhà họ Ninh là do một tay Đỗ Ngự Đình đón về nước, chỗ này chỉ sợ là có chuyện xưa ít ai biết.

Thật đúng là càng ngày càng thú vị.

“Bùi Thiếu!” Trên tay Thẩm Nguyệt Nhi xách một chiếc túi nhỏ màu vàng kim, lớp trang điểm tinh xảo, cả người thom phưng phức bước đến.

Đầu mày xinh đẹp của người đàn ông nhũn chặt lại, Henry tiến tới, đứng cách một khoảng hơn một mét ngăn lại bước chân của Thẩm Nguyệt Nhi, cứng rắn nhưng không chút thất lễ nói: “Cô Thẩm, xin dừng bước, Chủ nhân không thích mùi hương này.”

Không thích?

Thẩm Nguyệt Nhi tròn mắt, bị người ta trực tiếp chặn lại, biểu cảm của cô ta có chút không nhịn được, nước hoa cao cấp vậy, mà lại bị liệt vào hàng ngũ không thích: “Được thôi, tôi sẽ đứng ở đây.” Vì không muốn đắc tội Bùi Thiếu, cô ta đành phải dừng bước chân. Cô ta đưa tay lục trong túi xách, lấy một tấm ảnh đưa cho Henry: “Bùi Thiếu, gần đây tổ kịch của em mới thêm một người mới, tên là Ninh Vũ Tâm, là em gái của Ninh Noãn Dương, cô ta khoe khoang khắp nơi chuyện mình là em vợ của Đỗ Ngự Đình.”

Trong mắt Bùi Thiếu nổi lên một tia sáng hưng phấn: “Là cô ta sao?” Anh ta cầm lên một tập tài liệu đặt ở một bên trên bàn nhỏ, ở trong có một tấm ảnh giống y như đúc với người trên ảnh trong tay Henry.

Thẩm Nguyệt Nhi kinh ngạc mở to mắt: “Thì ra Bùi Thiếu đã sớm điều tra về cô ta.” Minh thật ngu xuẩn, sao lại không nghĩ ra, Bùi Thiếu vốn là người thế nào. Lại căn cô ta phải tới báo cho mấy chuyện nhỏ nhặt này sao.

“Nghĩ cách đến gần cô ta, vào thời điểm thích hợp có thể nâng đỡ một chút.” Bùi Thiếu ưu nhã giang hai cánh tay, để cho người giúp việc bên cạnh giúp anh ta mặc quần áo chỉnh tề, anh ta xoay người nhìn Thẩm Nguyệt Nhi, sâu bên trong trông mắt thăm thẳm là một đám nước phẳng lặng, không nhìn ra bất cứ suy nghĩ nào: “Khiến cho cô ta tin tưởng cô, đây là chuyện cô cần phải làm.”

Henry tiến tới đưa lên chi phiếu 10 triệu, lại nghe thấy tiếng Bùi Thiếu nhàn nhạt vang lên: “Kim cương, xe thể thao, quần áo, cô ta thích gì, thì cô cho cô ta thứ đó.”

“Vi sao? Cô ta là em gái của Ninh Noãn Dương mà.” Thẩm Nguyệt Nhi nhận lấy chi phiếu, nhưng vẫn không hiểu những hành động của Bùi Thiếu, người đàn ông này muốn làm gì, định làm cái gì, cô ta hoàn toàn đoán không ra.

Bùi Thiếu giương mắt, lạnh nhạt liếc cô ta một cái, quay người đi lên gác.

Henry đứng yên tại chỗ nói: “Cô Thẩm, cô chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của Chủ nhân là được rồi, Chủ nhân sẽ không bạc đãi cô.”

“Được rồi.” Thẩm Nguyệt Nhi gật đầu, dường như là đã không còn đường lui, vậy dứt khoát liền lên đánh một trận đi, cô ta dám cá, nếu như bây giờ cô ta nói không làm, Bùi Thiếu tuyệt đối sẽ vui đập cô ta đến tận cùng, anh ta có khả năng này, cô ta biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 30: Tay bên này hẫng cũng đau.

Edit: Hà Bạng

“Này, các người có còn nói lý lẽ nữa không vậy?” Ngôn Cẩn Phong trừng mắt, nhìn bản thân bị cánh cửa sập mạnh vào mặt, đây là lần thứ n anh bị đuổi ra khỏi cửa. Anh vốn tốt bụng thu lưu Ninh Noãn Dương, lại bị Đỗ Ngự Đình tu hủ chiếm tổ chim khách, ở lại trong nhà anh, Đỗ đại thiếu nổi danh hoàn mỹ còn nhấn lại: Vì cảm ơn anh đã giúp đỡ Ninh Noãn Dương, anh ta đã đặc biệt đặt một phòng Tổng thống tại khách sạn 7 sao cho anh, mời anh đến hưởng thụ. Anh mới về nhà thay một bộ quần áo, còn chưa nghỉ ngơi được 1 phút, đã bị đuổi ra ngoài.

Đỗ Ngự Đình thật đúng là đã tự coi bản thân thành chủ nhà, đối hết người làm thành người nhà họ Đỗ, còn cố tình mời đầu bếp chuyên làm các món Noãn Noãn thích ăn, mua thêm rất nhiều những đồ dùng cô ấy thích đặt trong phòng. Còn bản thân thì 24/24h trấn giữ ngoài cửa, chú ý động tĩnh của cô, canh chừng từng cử động của cô, đến buổi tối thì trải chăn ra đất ngủ, còn cố ý dặn Mộ Ngưng Từ không được đóng chặt cửa, như thế thì anh mới có thể được trông thấy cô, thừa dịp mỗi đêm lúc cô ấy ngủ liền len lút đi vào thân thiết, ôm ấp cô ấy.

Nhưng mà cô thì đến nhấc cũng không muốn nhấc tới anh, nhất định vẫn còn đang giận anh, bực anh.

Trong phòng, bác sĩ đang đứng ở chân giường, kiểm tra vết thương ở lòng bàn chân của Ninh Noãn Dương, cô chân trần chạy trên đường, bị vụn thủy tinh vỡ và đá dăm nhỏ đâm vào chân làm bị thương, lại không kịp thời xử lý thỏa đáng, nhiều chỗ trong lòng bàn chân bắt đầu bị nhiễm trùng, cả lòng bàn chân sưng lên không giảm.

Bác sĩ cầm miếng bông thấm thuốc khử trùng thận trọng rửa sạch vết thương, nhiều chỗ bị thương vốn dĩ đã kết vảy nhưng vì bên trong không xử lý sạch sẽ nên lại bị nhiễm trùng, chỉ có thể rạch ra một lần nữa, rửa sạch.

“Đau quá...” Ninh Noãn Dương cắn môi, cả khuôn mặt đau đến trắng bệch, chỗ lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau đến xé ruột xé gan, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chăn, cô gào thét lên: “Em không muốn bôi thuốc, không cần bôi thuốc!” Bất đắc dĩ, vì để tránh cho cô gãy dũa, đôi chân đã sớm bị người giúp việc nữ giữ chặt lại, căn bản là không động đậy được chút nào.

“Noãn Noãn, nhịn một chút, xong rồi đây.” Mộ Ngưng Từ cầm lấy tay cô, khích lệ nói: “Không có việc gì, xong ngay đấy mà.” Cô len lén liếc bóng dáng đứng ngoài cửa, cô không tin là cậu ta có thể chịu đựng được mà không xông vào.

Bác sĩ mò hôi chảy ròng ròng cầm miếng bông đã khử trùng, vừa rửa sạch vừa lắc đầu, sao lại để vết thương thành thế này: “Đồ...” Đột nhiên sau lưng chợt lạnh, chẳng biết Đỗ Ngự Đình đã đứng phía sau ông ta từ lúc nào.

“Suyt.” Đỗ Ngự Đình nhanh như mèo núp phía cuối giường, cau mày ý bảo bác sĩ dừng lên tiếng, anh thận trọng ngẩng đầu, thấy tầm mắt người nằm trên giường bị gối ôm chặn lại nên không có phát hiện ra vừa có người đi vào, lúc này mới yên tâm: “Đồ tôi!” Anh dùng khẩu hình môi nói xong, nhận lấy miếng bông thấm cồn khử trùng từ trên tay bác sĩ.

“Noãn Noãn, còn đau nữa không?” Suy nghĩ xấu lại nổi lên trong lòng Mộ Ngưng Từ, cô cố ý giả bộ không vui trách móc: “Bác sĩ, nhẹ chút đi, không thấy Noãn Noãn đã đau đến thế nào sao?” Hiếm có lúc có thể phê bình Đỗ Ngự Đình, thật là cơ hội khó có được, cũng sẽ không đến lại nữa.

Ninh Noãn Dương cắn môi, đau đến mức gồng mình lên, khẽ run, cô nức nở, nhỏ giọng kêu: “Đau, đau quá...”

Đỗ Ngự Đình cầm miếng bông từng chút từng chút một cẩn thận lau rửa vết thương, vết thương bị rạch ra lần nữa, đang chảy máu, tiếng kêu khóc của cô mỗi một lần đều tựa như nện chùy, mạnh mẽ gõ vào tâm trí anh, cô đau, anh còn đau hơn.

Đều là do anh không tốt, vì sao lại to tiếng quát tháo cô như vậy?

Có lẽ là do đau quá, Ninh Noãn Dương bất chợt gãy giữa dừ dột: “Em không muốn bôi thuốc, tránh ra, mọi người tránh hết ra!” Chóp mũi đã khóc đến đỏ hồng, giọng nói của cô khàn đặc, thân mình nhỏ nhỏ không biết lấy được sức lực từ đâu, thế mà lại tránh được người nữ giúp việc.

“Àm...”

Khay y tế đựng thuốc và bông khử trùng đặt ở cuối giường bị đá văng, trong nháy mắt mùi cồn khử trùng tràn ngập.

“Choang...” Đôi tay nhỏ bé vung vẩy loạn xạ làm rơi cốc nước đầu giường.

“Bảo bối.” Đỗ Ngự Đình trong lòng giật thót, cũng chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vút lại miếng bông trên tay, xông lên trước, ôm lấy cô: “Tay va vào có bị thương không?” Bàn tay nâng niu cánh tay của cô, cẩn thận xem xét xem có chỗ nào bị va đập bị thương.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền tới, Ninh Noãn Dương sững sờ, rồi sau đó lao vào trong lòng anh, khóc lóc kể lể: “Đau quá, em không muốn bôi thuốc, anh bảo với bọn họ, em không bôi thuốc, có được hay không?” Thân thể bé nhỏ liều mạng rúc vào trong ngực người đàn ông để tìm kiếm sự che chở, tựa như chú chim non bị hoảng sợ.

“Được, không bôi thuốc nữa, không bôi.” Đỗ Ngự Đình dịu dàng dỗ dành, cúi đầu hôn lên nước mắt rơi trên gò má khiến người ta phải thương xót kia: “Đừng khóc.” Cô khóc khiến lòng của anh cũng đau.

“Không được nói chuyện với anh ta, không được nhớ tới anh ta, có nghe không?”

Đau đớn qua đi, trí nhớ về ngày hôm đó lại trở lại trong đầu, Ninh Noãn Dương lại càng thấy ảm ức: “Anh tránh ra, tránh ra...” Sắc mặt của cô biến đổi từ trong lòng anh lui ra: “Tránh ra...”

“Bảo bối, nào, đừng nghịch ngợm!” Đỗ Ngự Đình bị dọa sợ không nhẹ, chỉ sợ cô sẽ lại làm chân bị thương, anh đích thân mạnh mẽ tóm lấy cô cất vào trong ngực, dùng lời lẽ ngọt ngào dỗ dành: “Bảo bối, ngoan nào, chờ em khỏe rồi, sẽ để cho em trừng phạt...”

Lời còn chưa nói hết, liền nghe...

“Bốp.” Ninh Noãn Dương bĩu môi, bàn tay nhỏ nhắn nhe ấn lên mặt Đỗ Ngự Đình: “Buông ra.” Cô khế quát.

“Trời...” Mọi người trong phòng đều hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm đầu tay nắm ngón trên mặt Đỗ đại thiếu, xong rồi, Thiếu phu nhân xác định nhận bị kịch rồi, đây không phải là “động thủ trên đầu Thái tử” sao?

Chỉ có Mộ Ngưng Từ quay đầu, âm thầm nhìn cười đến nhe răng, cô nhóc này không tệ, đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Đỗ Ngự Đình bị đánh, hơn nữa không chỉ không dám đánh lại, mà ngay cả miệng cũng không dám kêu.

“Bảo bối, hết giận chưa?” Trên mặt Đỗ Ngự Đình không có chút tức giận nào, ngược lại đôi mắt trông mong nhìn lên, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Ninh Noãn Dương, về mặt đau lòng thối thối: “Tay có bị thương không? Chồng đến thổi thổi cho em”

“Bốp.” Lại một bạt tai nữa đánh lên mặt Đỗ Ngự Đình: “Buông ngay.”

Đỗ Ngự Đình giận quá hóa cười, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, thái độ của anh nhìn nọt nắm lấy cái tay kia của Ninh Noãn Dương, nói: “Bảo bối, cái tay này chắc cũng đau! Để chồng xoa bóp cho em.” Bàn tay lớn bọc bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay, mặc kệ cô có nao loạn thể nào, anh cũng sẽ không bao giờ buông cô ra nữa, chỉ cần có được sự tha thứ của cô, thì da mặt của anh có đáng gì. Hơn nữa, một cân da mặt có thể đáng giá bao nhiêu tiền. Anh không thèm!

“Cút...” Ninh Noãn Dương tức giận đánh một cái, lần này ngay giữa mục tiêu.

Sắc mặt Đỗ Ngự Đình lập tức trở nên cứng nhắc, tư thế ngồi cũng biến thành vô cùng kì quặc, anh loay hoay, có nén đau, cắn răng mà nói: “Không sao hết, không đau!” Thân thể anh rất tốt, có một chút như vậy cũng không phải là vấn đề gì quá to tát!

Tuy lời nói là thế, nhưng trong lòng anh vẫn thấy vô cùng thấp thòm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: CHƯƠNG 31: Chị Thẩm, làm sao em có thể không biết xấu hổ như vậy?

Edit: Hà Bạng

Trong phim trường, đang quay chính là bộ phim lớn nhất năm nay: “Kính Phượng”, đây là bộ phim quy tụ dàn minh tinh nổi tiếng khắp cả nước cùng đoàn đạo diễn có tay nghề bậc nhất, nghe nói số tiền đầu tư là hơn trăm tỷ, chỉ có yêu cầu duy nhất là vai nữ chính phải do ngôi sao điện ảnh Thẩm Nguyệt

Nhi đảm nhiệm. Mọi người đều cố suy đoán thân phận của người đầu tư, cũng không khỏi hâm mộ sự may mắn của Thẩm Nguyệt Nhi, dù sao một bộ phim được đầu tư số tiền lớn như vậy cũng không phải là ai cũng có thể có được. Xuất thân Thẩm Nguyệt Nhi vốn cao quý, lại đóng vai chính, tính tình mặc nhiên kiêu ngạo, chuyện không đem người ta đặt vào mắt là bình thường xảy ra. Mặc dù mọi người đối với chuyện này có phê bình kín đáo, nhưng ai cũng không dám gây khó dễ với cô ta.

“Đầu cô to dùng để làm gì thế? Một tháng tôi chi nhiều tiền như vậy mời cô tới là để cho tôi phát điên lên thế này sao?” Trên người Thẩm Nguyệt Nhi còn đang mặc trang phục cổ đại trong vai Quý phi, quay sang phát cáu với cô trợ lý đứng cạnh: “Còn đứng ở đây làm gì nữa? Nhanh đi mua lại đi.” Cô ta tiện tay cầm lấy cốc trà sữa nóng vừa mới mua đặt trên bàn hất vào người cô trợ lý, nguyên nhân chỉ bởi vì cô ấy mua không đúng vị trà sữa mà cô ta muốn uống.

Cô trợ lý khóc chạy đi.

Lại có một trợ lý khác cảm kích bản tiến đến, định giúp Thẩm Nguyệt Nhi tập thoại, nhưng còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Thẩm Nguyệt Nhi khó chịu lên tiếng: “Đừng có tới phiền tôi.” Cô ta giằng lấy kịch bản trong tay người trợ lý, đập bộp bộp lên người người đó, cảnh tượng này phối với một thân trang phục Quý phi ngược lại càng thêm nổi bật vài phần.

Cách đó không xa một đám diễn viên mới lẻ lười nhìn đáng về nỗi giận của Thẩm Nguyệt Nhi.

“Thật hung dữ!” Người mới diễn vai nha hoàn khinh thường nhếch môi.

“Vậy người ta mới gọi là ngôi sao, đó là làm cho chúng ta nhìn, là ra oai phủ đầu với chúng ta đó.” Một diễn viên khác mở miệng.

Thẩm Nguyệt Nhi ngoảnh đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo trợn lên nhìn đám người đang đứng nói chuyện trời đất, mở miệng gọi: “Vũ Tâm, em qua đây một chút đi!”

“Trời, aiz, aiz, gọi cô kia!”

“Mau đến.”

Mọi người đều đồng tình nhìn về phía Ninh Vũ Tâm, trong đó cũng không thiếu ánh mắt xem kịch vui, bị Thẩm Nguyệt Nhi gọi đến, tám phần là không có chuyện gì tốt, lần trước có một người mới diễn rất tốt, được đạo diễn khen hai câu, Thẩm Nguyệt Nhi liền đứng tại chỗ sầm mặt nghênh ngang bỏ đi. Ngày hôm sau, không ai còn thấy người mới đó xuất hiện ở phim trường nữa, người ta có người chống lưng ở đằng sau, những diễn viên bé nhỏ như bọn họ sao có thể đắc tội nổi!

“Chị Thẩm!” Ninh Vũ Tâm ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Thẩm Nguyệt Nhi, cười lấy lòng, vai diễn của cô ta lần này là một nha hoàn, hôm nay lại cứ như vậy phải đứng trước mặt Thẩm Nguyệt Nhi, mà còn có mấy lần nữa cũng có chuyện tương tự vậy. Tuần trước Thẩm Nguyệt Nhi bắt chột hẹn cô ta ra ngoài ăn cơm, càng ăn càng thân thiết, sau khi ăn xong còn tự mình đưa cô ta về chỗ ở, hơn nữa còn tặng cô ta một chai nước hoa cao cấp giá mấy trăm ngàn, điều này quả thực khiến cho cô ta được coi trọng mà thấy lo sợ. (Thụ sủng nhược kinh)

“Ngồi!” Thẩm Nguyệt Nhi bỗng thay đổi hẳn thái độ phách lối, mỉm cười nhìn Ninh Vũ Tâm: “Quay phim đã cảm thấy quen chưa?”

“Cũng không tệ lắm ạ.” Ninh Vũ Tâm không biết trong hồ lô của Thẩm Nguyệt Nhi đang bán cái thuốc gì, một lòng nhớ mấy câu nói của Thẩm Nguyệt Nhi hôm qua, chỉ vì cô ta là em vợ của Đỗ Ngự Đình nên mới nhìn cô ta bằng con mắt khác. Chỉ là, nếu có thể nịnh nọt được Thẩm Nguyệt Nhi thì cũng rất tốt.

“Vũ Tâm, chị đã nói với đạo diễn rồi, khi nào có vai diễn thích hợp sẽ giữ lại cho em.” Thẩm Nguyệt Nhi ưu nhã vuốt lọn tóc dài trên vai, lại tháo chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay xuống: “Cái này cho em, ở trong giới này, không có chút phục trang đạo cụ thì sao có thể! Ngày mai có rồi không thì chị dẫn em đi mua ít đồ.” Bùi Thiếu đã dặn dò, phải nhanh chóng làm thân với Ninh Vũ Tâm.

Kiểu dáng chiếc nhẫn hồng ngọc rất đẹp, đúng là kiểu dáng phục cổ đang thịnh hành, lại được gọt giữa thành hình giọt lệ, từng góc cạnh cũng được mài đến sáng loáng, thật đúng là hàng thượng phẩm. Trong mắt Ninh Vũ Tâm hiện lên vẻ tham lam, nhưng cô ta vẫn làm bộ từ chối một phen: “Chị Thẩm, làm sao em có thể không biết xấu hổ như vậy?”

Thẩm Nguyệt Nhi vừa liếc mắt liếc nhìn thấu tâm tư của Ninh Vũ Tâm, trong lòng cô ta cười lạnh một tiếng, thật đúng là làm kỹ nữ lại còn muốn lập đền thờ trình tiết, cô ta cầm tay Ninh Vũ Tâm, cười nói: “Chúng ta cũng coi như hợp nhau, cứ cắt đi, về sau đi theo chị quay phim, nhất định sẽ giúp cho em may mắn hơn.” Ngược lại tính cách con nhóc này không như Ninh Noãn Dương, tính Ninh Noãn Dương ngay thẳng, như Ninh Vũ Tâm lại lắm trò, hơn nữa còn tham tiền.

“Vậy phải cảm ơn chị Thẩm rồi.” Dù sao thì Ninh Vũ Tâm còn ít tuổi, đạo hạnh chưa đủ sâu, rất nhanh liền sẽ bị mấy lời ngon tiếng ngọt của Thẩm Nguyệt Nhi làm cho mờ cở trong bụng. Chỉ cần cô ta có thể bám vào cây đại thụ Thẩm Nguyệt Nhi này, ngày sau chắc chắn sẽ tiền đồ vô lượng, còn về phần Đỗ Ngự Đình bên kia, cô ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Đỗ thiếu.”

Đằng xa kia một nhóm người đang cung kính đứng thành vòng tròn, Đỗ Ngự Đình vốn rất ít khi xuất hiện ở nơi công cộng thế mà nay lại tới phim trường, hơn nữa trong lòng còn ôm một Cô bé con.

“Đẹp trai quá...”

“Mau nhìn, cô gái mà Đỗ thiếu đang ôm là ai?”

Đám con gái trong phim trường một hồi thờ dài rồi liền xoa xoa tay ý định muốn lấy được lòng của Đỗ Ngự Đình, mặc dù Đỗ thiếu đã có mỹ nhân trong ngực, nhưng việc người trước có tam thê sau có tứ thiếp dường như là chuyện đã chẳng còn ai trách móc. Đám phụ nữ vội vàng chạy đi, chạy về phòng hóa trang trang điểm lại, nếu lấy được sự ưu ái của Đỗ Ngự Đình, cả đời này liền hưởng vinh hoa phú quý vô tận.

“Chị gái!” Vũ Tâm tiến lên đón, khoe miệng nhắc lên một nụ cười nhẹ nhàng, Ninh Noãn Dương đã quay lại, rất nhanh cô ta có thể trở về nhà họ Đỗ hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý, cảm ы ngọc thực một lần nữa.

Nghe thấy Ninh Vũ Tâm gọi người con gái trong lòng Đỗ thiếu là “Chị gái”, mọi người càng thêm ước ao ghen ы, thì ra là người ta có chỗ dựa, khó trách ngay cả Thẩm Nguyệt Nhi cũng phải đôi đôi với cô ta khác biệt!

“Tâm Tâm!” Nhìn thấy em gái, trên mặt Ninh Noãn Dương hiện lên nụ cười, vốn là cô muốn để cho ba mẹ và em gái ở lại nhà họ Đỗ một thời gian ngắn, nhưng Đỗ Ngự Đình lại nói với cô, ba mẹ đã về Mỹ rồi, Tâm Tâm thì phải đi quay phim. Bởi vì tạm thời chân không thể xuống đất, chỉ có thể nhờ Đỗ Ngự Đình một đường ôm tới đây.

Sau lưng, vệ sĩ khiêng đến một chiếc ghế quý phi êm ái thoải mái, còn có đệm nhồi lông ngỗng, Đỗ Ngự Đình khẽ khom lưng, đặt cô vào trong ghế.

Ở một bên, rằng Thẩm Nguyệt Nhi đã sắp nghiền nát, cô ta đứng ở ngay cạnh, nhưng thậm chí ngay cả liếc anh cũng không thêm liếc mắt nhìn cô ta một cái. Tất cả điều này, đều là lỗi của Ninh Noãn Dương, trước khi Ninh Noãn Dương xuất hiện, mặc dù Đỗ Ngự Đình cũng không chào đón cô ta, nhưng cũng sẽ không vô tình đối với cô ta như vậy. Hiện tại giống như ngay cả cô để ý cô ta một chút, anh cũng cảm thấy là quá dư thừa.

“Chị gái, em...” Ninh Vũ Tâm ngồi bên cạnh Ninh Noãn Dương, đáng vẻ cẩn trọng, cô ta ngẩng đầu, khoe mắt lơ đãng liếc thấy ở bên hông Đỗ Ngự Đình lộ ra một góc, đó là súng, là khẩu súng lục màu bạc, cô ta đã từng thấy rồi. Cô ta nhìn bốn phía, xung quanh đã bị vệ sĩ vây lại hoàn toàn, chỉ sợ là tất cả đều có súng. Có khi cô ta còn chưa kịp nói gì với Ninh Noãn Dương, Đỗ Ngự Đình sẽ trực tiếp một phát cho cô ta đi.

“Tâm Tâm, chị mang đồ ăn tới cho em.” Ninh Noãn Dương vẫy tay, vệ sĩ ở bên kia xách tới một hộp thức ăn xinh xắn lại gần: “Thịt viên nhân phomai sốt cà chua, Bánh xốt trà đậu xanh, Canh hạt sen bách hợp...” Mỗi một món cô đều đã tự mình nếm thử mùi vị trước.

“Cám ơn chị.” Ninh Vũ Tâm nhìn đồ ăn trong hộp cơm, rất muốn mắng ra một câu: Đồ phụ nữ ngu ngốc! Cô ta không phải cần những thứ đồ này, sao Ninh Noãn Dương không mang cho cô ta quần áo, đồ trang sức tới đây chứ!

“Đỗ thiếu!” Chẳng biết Thẩm Nguyệt Nhi đã đi đôi lẽ phục từ lúc nào, bộ váy khiêu gợi cổ chữ V xẻ sâu tới tận bụng, lại cắt thêm một đường từ lưng đến tận bên ngực, gợi cảm đến mức khiến cho người ta không nhìn được phải nuốt nước miếng: “Buổi tối em có thể mời Noãn Noãn đi ăn cơm không?” Cô ta lắc mông chân thành đi tới bên cạnh Đỗ Ngự Đình, giả bộ vì giày quá cao mà trọ chân: “Ôi...” Đột nhiên cô ta xoay eo, lộ ra cánh xuân kiều diễm ở trước ngực, cười quyến rũ, nhắm trong ngực Đỗ Ngự Đình mà ngã vào.

Đỗ Ngự Đình lưu loát tránh ra, mắt lạnh nhìn tư thế nhếch nhác của Thẩm Nguyệt Nhi ngã trên mặt đất.

Thẩm Nguyệt Nhi tức giận bò dậy, phủ bụi trên người, có gắng làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Bùi Thiếu...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: CHƯƠNG 32: Trước kia tôi tên là Joe Loye.

Edit: Hà Bạng

Nghe thấy tiếng xung hô này, một lần nữa không khí tại hiện trường lại trở nên nóng hừng hực, trước có Đỗ thiếu, sau lại có Bùi thiếu, cho dù là người nào cũng đều rất hiếm có.

Về mặt Ninh Noãn Dương căng thẳng, đôi tay nhỏ bé núm chặt lấy quần áo Đỗ Ngự Đình, vội vã luống cuống nói: “Chính là anh ta.” Cô gợn ngón tay chỉ vào người đàn ông ở chỗ xa kia đang bị mọi người vây lấy: “Bùi thiếu.” Trong mắt cô mang theo sự sợ hãi.

Dường như cảm nhận được tầm mắt của cô, Bùi thiếu chậm rãi ngẩng đầu, bước chân trầm ổn đi về phía này.

“Noãn Noãn, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Bùi thiếu đưa tay dừng lại ở trước mặt cô, đôi mắt ẩn chứa hoa đào, đáy mắt như nước hồ thâm thúy xao động, ánh nhìn vô cùng mất hồn: “Có nhớ tôi hay không?” Thanh âm của anh ta, hấp dẫn tới mức tận cùng, mỗi âm tiết đều sâu tới tận xương tủy, triển miên vào trong lòng.

“Ai nhớ anh? Anh là...” Ninh Noãn Dương tức giận lớn tiếng hét lên, giọng nói lại càng ngày càng nhỏ đi, âm phát ra càng lúc càng không có sức lực, đến cuối cùng thì như cô gái mới lớn đỏ mặt, cô cắn răng, da mặt thật không có tiền đồ, mỹ nam đứng trước mặt, liền bị rối loạn phòng tuyến.

Nói cho cùng thì, mặc dù người đàn ông này bắt cóc cô, tuy nhiên anh ta cũng không có làm tổn thương cô, trừ cái lúc không vui ở trên xe kia, còn lại thì anh ta rất tốt.

“Bùi thiếu?” Đỗ Ngự Đình tiến đến, trong ánh mắt ngập tràn nguy hiểm.

“Là tôi.” Bùi thiếu khẽ cười gât đầu, dường như không chút nào đem Đỗ Ngự Đình để vào trong mắt, trực tiếp lướt qua anh định đưa tay chạm vào gò má của Ninh Noãn Dương. Một đám của Đỗ Ngự Đình lao tới, Bùi thiếu đành phải nhanh chóng tránh ra: “Đừng hẹp hòi như vậy, tôi chỉ cảm thấy cô ấy rất đáng yêu thôi.” Anh ta cười bất cần, thu tay lại.

“Muốn chết!” Đỗ Ngự Đình giận dữ, rút súng bên hông ra, nhắm thẳng vào Bùi thiếu, một tay khác dùng sức bảo vệ Ninh Noãn Dương vào trong ngực.

Cô là của anh, của một mình anh. Anh không thích người đàn ông này nhìn cô như vậy, lại càng không thích nghe người khác dùng giọng điệu mập mờ như vậy nói chuyện với cô.

Thế nhưng Bùi thiếu cũng không hoảng sợ, anh ta vẫn cứ thông dong như cũ, khóe mắt bất chợt nhếch lên, đôi mắt phượng như bảo thạch sáng chói màu xanh thẫm đột nhiên lóe rạng.

Về mặt Đỗ Ngự Đình ngăn ra: “Anh là người của dòng họ Loye?” Đôi con ngươi màu xanh thẫm kia, chỉ có người mang huyết thống của dòng họ Loye thuộc quý tộc Anh quốc mới có, anh tin chắc rằng vừa rồi bản thân không có nhìn lầm. Nhưng hơn 20 năm về trước người của dòng họ Loye đã sớm chết hết rồi, làm sao có thể...

“Trí nhớ không tồi.” Bùi thiếu cũng rất dứt khoát thừa nhận, con ngươi xanh thẫm thẳng thắn nhìn lại Đỗ Ngự Đình: “Trước kia tôi tên là Joe Loye, nhưng nhờ anh bạn tặng, bây giờ tôi là Bùi Từ Dương.” Anh ta nhẹ nhàng nói, gương mặt anh tuấn hơi nhăn lại, chút ít cảm xúc đau khổ nhuộm đầy trong mắt. Anh ta nhắm mắt lại, nỗi đau thất ruột thất gan lại một lần nữa trở lại trong đầu.

Một năm kia, khi anh ta 12 tuổi, vừa cùng bạn học đi du lịch kỷ niệm lễ tốt nghiệp tiểu học trở về nhà, không có ai ra sân bay đón anh ta cả, về tới nơi lại phát hiện trong nhà là một trận hỗn loạn.

Bên trong lâu đài, hoa diên vĩ màu xanh dương rơi toát loạn trên mặt đất, bị giẫm đạp phân tán.

Ngoài cửa không có lính gác, ở trong đại sảnh, anh đã bắt gặp cảnh tượng khiến cho bản thân cả đời này khó quên.

Nữ chủ nhân dòng họ Loye, mẹ của anh ta – Phu nhân Luy Sâm khắp người toàn là máu nằm trên mặt đất, hấp hối, đang thoi thóp thở, nhìn thấy anh bước vào, trong mắt bà ta thoáng qua một vẻ hoảng loạn, đưa tay ý bảo anh trốn sau ghế salon.

“Nhanh, xem bên đó có hay không?”

“Tìm kỹ một chút.”

Trên tầng vang lên tiếng bước chân gấp rút, anh ta vội vàng trốn xuống dưới gầm ghế salon, ghế rất thấp, anh ta bị ép tới mức dường như không thể thở nổi. Trên gác mấy người đàn ông bước xuống, cha của anh ta bị người khổng lồ, kéo lê từ trên từ trên cầu thang xuống dưới, máu đỏ tươi tràn ra.

Bước xuống cuối cùng là một cậu bé xấp xỉ tuổi với anh, bọn họ gọi cậu ta là Đỗ thiếu. Trông cậu ta không lớn lắm, thậm chí trên mặt còn mang theo vẻ non nớt, nhưng trên người lại tản ra khí chất già dặn uy nghiêm không tương ứng với tuổi tác.

Đỗ thiếu một bước dẫm lên người Phu nhân Luy Sâm, nắm lấy mái tóc dài màu vàng óng của bà, lạnh giọng hỏi: “Đồ đâu?”

“Tôi không biết.” Phu nhân Luy Sâm yếu ớt lắc đầu, máu chảy đầy mặt, ý thức đã bắt đầu mơ hồ.

Đỗ thiếu xem xét kỹ một hồi lâu, kiêu căng nhắc chân đi: “Đi thôi!” Cậu ta thẳng người, đi về phía cửa, đám người kia rồi rít theo sau.

Đang lúc anh đã cho rằng giờ phút kinh hoàng đã đi qua, Đỗ thiếu vốn đã đi đến cửa bỗng quay người, rút súng từ bên hông ra.

“Pằng.”

“Pằng.”

Hai tiếng súng vang lên.

Ký ức cuối cùng về dòng họ Joey chính là một căn phòng nhuộm màu đỏ tươi nhức mắt và mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí.

Dòng họ Joey mang huyết thống cao quý nhất từ đó biến mất, không còn nhiều người nhớ được thời kỳ huy hoàng và vinh quang nó đã từng đi qua.

Mà lâu đài kia, cho tới tận bây giờ, vẫn giữ nguyên hình ảnh của nó ngày hôm đó.

.....

Khóe mắt bị nước mắt làm cho bóng râm, tâm trạng Bùi Tử Dương kích động, đột ngột tỉnh lại từ trong hồi tưởng, sắc mặt của anh ta trắng bệch như tờ giấy, khóe mắt khẽ ướt: “Đỗ Ngự Đình, tất cả những gì ngày xưa tôi phải nhận, tôi sẽ trả lại gấp bội cho anh. Tất cả những gì tôi bỏ lỡ, tôi cũng sẽ đoạt lại từ tay anh về.” Ánh mắt anh ta ý vị sâu xa rơi trên người Ninh Noãn Dương.

Ninh Noãn Dương cúi đầu, thân thể co rúm lại một phen.

Đỗ Ngự Đình đưa tay ôm Bé cưng càng thêm chặt, nhỏ giọng nói: “Bảo bối, đừng sợ.” Tròng mắt đen tĩnh lặng như đầm nước dâng lên sát ý, ngón tay bóp cò súng: “Tôi sẽ không cho anh cơ hội.”

Ai ngờ, Bùi Tử Dương không gấp gáp cũng không tránh né, còn tiến lên một bước, chặn ngay trước họng súng đen ngòm: “Hôm nay tôi tới chỉ là muốn lên tiếng chào hỏi với anh, và đưa cho anh chỗ tài liệu này.” Anh ta đưa qua một cái túi giấy: “Đừng quá kinh ngạc!”

Đỗ Ngự Đình nhận lấy tập tài liệu, trong nội tâm có chút cảm thấy lo lắng, anh mở túi giấy, rút một góc giấy tờ bên trong ra, rồi liền lập tức liền nhét lại: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Lòng bàn tay của anh đỏ chót mồ hôi.

“Yên tâm, tôi sẽ không nói với bên ngoài ở trong đó rốt cuộc là thứ gì, tranh đấu giữa chúng ta, giờ chỉ mới bắt đầu.” Bùi Tử Dương cười thâm trầm, tặng cho Ninh Noãn Dương một cái hôn gió: “Nhớ hỏi chồng em xem rốt cuộc đã nhìn thấy gì?” Anh ta tin chắc, đây là một phần lễ tặng rất tốt.

“Chồng ời?” Trong bụng Ninh Noãn Dương đầy nghi vấn nhìn người đàn ông đang rời đi.

Đỗ Ngự Đình cười nhạt, giọng nói lại dịu dàng như trước: “Không có chuyện gì, chỗ làm ăn có chút chuyện nhỏ, bị dọa rồi?!” Anh cởi áo khoác xuống bao lấy cô: “Buổi trưa muốn đi ăn ở đâu? Anh cho người đi đặt bàn trước.”

“Ừ... muốn ăn hải sản.”

“Được.” Anh lên tiếng đồng ý, chỉ cần là yêu cầu của cô, anh đều sẽ không từ chối. Cho dù anh có mặc âu phục đắt tiền ngồi ở trong quán ăn nhỏ với vách tường bị mờ khói hun đến ố vàng, ăn bát mì rẻ tiền, anh cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 33: Chúng ta sinh một bé con có được không?

Edit: Hà Bạng

Bên cửa gỗ trầm hương khắc hoa trong thư phòng, đèn vẫn đang sáng. Ngày thường đây vốn là lúc Đỗ Ngự Đình đã sớm chìm vào giấc ngủ nay lại tâm trạng khác thường ngồi trước bàn đọc sách, tay anh chống cằm, đôi mắt đen chăm chú nhìn chằm chằm chỗ tài liệu trên mặt bàn.

Đây là thứ ban ngày Bùi Tử Dương đưa cho anh.

Tờ cuối cùng trong đám tài liệu viết: Ninh Noãn Dương và Ninh Đại Vĩ, Lưu Mỹ Phụng không có quan hệ huyết thống.

Nếu để cho Noãn Noãn nhìn thấy, anh phải giải thích với cô như thế nào đây, cô nhất định sẽ đau lòng, sẽ khó chịu. Không, anh không thể để cho cô biết, anh không cho phép cô đau lòng.

Bùi Tử Dương này, phải biến mất!

“Noãn Noãn, anh yêu em, em sẽ tha thứ cho anh vì đã giấu em, đúng không?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy bình nhỏ trên cổ tay, suy nghĩ của anh hỗn loạn như ma, anh không thể tha thứ nếu khiến cô phải chịu một chút tổn thương nào, anh muốn cô mỗi ngày đều thật vui vẻ. Hiểu nhiên Bùi Tử Dương là có chuẩn bị mà đến, kể từ giờ, vợ chồng họ Ninh và Ninh Vũ Tâm là không thể tiếp tục giữ lại nữa. Bây giờ Bùi Tử Dương đã lấy được phần giám định ADN này, nhưng nếu bọn họ đều chết hết, chết thì không thể đối chứng, mặc kệ Bùi Tử Dương có khéo nói khéo rót thế nào cũng không có sức thuyết phục.

Ngược lại khi đó anh đã quá mức sơ ý chủ quan, là người của dòng họ Joey đã mua được nhân viên nội bộ trong công ty, đánh cắp sản phẩm mới sắp ra mắt thành phố của công ty, anh tới dòng họ Joey đòi lại đồ nhà mình, không ngờ bọn họ lại không chịu giao ra. Anh đã giết hết tất cả người của gia tộc bọn họ, lại bỏ sót con trai độc nhất của dòng họ Joey, nếu như ban đầu cẩn thận một chút, một phát giải quyết sạch sẽ, sẽ không có phiền toái như ngày hôm nay nữa rồi.

Cửa khe khẽ bị đẩy mở: “Chồng à.” Một dáng người nho nhỏ xuất hiện trong thư phòng, trên người cô ấy mặc một bộ áo choàng tắm bằng tơ mỏng màu

hồng nhạt, vẻ mặt mang theo mấy phần lười biếng, hiển nhiên là vừa mới tỉnh ngủ.

“Sao lại không đi dép?” Anh khẽ cau mày một cái, tiến lên ôm cô, đặt cô lên chân mình: “Đi chân không, bị cảm thì làm sao?” Mặt Đỗ Ngự Đình không biến sắc quét đám tài liệu vào ngăn kéo bàn khóa lại, cầm lấy chăn mỏng bên cạnh quần chặt lấy cô. Anh đã đỡ cô ngủ rồi mới đứng dậy, không ngờ cô ngủ không bao lâu thì lại tỉnh.

“Anh không ở đó, em không ngủ được.” Ninh Noãn Dương tự động tìm một tư thế thoải mái làm ổ trong lòng anh, tựa như một con búp bê núp ở trong lòng ngực anh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nũng nịu hỏi: “Chồng, sao anh còn chưa ngủ?”

Cô bị anh làm hư rồi, mỗi tối phải gối lên cánh tay anh, vùi trong ngực anh mới có thể ngủ được.

“Công ty còn có chút việc.” Anh tránh nặng tìm nhẹ trả lời, nâng bàn tay khẽ vuốt vuốt mái tóc dài của cô, anh thu lại lo lắng vào đáy mắt, cười nhẹ nhàng, cằm của anh đặt lên đỉnh đầu cô, mùi thơm trên mái tóc cô xông thẳng vào trong mũi anh: “Bảo bối, sẽ không rời xa anh, phải không? Vĩnh viễn sẽ không?” Anh ôm lấy cô thật chặt, khuôn mặt lạnh nhạt thể nhưng xuất hiện một nét yếu đuối. Từ trước tới nay anh vốn vô tình, cô là chiếc xương sườn mềm của anh, chiếc xương sườn mềm duy nhất, một nụ cười trên khuôn mặt cô, một cái nhăn mày cũng đánh động tới trái tim anh.

“Tại sao lại hỏi như vậy? Chồng à, hôm nay anh thật là kỳ lạ!” Ninh Noãn Dương gấp dài, chỉ cảm thấy mấy lời nói của anh thật khó hiểu. Trong cái đầu nhỏ thoáng qua mấy tình tiết câu huyết (máu chó) trong phim truyền hình, cô bấu môi, ngón tay chọc mạnh vào lồng ngực của anh, nũng nịu hờn dỗi nói: “Anh nói, có phải là anh ở bên ngoài làm chuyện xấu gì rồi đứng hay không? Có phải là có bé con bên ngoài rồi hay không?” Cô cố tình làm bộ đáng thương nhìn về phía anh, đôi mắt long lanh lập tức đọng đầy ánh nước.

“Đứng thế đó! Có bé con rồi, làm thế nào bây giờ?” Đỗ Ngự Đình mặc kệ cho cô gây sự, hùa theo diễn xuất của cô mà đùa giỡn đến: “Vợ ơi, anh sai rồi.”

“Hừ...” Ninh Noãn Dương giận dỗi quay mặt đi, không thèm để ý đến anh.

“Tiểu bảo bối!”

Vẫn không thèm để ý.

“Tiểu quái quái!”

Vẫn không thèm để ý.

Bất chợt Đỗ Ngự Đình bế bổng cô lên, đặt cô ngồi lên bàn đọc sách, đối mặt với anh: “Em chính là Bé con của anh đó!” Bàn tay cung chiều néo chớp mũi của cô, trong mắt anh toàn là nhu tình mật ý.

“Người xấu, chỉ biết bắt nạt em.” Cô giận dỗi rồi lại nũng nịu đánh lên lồng ngực của anh: “Người xấu...”

Anh một phát ôm chặt lấy cô, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc: “Cục cưng, vậy chúng ta cũng có một em bé có được không?” Lời nói đùa của cô bất chợt thức tỉnh anh, nếu như có con, mặc kệ anh có giấu diếm cô chuyện gì, nhất định cô sẽ không thể bỏ đi! Cô sẽ không bỏ con của mình được, có con rồi, anh có thể giữ cô lại: “Có được hay không?” Thái độ của anh có chút sốt sắng.

Ninh Noãn Dương, bất kể là anh đã làm ra chuyện gì, cũng đều là vì muốn cho em càng thêm hạnh phúc.

“Không được.” Thật không thể đoán được, cô không hề nghĩ ngợi gì liền lên tiếng từ chối luôn.

“Tại sao?”

“Không được, không thể, không tốt.” Cô bối rối lắc đầu.

“Không cho phép nói không được.” Anh ôm lấy cô đứng dậy, nhanh chân đi ra khỏi thư phòng, thay vì bàn bạc với cô, anh quyết định hành động ngay lập tức luôn.

.....

“Bùi Thiệu.” Ninh Vũ Tâm hồi hộp ngưng mắt nhìn người đàn ông ngồi đối diện, sự mê luyến trong mắt càng lúc càng rõ ràng. Dường như anh ta là người đàn ông vì cô ta mà tạo ra, bất kể là ngoại hình, hay tiền tài quyền thế, không có một điểm nào khiến cho cô ta thất vọng. Hơn nữa quan trọng nhất là anh ta vẫn còn độc thân, như vậy cơ hội thành công của cô ta là rất lớn. Nghĩ tới đây, nụ cười của cô ta phát ra càng thêm ân cần: “Bùi Thiệu, cảm ơn anh đã mời em ăn tối.”

Bùi Tử Dương ăn nốt miếng bò bít-tết cuối cùng trên cái đĩa, ung dung thông thả cầm khăn lên lau khóe miệng, mỗi một động tác đều vô cùng thông dong, vô cùng ưu nhã: “Cô phải nghĩ cách vào ở trong nhà họ Đỗ, nói cho Ninh Noãn Dương biết hết sự thật.” Con người màu xanh đậm mẽ người ăn chứa nụ cười, dưới đáy mắt lại sâu không lường được.

Đứng bên cạnh, Henry đưa một hộp găm màu tím hình vuông ra đặt lên bàn: “Cô Ninh, đây là chút tâm ý của Chủ nhân.”

Hộp nhung màu đen bao quanh lấy một đôi hoa tai bằng ngọc bích to như trứng bồ câu.

“Sau khi chuyện thành công, tôi sẽ không bạc đãi cô.” Bùi Tử Dương đẩy hộp gắm tới trước mặt Ninh Vũ Tâm “Nhưng không cho phép làm thương tổn Ninh Noãn Dương.”

Ninh Vũ Tâm nhìn ngọc bích nuốt nước miếng một cái, nhưng chưa định đưa tay nhận lấy, trong mắt cô ta thoáng qua một tia giảo hoạt, nói: “Chi bằng, chúng ta làm một cuộc giao dịch.” Cô ta đẩy hộp gắm lại về trước mặt Bùi Tử Dương, thứ cô ta muốn không phải chỉ có chút ân huệ như vậy, cô ta phải lấy được nhiều hơn thế.

“Giao dịch?”

“Tôi sẽ giúp anh đối phó với Đỗ Ngự Đình, sau khi việc thành công, thù lao tôi muốn rất đơn giản.” Cô ta liếm đôi môi, trong mắt hiện rõ vẻ tham lam: “Tôi muốn vị trí Bùi phu nhân.”

Bùi Tử Dương không trả lời, liền đứng dậy luôn, anh ta nhàn nhạt cất tiếng: “Cô trước cứ xử lý tốt việc của mình là được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 34: Em phải trở thành Nữ doanh nhân.

Edit: Hà Bạng

Sau khi nằm nhà xem hết một phóng sự về quá trình xây dựng sự nghiệp của một người phụ nữ, cái đầu nhỏ của Ninh Noãn Dương lại bắt đầu chuyển động, Đỗ Ngự Đình trước vừa bước chân khỏi cửa đến công ty, cô chân sau liền cũng đi theo ra ngoài.

Cô muốn đi tìm một công việc, làm một nữ doanh nhân thế hệ mới.

Nhờ có Mộ Ngưng Từ làm giúp sơ yếu lý lịch và truyền thụ cho một ít kinh nghiệm sơ lược, cô rất thuận lợi đã tìm được một công việc. Vừa được nhận vào làm, lập tức cô hấp tấp chạy tới chỗ Đỗ Ngự Đình báo tin vui.

Tầng dưới của D.S, trong quán cà phê cho nhân viên.

“Chồng ơi...” Mặt mũi Ninh Noãn Dương hớn hờ lấy một tờ giấy màu đỏ từ trong túi ra đặt trước mặt Đỗ Ngự Đình, rồi ôm lấy anh liên tiếp hôn lên mặt anh mấy cái: “Mau nhìn này!”

“Đây là cái gì?” Đột nhiên được cô hôn, tâm trạng ức chế của Đỗ Ngự Đình lập tức biến thành mừng rỡ như điên, vốn đang khó chịu vì hôm nay thấy cô mặc một bộ đồ công sở quá quyến rũ lập tức hòa hoãn đi không ít: “Bảo bối, sao hôm nay lại ăn mặc như thế?” Đôi mắt đen chăm chú dán chặt vào mảng đùi trắng nõn mỡ màng lộ ra bên dưới bộ đồ công sở, ánh mắt như muốn phát điên. Chết tiệt, không có việc gì tại sao cô lại ăn mặc hấp dẫn như thế? Chuyện anh muốn làm nhất bây giờ chính là nhanh chóng xách cô về nhà, không để cho người khác nhìn thấy.

“Anh nhìn cái này chút đi!” Ninh Noãn Dương cười lấy lòng, giọng nói mềm mại, ngón tay trắng nõn nhấc một miếng bánh Hoa sen thủy tinh đặt đến bên cạnh môi anh: “Chồng, ăn cái này đi.” Chị Ngưng Từ đã dặn rồi, phải chọn lúc anh thấy vui vẻ mới được nói với anh chuyện này.

Sâu thẩm trong đôi mắt đen thoáng qua một tia kinh ngạc, Đỗ Ngự Đình há miệng, ngậm lấy miếng bánh Hoa sen màu vàng kim trong suốt kia, liền ngay cả ngón tay của cô cũng ngậm luôn vào, ti mi gặm cắn: “Rất ngọt!” Anh có ngụ ý khác ngoài việc tán thưởng, không thêm để ý đây là nơi công cộng chút nào, bàn tay trắng trợn đặt lên đùi của cô, mập mờ ve vuốt.

“Không được lộn xộn!” Trên đùi cảm thấy chút buồn buồn, Ninh Noãn Dương tức giận hất tay của anh ra, lại đem tờ giấy đặt trước mặt anh một lần nữa, nũng nịu nói: “Chồng, anh nhìn cái này chút đi! Liếc mắt nhìn một cái cũng được rồi.”

Đỗ Ngự Đình tờ giấy lên, vừa đưa mắt nhìn, chân mày lập tức nhíu thật sâu: “Đây là cái gì?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm mấy chữ to trên giấy: Thông báo tuyển nhân viên mới, đại ý như sau: Cô Ninh Noãn Dương, chúc mừng cô đã trở thành nhân viên của Công ty Hướng Dương, sau khi nhận được thông báo này mời cô thứ hai đến bộ phận nhân sự của công ty báo cáo.

“Em tìm được việc rồi.” Ninh Noãn Dương ngược ngược cười, dáng vẻ đã chuẩn bị đầy đủ sẵn sàng ứng phó với thái độ của Đỗ Ngự Đình: “Từ nay về sau, em đã có thể tự nuôi bản thân rồi.” Cô phải trở thành nhân viên ưu tú nhất, sau đó lên làm quản lý, sau đó mới có thể giống như những nữ doanh nhân chiếu trên ti vi kia được, tự phát triển sự nghiệp của mình, vô cùng uy phong.

“Tự nuôi mình? Tiền anh cho em không đủ dùng sao?” Suýt chút nữa Đỗ Ngự Đình bị ép tức chết ngay tại chỗ, anh dùng sức nắm lấy tờ giấy thông báo kia, chỉ sợ bản thân không cẩn thận sẽ bóp chết cô gái này. Trong cái đầu nhỏ kia của cô ấy rốt cuộc chứa cái gì vậy?

“Không phải.” Ninh Noãn Dương vội vã lắc đầu: “Đủ, đủ mà.” Chỉ riêng tấm thẻ anh cho kia, đã đủ để cho cô mấy đời không lo thiếu ăn thiếu mặc rồi.

“VẬY TẠI SAO LẠI PHẢI ĐI TÌM VIỆC?” Bàn tay đột nhiên vò nát tờ giấy kia thành một nắm, trong mắt anh ẩn hiện sự tức giận, lại phải liều mạng nhẫn nhịn lại, sợ sẽ dọa đến cô.

“ĐỪNG LÀM HỒNG, NGÀY MAI EM PHẢI ĐEM CÁI NÀY ĐI BÁO CÁO.” Ninh Noãn Dương hô lên giành lại tờ giấy từ trên tay anh lúc này đã bị biến thành giấy lộn, cẩn thận đặt nó lên bàn vuốt phẳng lại, cô dừng khí dâng trào vỗ ngực: “Người ta phải làm nữ doanh nhân! Chính là cái kiểu giống như trên ti vi, là người có thể sai người khác làm tới làm lui kia...” Nghĩ tới đáng vẻ sau một thời gian nữa cô có thể ngồi trước bàn làm việc nghe nhân viên cấp dưới báo cáo công việc, mới nghĩ chút thôi đã cảm thấy sung sướng rồi, hơn nữa phía trước bàn làm việc còn muốn đặt một tấm biển: Tổng giám đốc.

“Nữ doanh nhân?” Đỗ Ngự Đình đảo mắt liếc qua thân thể gầy yếu của cô, cô nhóc này cho là nữ doanh nhân chính là cứ mặc bộ quần áo khác là có thể nên chuyện sao? Nhưng hiểu rõ tính cách tính quái của cô, lại còn bị chính anh cưng chiều đến không biết trời cao đất dày là gì, anh đành phải thật tình khuyên bảo: “Tiểu bảo bối, đừng làm nữ doanh nhân, làm nữ doanh nhân chẳng có chỗ nào vui cả, sẽ rất vất vả, sau một thời gian ngắn nữa chồng sẽ dẫn em đi du lịch được không?” Bàn tay luôn qua vòng eo mảnh mai của cô, anh cúi đầu hôn trộm lên mặt cô một cái: “Chụt.”

“Không, em phải làm nữ doanh nhân, phải làm.” Ninh Noãn Dương lên tiếng bác bỏ, chu ra cánh môi mềm mại, nghĩ đến uy phong hoành tráng sau này, thái độ của cô càng trở nên phấn khởi: “Em muốn trở nên uy quyền như những người phụ nữ ở trong ti vi kia, không cho phép anh ngăn cản giấc mơ của em.” Ngón tay mềm mại đâm đâm lên lồng ngực anh để cảnh cáo, cô tức giận nhìn anh, không thấy anh trả lời lại, giọng nói của cô liền thêm mấy phần nỏ: “Phải làm, phải làm”

“ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC, LÀM NỮ DOANH NHÂN.” Vì không muốn cô rơi lệ, Đỗ Ngự Đình đành phải một lời đáp ứng ngay, trước cứ theo ý cô đã, ngón tay nâng mấy lọn tóc dài mềm mại của cô, quét nhẹ trong lòng bàn tay, anh ra sức dỗ dành: “Bảo bối, làm kinh doanh sẽ rất cực khổ, nếu không thì em đến công ty giúp anh, anh sẽ đề bạt em làm Tổng giám đốc, như vậy được không?” Cô ấy muốn làm nữ doanh nhân, anh liền tạo ra một công ty cho cô chơi, đặt cô ngay dưới mí mắt mình, tóm lại như thế anh mới tương đối yên tâm.

“Không cần.” Bé con lắc đầu như trống bỏi, gương mặt chính nghĩa không từ nan: “Em muốn tự dựa vào năng lực của bản thân tự gây dựng sự nghiệp.”

Sự nghiệp?

Cái người 9h sáng còn ôm khuỷu tay anh ngủ không chịu tỉnh muốn tính xông pha gây dựng sự nghiệp?! Đỗ Ngự Đình cố đem mấy lời này nuốt vào, trực tiếp ra hiệu cho trợ lý đứng sau lưng một ánh mắt.

Người trợ lý gật đầu, lặng lẽ lui ra ngoài.

Năm phút sau, điện thoại di động của Ninh Noãn Dương vang lên.

“Alo?”

“Cô Ninh, rất xin lỗi phải thông báo với cô, công ty chúng tôi đã tuyển đủ nhân sự, cho nên tạm thời không thể tuyển dụng cô, hi vọng lần sau sẽ có cơ hội hợp tác cùng cô, hẹn gặp lại!”

“Alo? Alo?” Ninh Noãn Dương nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nửa ngày sau mới hồi hồn, làm bộ đáng thương cắn môi, hai bả vai sụp xuống: “Đây là cái dạng công ty rách gì? Rõ ràng đã phát thông báo tuyển dụng cho người ta, bây giờ lại nói với người ta là không tuyển người nữa.”

Đỗ Ngự Đình cho trợ lý một ánh mắt tán thưởng.

“Tiểu quái quái, không sao, ngày mai đến công ty của chồng, cho em làm Tổng giám đốc, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, có được hay không?” Trong mắt lóe lên một tia vui vẻ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Đừng tức giận!” Anh không chịu đựng được đáng vẻ cắn môi khổ sở của cô.

“Không sao!” Bé con bắt chợt nở nụ cười rạng rỡ, lại từ trong túi xách lôi ra một tờ giấy thông báo tương tự như tờ giấy lúc trước.

“Đây là cái gì?”

Ninh Noãn Dương cười ngọt ngào, mở giấy ra: “Hôm nay em tới hai công ty nộp đơn, ở đây vẫn còn một thông báo trúng tuyển nữa.” Cô cười đến khuôn mặt bừng sáng rực rỡ như ánh mặt trời, hoàn toàn không nhìn thấy mặt người đàn ông nào đó đã đen đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ, Ngoan Ngoãn Để Anh Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.